ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΕΠΙΜΗΝΙΟΝ

ΥΠ' ΟΨΕΙ ΕΧΟΝ ΚΥΡΙΩΣ:

Τὴν φιλοσοφικῶς καὶ ἐπιστημονικῶς ἀπόδειξιν τῆς ὑπάρξεως καὶ τῆς ἀθανασίας τῆς ψυχῆς. — Διατί ἡ Ζωή; — Τὴν θεραπείαν τῆς ψυχῆς καὶ τοῦ σώματος. — Τὴν τέρψιν καὶ ὠφέλειαν τοῦ πνεύματος διὰ διαφόρων ἠθικοπλαστικῶν καὶ ἐπιστημονικῶν ἄρθρων, κτλ., κτλ., κτλ.

ΥΠΟ

Θ. ΔΟΜΙΝΟΥ

ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

ΚΑΤΑΣΤΗΜΑΤΑ *ΑΚΡΟΠΟΛΕΩΣ* Β. ΓΑΒΡΙΗΛΙΔΟΥ

1891

ΝΕΟΣ ΠΥΘΑΓΟΡΑΣ

«Κατὰ τὴν τῶν μελιττῶν εἰκόνα τῶν λόγων δέον μετέχειν, καὶ τῆς ροδωνιᾶς, τοῦ ἄνθους δρεψάμενος, τὰς ἀκάνθας ἐκκλίνειν».
(Μέγας Βασίλειος.)

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΓΝΩΜΑΙ ΚΑΙ ΣΚΕΨΕΙΣ

Ὁ Ἅγ. Γρηγόριος ὁ Νύσσης, πιστεύων εἰς τὰς πολλὰς ὑπάρξεις τοῦ Πυθαγόρου, τοῦ Πλάτωνος, ἔλεγεν: «Ἐν τῷ μετὰ ταῦτα βίῳ ταμιεύεται ἡ θεραπεία».

* * *

Ὁ Ἅγ. Ἰουστῖνος, ὁ Ἀπολογητικός, ἔφερεν ὑπὸ τὸ ἱερατικὸν ἄμφιον τὰς πλατωνικὰς ἰδέας. Μετὰ τρεῖς αἰῶνας ἀπὸ τῆς ἐποχῆς του, θὰ κατεδικάζετο ὡς αἱρεσιάρχης. Ἔλεγεν ὅτι ὁ Σωκράτης ἦτο χριστιανὸς ἐνώπιον τῶν ὀφθαλμῶν τοῦ Θεοῦ, ἔχων ὡρισμένην θέσιν ἐν τῷ παραδείσῳ.

* * *

«Μὴ γίνου οἰωνοσκόπος, μηδὲ ἐπαοιδός, μηδὲ μαθηματικός, μηδὲ περικαθαίρων, μηδὲ θέλε αὐτὰ βλέπειν, ἐκ γὰρ τούτων ἁπάντων εἰδωλολατρεία γεννᾶται».

(**Διδαχὴ τῶν ιβ' Ἀποστόλων**).

* * *

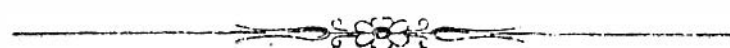
Ὁ ἀμαθέστατος Κοζάκος, καίτοι μὴ εἰδὼς τὸ παράπαν τὸν ἐπιστημονικὸν λόγον, δηλ. τὸν νόμον τῆς βαρύτητος ἢ τῆς ἰσορροπίας, οὐχ ἧττον δύναται, παρὰ πάντα σοφόν, νὰ κατανοήσῃ ἐκ πρώτης ὄψεως ὅτι ἱππεύς τις λ. χ. ἔστω καὶ ἐκ τῶν διασημοτέρων ἐπιστημόνων θὰ κατακρημνισθῇ ἐκ τοῦ καλπάζοντος ἵππου, ὁπόταν κακῶς ἢ ἀδαῶς ἱππεύῃ αὐτόν.

(**Κοινὸς νοῦς**).

* * *

Μὴ ἀπατώμεθα· αὐτὸ τὸ λαμπερὸν καὶ ἐκθαμβοῦν βερνίκιον τοῦ πολιτισμοῦ, δι' ὃ τόσῳ πολὺ καυχώμεθα, εἶναι ἀπατηλός τις καὶ δόλιος ἀντικατοπτρισμός, ὄπισθεν τοῦ ὁποίου κεῖται ἡ ἄβυσσος. . —«Ὁ κόσμος προχωρεῖ, προχωρεῖ ἐν τούτοις», ἀναφωνοῦσιν οἱ *πρόσκοποι τῆς προόδου!*—Ἔ! parbleu! τὸ βλέπω καὶ ἐγὼ καλὰ ὅτι προχωρεῖ, ἀφοῦ τόσῳ πολὺ κινεῖται· ἀλλά, *ποῦ πηγαίνει;* ...

(Dr N. CHAUVET).

ΠΝΕΥΜΑΤΙΣΤΙΚΟΣ ΕΝ ΒΟΥΚΟΥΡΕΣΤΙΩ ΣΥΛΛΟΓΟΣ

Ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ «Ἐπιθεωρήσει τῶν Ψυχολογικῶν Σπουδῶν» τῶν Παρισίων (Μαΐου 1891) τὰ ἑξῆς:

Ὁ Κ. Hasdeu, ὁ ΣΟΦΟΣ ΡΩΜΟΥΝΟΣ μᾶς γράφει τὰ ἑπόμενα:

«Ἀγαπητὲ Κύριε Λεϋμαρῆ,

«Σᾶς συνιστῶ τὸν Κ. Κόσμοβιτζ μεταβαίνοντα εἰς Παρισίους ἵνα λάβῃ τὸ διδακτορικὸν δίπλωμά του τῆς ἰατρικῆς. Εἶνε εἷς τῶν διασήμων ῥωμούνων ποιητῶν, μουσικός, ζωγράφος, μεσάζων (μηχανικῶς γράφων) ἐξόχου δυνάμεως. Εἶνε μέλος τοῦ ἐν Βουκουρεστίῳ πνευματιστικοῦ συλλόγου, τοῦ συγκαταλέγοντος μεταξὺ τῶν μελῶν του τοὺς Κ.Κ. Σπεράντσαν (διδάκτορα ès Lettres), Νενιζέσκον (διδάκτορα τῆς φιλοσοφίας), Ἄρβορ (διδάκτορα τῆς ἰατρικῆς), Κερνβὰχ (licencié τῶν Νομικῶν), Ὀδέσκον (τῶν Ἐπιστημῶν), κλπ. καὶ ἕνα ἐπίσκοπον μάλιστα. Τὸ Βουκουρέστιον ἔχει πρὸς τὸ παρὸν ἕνα μόνον ναὸν πνευματιστικόν. Προβαίνομεν ἠρέμα, ἀλλ' ἀσφαλῶς· μετ' οὐ πολὺ θὰ ἴδωσι τὸ ἀποτέλεσμα τῆς δράσεώς μας.

Ὅλως ὑμέτερος
BT. HASDEU.

Η ΕΞΑΣ

Ἡ ἑξὰς εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῆς διὰ τῆς δοκιμασίας μυήσεως· εἶνε ὁ ἀριθμὸς τῆς ἰσορροπίας· εἶνε τὸ ἱερογλυφικὸν τῆς ἐπιστήμης τοῦ ἀγαθοῦ καὶ τοῦ κακοῦ.

Ὁ ζητῶν τὴν ἀρχὴν τοῦ κακοῦ ζητεῖ τὴν προέλευσιν τοῦ μὴ ὑπάρχοντος.

Τὸ κακὸν εἶνε ἡ ἄρρυθμος ὄρεξις τοῦ καλοῦ· εἶνε ἡ ἄκαρπος ἀπόπειρα τῆς ἀδεξίου βουλήσεως.

Ἕκαστος ἀπολαμβάνει τὸν καρπὸν τῶν ἔργων του· ἡ δὲ πενία εἶνε τὸ ἐλατήριον τῆς ἐργασίας.

Ἡ ὀδύνη ὁμοιάζει πρὸς τὸν κῦνα τοῦ ποιμένος, τὸν δάκνοντα τὸ ἔριον τῶν προβάτων, ἵνα εἰσαγάγῃ ταῦτα εἰς τὴν ὁδόν.

Λόγῳ τῆς σκιᾶς, βλέπομεν τὸ φῶς· λόγῳ τοῦ ψύχους, αἰσθανόμεθα τὸ θάλπος· λόγῳ τῆς ὀδύνης, αἰσθανόμεθα τὴν εὐχαρίστησιν.

Τὸ κακὸν ἄρα εἶνε ἡ ἀφορμή, ἡ αἰτία τοῦ καλοῦ.

Ἀλλ' ἐν τοῖς ὀνείρασι τῆς ἀτελοῦς ἡμῶν διανοίας καταφερόμεθα κατὰ τῆς μοιραίας ἐργασίας, λόγῳ τῆς μὴ κατανοήσεως αὐτῆς.

Ὁμοιάζομεν πρὸς τὸν ἀμαθῆ, τὸν ἐν τῇ ἐνάρξει τοῦ σχεδιάσματος παρατηροῦντα εἰκόνα τινὰ καὶ λέγοντα, ὅτε μόλις ἤρξατο ἡ κεφαλὴ ἰχνογραφουμένη : «Αὐτὴ λοιπὸν ἡ εἰκὼν δεν ἔχει σῶμα;»

Ἡ φύσις ἠρεμεῖ κατεργαζομένη τὸ ἔργον της.

Ἡ ὕννις δὲν εἶνε σκληρὰ ὁπόταν διασχίζῃ τὸν κόλπον τῆς γῆς· αἱ μεγάλαι ἀναστατώσεις τοῦ κόσμου εἶνε ἡ ἄροσις τοῦ Θεοῦ.

Πᾶν ἐστι καλὸν ἐν τῇ ἐποχῇ αὐτοῦ: οἱ βάρβαροι δεσπόται διὰ τοὺς ἀγρίους λαούς· οἱ κρεοπῶλαι διὰ τὰ κτήνη· οἱ κριταὶ καὶ πατέρες διὰ τοὺς ἀνθρώπους.

Ἂν ἡ ἐποχὴ ἠδύνατο νὰ μεταβάλλῃ τὰ πρόβατα εἰς λέοντας θὰ κατέτρωγον αὐτοὶ τοὺς κρεοπώλας καὶ τοὺς βοσκούς.

Τὰ πρόβατα δὲν μεταβάλλονται, καθὸ μὴ διδασκόμενα· οἱ λαοὶ διδάσκονται. . . . .

Ἡ ὀδύνη εἶνε τὸ προμήνυμα· τόσῳ τὸ χειρότερον διὰ τὸν μὴ δυνάμενον νὰ τὸ ἐννοήσῃ. Ὅτε ἡ φύσις ἐντείνει τὴν χορδήν, σημαίνει τοῦτο ὅτι σκολιῶς περιπατοῦμεν· ὅτε πλήττει, σημαίνει ὅτι ὁ κίνδυνος σπεύδει. Δυστυχία εἰς τὸν μὴ διασκεπτόμενον, εἰς τὸν μὴ ἐννοοῦντα !

Eliphas Lévi.

ΠΕΡΙ ΤΗΣ ΔΥΝΑΜΕΩΣ ΤΗΣ ΜΑΓΙΚΗΣ ΛΕΞΕΩΣ

Ἡ Μαγεία ἅπασα ἐν μιᾷ λέξει ἐνυπάρχει. Ἡ λέξις αὕτη καββαλιστικῶς προφερομένη, τυγχάνει ἰσχυροτέρα πασῶν τῶν δυνάμεων τοῦ οὐρανοῦ, τῆς γῆς, τοῦ ᾅδου. Διὰ τῆς λέξεως *Ιοδ-χεβαν-χε* διατάσσει τις τὴν φύσιν· διὰ τοῦ ὀνόματος *Ἀδουαΐ*, δεσπόζει τις τοῦ βασιλείου· αἱ μυστηριώδεις δυνάμεις, αἱ ἀποτελοῦσαι τὴν ἐπικράτειαν τοῦ Ἑρμοῦ, ὑπείκουσιν εἰς τὰ σύμφωνα τῇ ἐπιστήμῃ προφέροντα τὸ ὄνομα *Ἄγλα*.

Ἵνα δέ τις προφέρῃ σύμφωνα τῇ ἐπιστήμῃ τὰς μεγάλας λέξεις τῆς Κάββαλας, δέον νὰ προφέρῃ αὐτὰς ἐν ἁπάσῃ τῇ διανοίᾳ, ἐν ἀκαταδαμάστῳ βουλήσει, ἐν ἀπαραβιάστῳ δράσει. Ἐν τῇ Μαγείᾳ τὸ λέγειν εἶνε πράττειν. Ὁ λόγος ἄρχεται ἀπὸ τῶν γραμμάτων, ἀπολήγει δὲ εἰς τὰ ἔργα. Ἵνα δέ τις θέλῃ τωόντι πρᾶγμά τι, δέον νὰ τὸ θέλῃ ἀπὸ πάσης μὲν καρδίας, εἰς τρόπον ὥστε νὰ καταστρέφῃ χάριν αὐτοῦ τὰς στενοτέρας εὐνοίας, δι' ὅλων δὲ τῶν δυνάμεών του, εἰς τρόπον ὥστε νὰ ἐκθέτῃ χάριν αὐτοῦ τὴν ὑγείαν, τὴν περιουσίαν, τὴν ζωήν του.

ELIPHAS LÉVI.

ΠΡΑΚΤΙΚΟΣ ΜΑΓΝΗΤΙΣΜΟΣ

Ὅταν ἐπιτύχωμεν, ὡς ἐρρέθη ἐν τῷ προηγουμένῳ ἄρθρῳ, νὰ κάμψωμεν τὸν ὑποκείμενον, ἄνευ ἐπαφῆς, δυνάμεθα ἀπὸ τῆς στιγμῆς ἐκείνης ν' ἀρχίσωμεν τοὺς πειραματισμούς.

Ἀφοῦ δὲ παρακαλέσωμεν τὸν ὑποκείμενον νὰ διατηρήσῃ ἐπὶ στιγμὴν αὐτὴν τὴν θέσιν, ἐνεργοῦμεν ἀμέσως ἐπὶ τῶν κνημῶν εἴτε δι' ἐλαφρῶν ἐντριβῶν εἴτε ἐπιθέτοντες ἁπλῶς τὰς χεῖρας ἐπὶ τῶν γαστροκνημιῶν, μετὰ τῆς σταθερᾶς προσθέσεως νὰ σκληρύνωμεν τοὺς μῦς, νὰ προκαλέσωμεν ἑνὶ λόγῳ τὴν καταληψίαν τῶν κνημῶν.

Ὁπόταν ἐπιτευχθῇ τὸ ἀποτέλεσμα (καὶ *ἐπιτυγχάνεται ὀκτάκις*

ἐπὶ δέκα περιστάσεων), ὁ ὑποκείμενος αἰσθάνεται εἶδός τι σπασμωδικῆς συστολῆς (αἱμωδιασμοῦ), συνάμα δὲ καὶ θερμότητά τινα, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον ἔντονον, καταλαμβάνουσαν βαθμηδὸν τὰς κνήμας. Ἐνίοτε δὲν ἀποφαίνεται ὁ αἱμωδιασμός· ἄλλοτε δὲ οὔτε ὁ αἱμωδιασμὸς οὔτε ἡ θερμότης φαίνονται παρά τισι, ἀλλ'εἶδός τι ἰδιαζούσης ἀδυναμίας: ὁ *ὑποκείμενος αἰσθάνεται τὰ κάτω μέλη οἱονεὶ ἐκ καουτσούκ*. Ὁ ὑποκείμενος φαίνεται τότε ὡσεὶ καθηλωμένος πρὸς τὸ ἔδαφος, μὴ δυνάμενος ν' ἀνασηκωθῇ ἢ νὰ κινηθῇ. Μὴ λησμονῶμεν δὲ ὅτι ὁ ὑποκείμενος διατελεῖ ἐγρηγορώς, *καθολοκλημίαν ἐγρηγορώς*, ὅτι δύναται νὰ συνομιλῇ μετὰ τῶν παρεστώτων, ὅτι δὲν ἔχει τὴν παραμικρὰν νοσταλγίαν καὶ ὅμως δὲν δύναται ν' ἀνεγερθῇ παρὰ τότε μόνον ὅτε ὁ μαγνητιστὴς ἤθελε τῷ ἐπιτρέψει τοῦτο.

Ἡ ὑποβολή, ὡς τὴν ἐννοοοῦσιν οἱ ὑπνωτισταί, ἐνυπάρχει βεβαίως ὀλίγον τι ἐν τῇ περιπτώσει ταύτῃ.

L. MOUTIN.

1η ΣΥΜΒΟΥΛΗ ΠΡΑΚΤΙΚΗ

ΚΑΤΑ ΤΗΣ ΣΥΓΚΟΠΗΣ

Ἡ συγκοπὴ προέρχεται ἐξ αἰφνιδίας καὶ στιγμιαίας διακοπῆς τῆς καρδιακῆς δράσεως· αἱ συστολαὶ τῆς καρδίας καθίστανται ἀδύνατοι, ἀραιαί· τοῦ αἵματος δὲ μὴ ἀποφέροντος εἰς τὸν ἐγκέφαλον τὴν χρειώδη διέγερσιν, ἡ συναίσθησις, ἡ φωνή, ἡ μετατόπισις διακόπτονται: *περιπίπτει τις εἰς λιποθυμίαν, εἰς ἀδυναμίαν, διάκειται κακῶς*.

Ἡ κατάστασις αὕτη, ἥτις δυνατὸν νὰ συνεπαγάγῃ τὸν θάνατον, ἂν ἐπὶ πολὺν χρόνον διαρκέσῃ—πολλοὶ δ' αἰφνίδιοι θάνατοι ἄλλην αἰτίαν δὲν ἔχουσι—παύει ἀμέσως ὑπὸ τὴν ἐπήρειαν τοῦ μαγνητισμοῦ.

—Πρὸς τοῦτο, πρέπει νὰ κατακλίνωμεν ὁριζοντίως τὸν ἀσθενῆ μὲ τὴν κεφαλὴν ἐκτάδην καὶ νὰ ἐμφυσῶμεν θερμῶς ἐπὶ τῆς καρδίας καὶ τοῦ καρδιακοῦ συμπλέγματος. Ἡ καρδία τότε ἅμα ταῖς πρώταις ἐμφυσήσεσιν, ἐμψυχοῦται, οἱ δὲ παλμοὶ γίνονται αἰσθητοί. Ἐὰν οὗτοι ἐξακολουθοῦν νὰ ὦσιν ἀδύνατοι, βραδεῖς, πρέπει νὰ ἐξακολουθήσωμεν τὰς ἐμφυσήσεις καὶ νὰ ρυθμίσωμεν τὴν κυκλοφορίαν διὰ τῶν λεγομένων passes à grands courants ἀπὸ τῆς κεφαλῆς πρὸς τοὺς πόδας ἐπὶ δύο τρία λεπτά.

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ ἐκδυθῇ ὁ ἀσθενής, καθότι ἡ μαγνητικὴ ἐπενέργεια τῶν ἐμφυσήσεων ἐπιτυγχάνεται καὶ διὰ μέσου τῶν ἐνδυμάτων.

H. DURVILLE.

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΠΑΡΑΙΣΘΗΤΙΚΗΣ ΜΑΝΙΑΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΜΑΓΝΗΤΙΚΗΣ ΥΠΟΒΟΛΗΣ (SUGGESTION)

Ἀνέγνωμεν ἐν τῇ ἰατρικῇ ἐπιθεωρήσει « Spitalul » Βουκουρεστίου (31 Μαρτ. ἐ. ἔ.) ὅτι ὁ δὲ Στεφανέσκου, ὅστις ἀπὸ πολλῶν ἐτῶν χρῆσιν ποιεῖται τῆς μαγνητικῆς καὶ ὑπνωτικῆς θεραπείας τῶν νευρικῶν ἀσθενειῶν, προέβη ἐσχάτως εἰς τὴν ἐφαρμογὴν αὐτῆς καὶ ἐπί τινος ἀσθενοῦς πάσχοντος φαντασιώδη ἀσθένειαν.

Νεανίας τις εἶχε τὴν μανίαν νὰ νομίζῃ ὅτι περιπατεῖ ἐπὶ ὀξέων πραγμάτων. Μετὰ δεκαεπτὰ συνεδρίας ὁ ἀσθενὴς ἀνέλαβε τὴν συνάφειαν τῶν ἰδεῶν του καὶ τὸ ἔρρυθμον τῶν πράξεών του. Ἀπὸ ἐννέα μηνῶν ἀφ' ἧς ἐπετεύχθη αὐτὸ τὸ ἀποτέλεσμα ἡ ὑγεία διατελεῖ καλῶς ἔχουσα.

(Ἐκ τῆς Journal du Magnétisme τοῦ μηνὸς Μαΐου).

ΘΕΡΑΠΕΙΑ ΧΡΟΝΙΚΗΣ ΒΛΕΦΑΡΙΤΙΔΟΣ

ΔΙΑ ΤΗΣ ΑΥΤΟΜΑΓΝΗΤΙΣΕΩΣ

Ἄνθρωπός τις ἡλικίας 43 ἐτῶν, καλῆς κράσεως, οὐδεμίαν ἀσθένειαν παθών, δυσκόλως καὶ σπανίως καταρροϊαζόμενος εἶχεν ἀπὸ ἐννέα ἐτῶν τοὺς ὀφθαλμοὺς δακρυόεντας, συνεπείᾳ ἐμφράξεως τῶν δακρυωδῶν σωλήνων. Αὐτὸ τὸ δάκρυσμα ἐπέφερε τὴν *βλεφαρίτιδα*, τὰ δὲ ἀγγεῖα τῶν τε ἐξωτερικῶν καὶ πρὸ πάντων τῶν ἐσωτερικῶν γωνιῶν τῶν ὀφθαλμῶν ἐπληροῦντο ὕλης λιπώδους. Ἡ ὅρασις ἐπηρεάζετο καὶ μετά τινα χρόνον, κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μακρὸν θὰ παρεβλάπτετο οὐσιωδῶς.

Τὸν ἀσθενῆ τοῦτον ἐπεσκέφθη τὸ πρῶτον ἰατρός τις, ὀπαδὸς τῆς ὁμοιοπαθητικῆς, ἄνευ ἀποτελέσματος, εἶτα ἀλλοπαθής τις ἄλλος, ἀρχαῖος ἐσωτερικὸς τῶν νοσοκομείων τῶν Παρισίων, ἀλλ' ἀνεπιτυχῶς ὡσαύτως, τὸν ἐπεσκέφθη δὲ καὶ ὀφθαλμοϊατρός τις, ὅστις ἐδήλωσεν ὅτι ἡ ἀσθένεια ἦτο ἀνίατος.

Ἐπὶ τῇ τοιαύτῃ ἀποτυχίᾳ τριῶν διδακτόρων καὶ τῷ ἐνδεχομένῳ τῆς ἀπωλείας τῆς ὁράσεως, ὁ ἀσθενὴς ἀπεφάσισεν ἐπὶ ταῖς παρορμήσεσί μου νὰ αὐτομαγνητισθῇ, καίτοι μὴ ἐλπίζων ἐπιτυχίαν.

Μετὰ τὴν δεκάτην ὅμως ἡμέραν ἀπὸ τῆς μαγνητίσεως, ἐξέρρεε τῶν ὀφθαλμῶν του ὕλη τις παχεῖα καὶ γλοιώδης, ἐν τοιαύτῃ δὲ ἀφθονίᾳ ὥστε ἠναγκάζετο νὰ συχνοπλύνῃ τοὺς ὀφθαλμοὺς χάριν τῆς ἐργασίας του.

Μετὰ τὴν τριακοστὴν ἡμέραν οἱ δακρυόεντες σωλῆνες ἀπεφράχθησαν, οἱ ὀφθαλμοὶ δὲν ἐδάκρυον πλέον, ὁ δὲ ἀσθενὴς ἐθεραπεύθη. Παρῆλθον ἔκτοτε ὀκτὼ μῆνες χωρὶς νὰ ἐπέλθῃ καμμία ὑποτροπή.

ACHILLE BERNARD

('Εκ τῆς **Journal du Magnétisme** τοῦ Μαΐου 1891).

ΠΕΡΙ ΥΠΝΟΒΑΣΙΑΣ[1]

. . . . . Ὁ κ. Σουζαὶν λέγει ὅτι ὀφείλουσιν οἱ μαγνητισταὶ κατ' ἰδίαν καὶ αἱ μαγνητιστικαὶ ἑταιρίαι συλλήβδην νὰ ἐπωφελῶνται τὴν διορατικότητα τῶν ὑπνοβατῶν πρὸς λύσιν ζητημάτων τινῶν φιλοσοφικῶν καὶ κοινωνικῶν.

Ὁ κ. Χρησταὶν ἀπαντῶν νομίζει ὅτι ἡ διορατικότης τῶν ὑπνοβατῶν τυγχάνει λίαν περιωρισμένη καὶ ὅτι, καίτοι δυνάμενοι οὗτοι νὰ ἴδωσι τὴν κατάστασιν ἀσθενοῦς τινος μεθ' οὗ τίθενται εἰς συνάφειαν εἴτε διὰ συνεπαφῆς εἴτε διά τινος ἀντικειμένου περιελθόντος εἰς ἐπαφὴν μὲ τὸν ἀσθενῆ, καίτοι δυνάμενοι ἔν τισι περιστάσεσι νὰ προΐδωσι τὸ μέλλον ἀνθρώπου τινὸς (καθότι πᾶν ὅ,τι ἐνυπῆρξεν ἐν ἡμῖν ἐπαφῆκεν ἴχνος τι καὶ πᾶν ὅ,τι μέλλει νὰ συμβῇ ὑφίσταται ἤδη ἐν σπέρματι), δὲν ἕπεται ὅμως ἐκ τούτων ὅτι εἶνε δυνατὸν καὶ νὰ ἀποφανθῶσιν οὗτοι ὡς ἀπὸ τρίποδος περὶ ζητήματός τινος φιλοσοφικοῦ ἢ κοινωνικοῦ, διότι λείπει αὐτοῖς ὁ δεσμός, τὸ πρὸς διεύθυνσιν αὐτῶν ἀγωγὸν νῆμα.

Ὁ κ. Σιμωνὲν προσθέτει ὅτι δὲν εἶνε δυνατὸν νὰ συμβουλευώμεθα ἐπιτυχῶς ὑπνοβάτην τινά, ἔστω καὶ ἐκ τῶν μᾶλλον διορατικῶν, ἢ ἐπὶ πραγμάτων, ὄχι ἐπὶ ἰδεῶν.

Ὁ κ. Συζὲν βεβαιοῖ ὅτι μελετῶν ἀπὸ πολλοῦ τὴν διδασκαλίαν τοῦ Σβέδενβοργ, τὸν Πνευματισμόν, τὴν Κάββαλαν καὶ ὅλας τὰς μορφὰς τῆς Ἀποκρύφου Ἐπιστήμης ἔχει ἀπόλυτον πεποίθησιν ὅτι ὁ ὑπνωτιζόμενος δύναται πολλάκις νὰ προΐδῃ τὸ μέλλον καὶ νὰ δώσῃ πληροφορίας ὑψίστης σπουδαιότητος ἐπὶ διαφόρων ζητημάτων. Ἔτυχε δὲ πολλάκις μάρτυς τοιούτων περιστάσεων.

Ὁ κ. Χρησταὶν ἀνταπατᾷ ὅτι τὸ ἔργον τῆς Ἑταιρίας περιώρισται εἰς τὴν σπουδὴν τοῦ μαγνητισμοῦ καὶ ὅτι τὸ πεδίον τούτου τυγχάνει λίαν εὐρύχωρον ἢ ὥστε νὰ ἐξέλθωμεν αὐτοῦ. Ἄλλως τε δὲ ἐκεῖ ὁποῦ οἱ πνευματισταὶ παρητηροῦσι τὴν παρουσίαν πνευμάτων, οὗτος δὲν βλέπει ἢ ἐκδήλωσίν τινα ἄγνωστον τοῦ μαγνητικοῦ ρευστοῦ.

---

[1] Σ. Μ. Ἀπόσπασμα ἐκ τῶν πρακτικῶν τῆς συνεδρίας τῆς 25 Ἀπριλ. 1891 τῆς «Γαλλικῆς Μαγνητικῆς Ἑταιρίας».

Συνάπτεται συνεπείᾳ τούτων συζήτησις ἐπὶ τοῦ Πνευματισμοῦ μεταξὺ τῶν μελῶν τῆς Ἑταιρίας τῶν πνευματισμῶν καὶ τῶν μὴ τοιούτων..

Ὁ κ. Σιμωνὲν προτείνει ν' ἀπομακρύνωσι προσωρινῶς ἀπὸ τῶν συζητήσεών μας πᾶν ὅ,τι σχετίζεται πρὸς τὸν πνευματισμόν, τὴν Κάββαλαν, καὶ τὴν ἀπόκρυφον ἐπιστήμην, ἵνα ἐνασχοληθῶμεν ἀποκλειστικῶς εἰς τὴν μελέτην τοῦ μαγνητισμοῦ, θεωρουμένου ὑπὸ τὴν ἔποψιν τῶν σχέσεων αὐτοῦ πρός τε τὰ φυσικὰ στοιχεῖα καὶ τὴν ψυχικὴν ἐπιστήμην.

Ἡ πρότασις ἐγένετο παραδεκτὴ διὰ ψηφηφορίας.

Ἡ συνεδρία ἔληξε τὴν 11 ὥραν καὶ τέταρτον.

Ὁ Γενικὸς Γραμματεὺς
H. DURVILLE.

ΤΟ ΜΥΣΤΗΡΙΟΝ ΤΟΥ ΒΟΥΛΕΒΑΡ ΒΟΛΤΑΙΡ

ΜΙΑ ΟΙΚΙΑ ΣΤΟΙΧΕΙΩΜΕΝΗ

Αἱ ἐφημερίδες ἅπασαι τῶν Παρισίων ἀφηγοῦνται ὑπὸ τὸν τίτλον «Τὸ μυστήριον τοῦ βουλεβὰρ Βολταὶρ» ὅτι εἰς τὸν ἀριθμ. 123, παράγονται ἐκπληκτικοὶ κρότοι κατὰ πᾶσαν νύκτα ἐν τῇ κατοικίᾳ τοῦ κ. Καρλιέ, ἐργοστασιάρχου ὑποδημάτων.

Βρόντοι, κρότοι ἐπανειλημμένοι μετὰ σφοδρότητος ἐκπληκτικῆς, ἐκπυρσοκροτήσεις, ἔπιπλα ἀνακινούμενα καὶ μετατοπιζόμενα φρενητιωδῶς, τοιαῦτα τὰ φυσικὰ ἀποτελέσματα τὰ παρὰ τῶν πνευμάτων παραγόμενα.

Ὁ ἀστυνόμος τῆς συνοικίας, ὁ νομάρχης, οἱ κλητῆρες, ὁ ἐπιθεωρητὴς Ζώμ, κλπ. μετέβησαν ἐπὶ τόπου, διῆλθον ἐκεῖ ὁλοκλήρους νύκτας, ἐπεβεβαίωσαν τὴν πραγματικότητα τῶν φαινομένων, ἀλλὰ τὸν λόγον αὐτῶν δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὰ ἀνακαλύψωσι.

Ἐπὶ τῇ ἀποτυχίᾳ ταύτῃ τὸ Νομαρχεῖον διέταξε τὸν ἀρχιτέ-

κτονα νὰ ἐκκενώσῃ τοὺς ἀποπάτους, διηρεύνησαν τοὺς τοίχους, ἀλλ' ἄνευ καὶ πάλιν οὐδεμιᾶς ἐπιτυχίας.

Ἀνεκδιήγητοι καταντῶσιν ἅπασαι αἱ κοῦφοι εἰκασίαι τῶν ἐφημερίδων ἐπὶ τῇ περιστάσει τοῦ συμβάντος τούτου τοῦ βουλεβάρ.

Ἀφοῦ πρῶτον ἐνόμισαν δυστυχῆ τινα γυναῖκα καταγινομένην, ὡς φαίνεται, περὶ τὰ πνευματιστικὰ καὶ κατοικοῦσαν εἰς ἓν τῶν ἀνωτέρων πατωμάτων, ὡς ὑπαιτίαν αὐτῶν τῶν κρότων!!! (Ἀλλὰ πῶς; ἰδοὺ τί ἠμέλησαν νὰ ἐξηγήσωσι), διέδωκαν εἶτα κομπαστικῶς ὅτι συνεπείᾳ ἀγνοῦ τινος μέτρου τοῦ ἀρχιτέκτονος (: διακοπῆς τοῦ φωταερίου ἢ τῆς ἐκκενώσεως τῶν ἀποπάτων) οἱ κρότοι ἔπαυσαν παραγόμενοι.

Οἱ ἄπιστοι ἔτριψαν τὰς χεῖρας γελῶντες διὰ τὴν μωρίαν αὐτῶν τῶν καϋμένων τρελλῶν πνευματιστῶν!

Ἀλλὰ μεθ' ὅλα τὰ ληφθέντα μέτρα, οἱ κρότοι ἐπανήρχισαν μετὰ τῆς αὐτῆς ἐντάσεως· ἀπό τινων ἡμερῶν οἱ σοβαροὶ σοφοί μας ἔχασαν τελείως τὰ λατινικά των.

Ἡ «Ἑσπέρα» ἔγραφε σοβαρῶς, ἀναγγέλλουσα τὴν ἐπανάληψιν τῶν κρότων, ὅτι οἱ ἐνοικάτορες συνέταττον ἀπαίτησιν πρὸς τὴν διοίκησιν!!

Εἴμεθα περίεργοι νὰ μάθωμεν τίνα μέτρα θὰ λάβῃ ἡ διοίκησις κατὰ τῶν πνευμάτων!

Σκοποῦμεν καὶ ἡμεῖς, ἅμα ὡς εὐκαιρήσωμεν, νὰ ἐπισκεφθῶμεν τὴν στοιχειωμένην οἰκίαν, ἵνα λάβωμεν ἀκριβεστέρας πληροφορίας ἐπὶ τῆς φύσεως τῶν ἀκουομένων κρότων. Ὅσον ἀφορᾷ τὴν αἰτίαν αὐτῶν, τὴν γινώσκομεν ἤδη, καθότι ἀπὸ τὰς ἀρχὰς ἔτι μᾶς τὴν διεκοίνωσεν ὁ μέγας ἡμῶν μεσάζων Χάβ.

Μ. δὲ—Κουρτβιλλ.

Ἐπεσκέφθη σήμερον (27 Μαΐου 1891) ὁ κ. Μ. δὲ-Κουρτβίλλ τὴν στοιχειωμένην οἰκίαν. Οἱ ἐνοικάτορες ἐξῆλθον μετοικήσαντες ἅπαντες. Οἱ ἐνοικιασταὶ δὲν ἀρνοῦνται μὲν τὰ συμβάντα ἀλλὰ πειρῶνται νὰ ὑποτιμήσωσι τὴν ἔντασιν αὐτῶν, ἵνα ἐπιτύχωσι νέους ἐνοικάτορας. «Ἦταν'σὰν κανονιαῖς εἰς τὸν τοῖχον» ἔλεγε γυνή τις. «Ἀλλά, ὡς βλέπετε, ἡ οἰκία εἶνε τόσῳ παλαιά!» Τότε!...

La Lumière.

ΜΙΑ ΣΥΝΕΔΡΙΑ ΥΛΟΠΟΙΗΣΕΩΣ[1] ΠΝΕΥΜΑΤΩΝ

Ἡ «Semaine illustrée» ἀναγράφει τῇ 15 Μαρτίου ἐ. ἔ. πειραματισμόν τινα πνευματιστικόν.

Βεβαιοῦσιν ὡς φαίνεται ἐκ τῆς κατωτέρω ἀφηγήσεως ὅτι οἱ πειραματισμοὶ οὗτοι συνέβησαν ὑπὸ *ὅρους αὐστηρῶς ἐπιστημονικούς, ἀλλ' ἄνευ μεσάζοντος*. Δὲν δυνάμεθα νὰ παραδεχθῶμεν τὸ τελευταῖον διὰ λόγους οὓς κατόπιν θέλομεν ἐπιφέρει.

Ἰδοὺ ἐν ἀποσπάσματι τὸ ἄρθρον τῆς «Semaine illustrée».

«Ὁμιλοῦσι πολύ, ἀπό τινος χρόνου, περὶ αὐτῶν τῶν ἀλλοκότων ἐρευνῶν τῆς ἀποκρύφου ἐπιστήμης, ἃς ἐξακολουθοῦσι ψηλαφοῦντες, πρέπει νὰ τὸ ὁμολογήσωμεν, σοφοί τινες εὐσυνείδητοι καὶ φίλοι τῆς νέας ἐπιστήμης.

« Νομίζομεν ὅτι θὰ εὐχαριστήσωμεν πολὺ τοὺς ἀναγνώστας ἡμῶν, ἀναγράφοντες τὸ παρ' ἑνὸς τῶν αὐτοπτῶν μαρτύρων γεγραμμένον διήγημα περί τινος πειραματιστικῆς συνεδρίας, γενομένης ἐν Παρισίοις ὑπὸ ὅρους αὐστηρῶς ἐπιστημονικούς, καὶ ἐν ᾗ συνεδρίᾳ ἐπετεύχθη ἡ ὑλοποίησις πνευμάτων. Τὸ καθιστῶν τὸν πειραματισμὸν τοῦτον ἔτι μᾶλλον ἔκπληκτον εἶνε ὅτι ὁ γράφων δὲν ὁμιλεῖ περὶ παρουσίας μεσαζόντων κατὰ τὴν συνεδρίαν ἣν ἀφηγεῖται, ἐνῷ, ὡς παρετηρήθη, καθ' ὅλους τοὺς μέχρι τοῦδε τοιαύτης φύσεως πειραματισμούς, ἡ παρουσία μεσάζοντος ἦτο ἀναπόφευκτος.

« . . . Ἐννέα ὧραι τῆς ἑσπέρας . . . Βουλεβὰρ Λάνν, οἰκίσκος μεμονωμένος ἐν μέσῳ τῶν κήπων, μετά, ὡς ἀπέναντι, τῶν ὀχυρωμάτων. Ὁ κύριος τοῦ οἰκίσκου, νεαρὸς καὶ διάσημος ἤδη ἰατρός, ἀναμένει τοὺς ξένους του, ἀναμένει δὲ ἕνα ἕκαστον τῶν συνεργατῶν του μετὰ γλώσσης θελκτικῆς καὶ ἐν τῷ ἰσογείῳ, μετασχηματισθέντι εἰς ἐργοστάσιον ζωγραφικῆς. Μεταβαίνουσιν εἶτα ἅπαντες εἰς τὴν αἴθουσαν τὴν χρησιμεύουσαν ὡς χημικὸν ἐργαστήριον.

«Ἐκ τοῦ ὀρόφου κρέμανται ἠλεκτρικοὶ λαμπτῆρες· μεγάλη τράπεζα ἐκ πορσελάνης πρόσκειται καθ' ὅλον τὸν τοῖχον, φέρουσα

[1] Σ. Μ. Ἐμφανίσεως ἐν ἀνθρωπίνῃ μορφῇ.

κόφαν ἐκ λευκοσιδήρου· διάφορα δ' ἄλλα ἀντικείμενα προξενοῦσιν ἀναλαμπήν τινα εἰς τὰ σκιερὰ μέρη. Ἐν τῷ βάθει, φάτνωμά τι φαιοῦ χρώματος, ὡς παρὰ τοῖς φωτογράφοις, καλύπτει ἓν τῶν μερῶν τῆς αἰθούσης· ἔνθεν κἀκεῖθεν τράπεζαι μὲ βαρεῖς τετραγώνους πόδας, φέρουσαι πάμπολλα ἐργαλεῖα . . .

. . . «Ἐπικρατεῖ σιγὴ βαθεῖα, μόλις διαταρασσομένη ὑπὸ τῆς μεμακρυσμένης καὶ ἀσθμαινούσης ἀναπνοῆς τῆς δι' ἀερίου κινητηρίου μηχανῆς (κειμένης ἐντὸς τῶν κήπων), τῆς διευθυνούσης τὸ περιδίνισμα τῆς ἠλεκτρικῆς μηχανῆς.

. . . «Ἐν μέσῳ τῆς ἠρεμίας αἴφνης κροτοῦσι καὶ ἀκούονται κρότοι καὶ ἦχοι σαφεῖς· κυματίζουσιν εἰς τὸν ἀέρα λάμψεις κυαναῖ καὶ πράσιναι ὑπὸ τὸ κίτρινον φῶς τῶν λαμπτήρων. Ἐπὶ τοῦ φατνώματος, μορφή τις λαμπρὰ καθορίζεται· λευκός τις ἀτμὸς φαίνεται περικαλύπτων αὐτήν· ἡ μορφὴ κινεῖται καὶ ἀνέρχεται μετά τινος βόμβου συνεχοῦς· χαρακτηριστικὰ εἶτα ἔτι μᾶλλον φωτεινὰ τὴν σχηματίζουσι· μία ἀνθρωπίνη μορφὴ σχεδιαγραφεῖται καθαρὰ μετ' ἀορίστων κινήσεων, ὡσεὶ κατακλυζομένων ὑπὸ τοῦ ἀσυνειδήτου. . .

. . . «Ἀκτὶς λάμψεως ἐκθρώσκει· ξηρὸς κρόφος παταγεῖ ἐν τῇ σιγῇ. Εἶνε τὸ φωτογραφικὸν μηχάνημα ὅπερ ἑτοιμάζεται, καθ' ὃν χρόνον καὶ ὁ ἠλεκτρικὸς λαμπτήρ, καὶ ὅπερ. . . συνέλαβε τὸν τύπον τῆς ἐκφευγούσης ὀπτασίας.

« Ἐπί τινος τῶν τραπεζῶν, ἀκρολύχνιόν τι θερμαίνει θύλακά τινα μέγαν, ἐν ᾧ εὕρηται παραφίνη ἐν διαλύσει, δι' ἧς θὰ λάβωσι τὸ ἐκμαγεῖον τῶν ὑλοποιουμένων σχημάτων, ὡς πρὸ ὀλίγου ἔλαβον καὶ τὴν φωτογραφικὴν αὐτῶν εἰκόνα.

«Μετὰ τὴν ἑτοιμασίαν τῆς αἰσθητικῆς πλακὸς ἡ σιωπὴ ἐπανέρχεται· οἱ πειραματισταὶ συνέρχονται ἐκ νέου περὶ τὰ ἐργαλεῖά των· οἱ λαμπτῆρες καταβιβασμένοι, ἀποδίδουσιν ἀδύνατον φῶς. Παρέρχονται λεπτά τινα καὶ πάλιν ἀναφαίνονται ἀόριστοι μορφαί· χεῖρες κυαναῖ κυματίζουσιν εἰς τὸν ἀέρα. Ἐπέστη ἡ στιγμὴ ἑτέρου ὁριστικοῦ πειραματισμοῦ. Ὁ διδάκτωρ R. . ., κρατῶν μὲ τὰς δύο χεῖρας τὴν λεκάνην πλήρη παραφίνης, πειρᾶται νὰ συλλάβῃ *πετακτὰ* μίαν τινὰ ἐκ τῶν περιϊπταμένων χειρῶν. Αὐτὴ ὅμως τῷ ἐκφεύγει, πηγαινοέρχεται, προσελκύουσα ἐν τῇ πτήσει της τὰ βλέμ-

ματα ἁπάντων. Ἀλλὰ ταχεῖά τις κίνησις τῆς λεκάνης τὴν συλλαμβάνει· τὸ εἰς τὸν ἀέρα σχηματίζον σχῆμα ἐξαφανίζεται ἐν τῷ χλιαρῷ ὑγρῷ, εἶτα ἐξέρχεται αὖθις φέρον εἰς τὴν ἐπιφάνειαν στρῶμά τι κηροῦ, λεπτοῦ ὡς χάρτου· πρέπει τώρα νὰ τεθῇ αὐτὸ ἐπὶ προσκεφαλαίου ἐκ βάμβακος καὶ νὰ κατακλυσθῇ ἐκ φωτεινῆς τινος βολῆς. Οὕτω δὲ μένει ἤδη ἐπὶ τοῦ προσκεφαλαίου χείρ τις ἐκ κηροῦ κενὴ (ἔνδοθεν), λεπτοτάτη, ἔχουσα εἰς τὸν καρπὸν αὐτῆς ἄνοιγμά τι στρογγύλον, δι' οὗ ἐξέφυγε τὸ αἰχμαλωτισθὲν σχῆμα, ὡς χείρ τις ἐκ πάγου ἀναλυθεῖσα........»

Δὲν εἴμεθα εἰς τὸ τέλος, Κύριοι σοφοί, ἀλλ' εἰς τὴν ἀρχήν. Πιθανὸν νὰ μὴ παρέλθῃ ὁ αἰὼν πρὶν ἢ ἕτερα θαυμάσια, ἐκπληκτικώτερα ἔτι ἀναποδογυρίσωσι τὴν ἐπιστήμην σας, ἵνα τὴν ἀνοικοδομήσωσι καθ' ὁλοκληρίαν.

V. FLAMEN.

Σ. Μ. Ἐκ τῶν ἄνω πειραματισμῶν, ὡς καὶ παρ' ἄλλων ὁμοίων παρ' ἑτέρων σοφῶν ἐπιτευχθέντων ἐξάγεται ὅτι ὄχι μόνον φωτογραφοῦνται ἤδη τὰ φαντάσματα ἢ τὰ πνεύματα, ἀλλὰ καὶ ἀφίνουσι ταῦτα τὸν τύπον τῶν μελῶν ἐν διαλελυμένῳ κηρῷ, ἀλεύρῳ, κλπ. ἁπαλαῖς οὐσίαις.

ΜΙΑ ΕΠΙΣΤΟΛΗ ΕΞ ΟΥΡΑΝΟΥ[1]

Mère ne pleure pas ! Celui qui règne au Cieux
M'a reçu dans sa gloire et me rend bien heureux.
S'il ôte, dans sa fleur, un enfant à sa mère
Ah ! c'est pour le lui rendre uu jour Courage ! Espère !
Père ne pleure pas ! Quand ton fils s'endormait,
Sur son front tu plaçais un baiser qu'il aimait ;
Maintenant, dans le ciel, c'est Dieu, c'est Dieu lui-même !
Mais, ton enfant toujours, je te vois et je t'aime.

[1] Προσεχῶς θέλομεν καταχωρίσει τὴν μετάφρασιν.

Ma soeur, ne pleure pas! Ici, tout près de moi,
Chantent les anges, purs, aimaples comme toi.
Pour toi je prie, ô sœur! . . . Que Dieu, ma sœur aimée,
Vers nous, vers son beau ciel rende ta route aisée!
Amis, ne pleure pas! Lorsque enfin vous aurez,
De l'éternel séjour contemplé les beautés,
De vos yeux, comme moi. vous bannirez les larmes!
Quel bon henr est le mien! Quelle joie! et quels charmes!
Vous tous, parents, amis; ô vous tous, que j'aimais
Aujourd'hui je vous aime encore plus que jamais,
Je vous dis: «Au revoir!»... Il est à la souffrance
Un beaume tout divin: Ce beaume est l'Espérance.

ETNOCEL
(Revue Française).

ΛΟΓΟΣ
ΕΚΦΩΝΗΘΕΙΣ ΕΠΙ ΤΟΥ ΤΑΦΟΥ
ΤΟΥ
ΑΛΛΑΝ ΚΑΡΔΕΚ (1)
ΥΠΟ
ΚΑΜΗΛ ΦΛΑΜΜΑΡΙΩΝ

Κύριοι,

Δεχθεὶς μετὰ σεβασμοῦ τὴν συμπαθητικὴν πρόσκλησιν τῶν φίλων τοῦ Φιλοπόνου Φιλοσόφου, οὗ τὸ γήϊνον σῶμα κεῖται νῦν ἔμπροσθεν ἡμῶν ἀναμιμνήσκομαι ἡμέρας τινὸς ἀφεγγοῦς τοῦ μηνὸς Δεκεμβρίου τοῦ 1865, ὅτε ἀπήγγελλον τελευταίους λόγους ἀποχαιρετι-

(1) Ἀποθανόντος ἐν Παρισίοις τὴν 31 Μαρτίου 1869, καὶ ταφέντος τῇ 2 Ἀπριλίου ἐν τῷ Κοιμητηρίῳ τοῦ Βορρᾶ.

σμοῦ ἐπὶ τοῦ τάφου τοῦ θεμελιωτοῦ τῆς Ἀκαδημαϊκῆς Βιβλιοθήκης, τοῦ ἀξιοτίμου Διδώτου, ὅστις ὑπῆρξεν, ὡς ἐκδότης, ὁ πιστὸς συνεργάτης τοῦ Ἀλλὰν Καρδέκ, πεισθεὶς ὑπὸ τούτου εἰς τὴν δημοσίευσιν τῶν θεμελιωδῶν ἔργων διδασκαλίας λίαν προσφιλοῦς αὐτῷ, καὶ ὅστις αἰφνιδίως ἐπίσης ἀπέθανεν, ὡς ἐὰν ἡ θεία πρόνοια ἠθέλησε, τὰ δύο ταῦτα ἔξοχα πνεύματα νὰ ἐξέλθωσιν ἐκ τῆς ζωῆς ταύτης δι' ἀλλοίου τρόπου παρὰ τὸν κοινόν. Τοῦτ' αὐτὸ συνέβη καὶ εἰς τὸν θάνατον τοῦ ἐκ Βρυξελλῶν ἀρχαίου συναδέλφου ἡμῶν Ἰωβάρδου.

Σήμερον ὅμως ὁ ἀγὼν ἡμῶν εἶναι ἔτι μεγαλείτρεος, διότι ἐπεθύμουν, εἰ, δυνατόν, νὰ παραστήσω εἰς τὴν διάνοιαν τῶν ἀκουόντων με, καὶ εἰς τὴν τῶν ἑκατομμυρίων ἀνδρῶν, οἵτινες καθ' ὅλην τὴν Εὐρώπην, καὶ τὸν νέον κόσμον ἐνασχολοῦνται περὶ τοῦ μυστηριώδους εἰσέτι προβλήματος τῶν φαινομένων, τῶν ἐπονομαζομένων πνευματιστικῶν — ἐπεθύμουν, λέγω, εἰ δυνατόν, νὰ τοῖς παραστήσω τὸ ἐπιστημονικὸν ἐνδιαφέρον, καὶ τὸ φιλοσοφικὸν μέλλον τῆς σπουδῆς τῶν φαινομένων, (εἰς ἣν ἐπεδόθησαν, ὡς οὐδεὶς τοῦτο ἀγνοεῖ, ἄνδρες ἔξοχοι μεταξὺ τῶν συγχρόνων ἡμῶν), νὰ τοῖς ὑποδείξω ὁποίους ὁρίζοντας ἀγνώστους ἡ ἀνθρώπινος διάνοια θέλει ἰδεῖ ν' ἀνοιχθῶσιν ἐνώπιον αὐτῆς, καθόσον αὕτη θέλει ἐπεκτείνει τὰς θετικὰς γνώσεις της, μὲ τὰς ἐν ἐνεργείᾳ πέριξ ἡμῶν φυσικὰς δυνάμεις, νὰ δείξω εἰς αὐτοὺς συνάμα ὅτι τοιαῦται θεωρίαι εἰσὶ τὸ ἀντίδοτον, τὸ μᾶλλον τελεσφόρον κατὰ τῆς λέπρας τοῦ ἀθεϊσμοῦ, ὅστις φαίνεται προσβαλλόμενος ἰδίως ἐν τῇ ἡμετέρᾳ μεταβατικῇ ἐποχῇ, καὶ ἐπὶ τέλους νὰ μαρτυρήσω δημοσίᾳ ἐδῶ περὶ τῆς ἐξόχου ὑπηρεσίας, ἣν ὁ συγγραφεὺς τοῦ «*βιβλίου τῶν πνευμάτων*», ἀπέδωκεν εἰς τὴν φιλοσοφίαν, προκαλέσας τὴν προσοχήν, καὶ τὴν συζήτησιν ἐπὶ γεγονότων, τὰ ὁποῖα μέχρι τοῦδε, ἀνῆκον εἰς τὴν νοσώδη καὶ ὀλέθριον κυριαρχίαν τῆς θρησκευτικῆς παπικῆς ἰδίᾳ δυσειδαιμονίας

Σημαντικὴ τῷ ὄντι πρᾶξις ἤθελεν εἶσθαι ν' ἀποδείξῃ τις ἐνταῦθα πρὸ τοῦ εὐγλώττου τούτου Τάφου, ὅτι ἡ μεθοδικὴ ἐξέτασις τῶν φαινομένων τῶν ἀποκαλουμένων ἀδίκως ὑπερφυσικῶν, ἀντὶ τοῦ ἀνανεῶσαι τὸ δυσειδαῖμον Πνεῦμα, καὶ ἐξασθενῆσαι τὴν ἐνέργειαν τοῦ λογικοῦ, ἀπομακρύνει ἀπ' ἐναντίας τὰς πλάνας καὶ τὰς ἀπάτας τῆς ἀγνοίας, καὶ ὠφελεῖ τὴν πρόοδον πολὺ πλέον ἢ ἡ ἀθέμι-

τος ἄρνησις ἐκείνων, οἵτινες δὲν θέλουν ποσῶς νὰ λάβωσι τὸν κόπον, οὔτε νὰ ἴδωσιν οὔτε ν' ἀναγνώσωσι.

Ἀλλὰ δὲν εἶναι ἐδῶ ὁ τόπος νὰ στήσωμεν ἀγῶνας πρὸς τὴν ἀσεβῆ συζήτησιν. Ἀφήσωμεν μόνον νὰ καταβῶσι διὰ τῶν διανοιῶν ἡμῶν ἐπὶ τὸ ἀπαθὲς πρόσωπον τοῦ ἀνδρὸς τοῦ κρυπτομένου ἐν τῷ τάφῳ πρὸ τῶν ὀφθαλμῶν ἡμῶν, ἀποδείξεις συμπαθείας, καὶ αἰσθήματα θλίψεως, ἅπερ θὰ διαμένωσι πέριξ αὐτοῦ, ἐν τῇ τελευταίᾳ ταύτῃ κατοικίᾳ τοῦ σώματος αὐτοῦ, ὡς ἄρωμα τῆς καρδίας. Καὶ ἐπειδὴ γινώσκομεν ὅτι ἡ αἰώνιος ψυχὴ ἐπιζῇ μετὰ τὸ θνητὸν σῶμα, ὅπως προϋπῆρξεν αὐτοῦ, ὅτι δεσμοὶ ἀδιάρρηκτοι συνδέουν τὸν ἡμέτερον ὁρατὸν κόσμον πρὸς τὸν ἀόρατον, ὅτι ἡ ψυχὴ αὕτη ὑπάρχει καὶ σήμερον ἐπίσης, ὅπως καὶ πρὸ τριῶν ἡμερῶν, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον νὰ μὴν εὑρίσκηται τώρα ἐδῶ ἐνώπιον ἡμῶν, εἴπωμεν αὐτῷ ὅτι δὲν ἠθελήσαμεν νὰ ἴδωμεν ἐκλειπομένην τὴν σωματικὴν εἰκόνα του, καὶ νὰ τὴν ἐγκλείσωμεν ἐν τῷ τάφῳ του, χωρὶς νὰ ἐκτιμήσωμεν ὁμοθυμαδὸν τὰς ἐργασίας, καὶ τὴν μνήμην του, χωρὶς νὰ ἀποτίσωμεν φόρον εὐγνωμοσύνης εἰς τὴν γήϊνον ἐνσάρκωσιν αὐτοῦ τὴν οὑτωσεὶ χρησίμως καὶ ἐπαξίως ἐκπληρωθεῖσαν.

Καὶ ἐν πρώτοις θέλω διαχαράξει ἐν συντόμῳ σχεδιογραφήματι τὰς κυριωτέρας γραμμὰς τοῦ φιλολογικοῦ σταδίου του.

Ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, ὅστις ἀπέθανεν ἐν ἡλικίᾳ 65 ἐτῶν, εἶχεν ἀφιερώσει τὸ πρῶτον μέρος τῆς ζωῆς του εἰς τὸ γράφειν ἔργα κλασικά, στοιχειώδη, προωρισμένα ἰδίως πρὸς χρῆσιν τῶν παιδαγωγῶν τῆς νεότητος· ὅτε δὲ κατὰ τὸ 1850 αἱ ἐκδηλώσεις, αἱ κατὰ τὸ φαινόμενον νέαι, τῶν στρεφομένων τραπεζῶν, τῶν κρουομένων σωμάτων, ἄνευ αἰτίας προδήλου, τῶν ἀσυνήθων κινήσεων τῶν ἀντικειμένων καὶ τῶν ἐπίπλων, ἤρχισαν νὰ προσελκύωσι τὴν δημοσίαν προσοχήν, καὶ ἐπέφερον μάλιστα παρὰ ταῖς ῥιψοκινδύνοις φαντασίαις, εἶδός τι πυρετοῦ, προερχομένου ἐκ τῆς κενοφανείας τῶν πειραμάτων τούτων, ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, μελετήσας συγχρόνως τὸν μαγνητισμόν, καὶ τὰ παράδοξα ἀποτελέσματα ταῦτα, ἠκολούθησε μετὰ τῆς μεγαλειτέρας ὑπομονῆς καὶ κριτικῆς ἐξουσίας τὰ πειράματα, καὶ τὰς δοκιμάς, τὰς τόσον πολυαρίθμους γενομένας τότε ἐν Παρισίοις, συνέλεξε καὶ ἔθηκεν ἐν τάξει τὰ ἀποτελέσματα, τὰ ἐπιτευχθέντα διὰ τῆς μακρᾶς ταύτης παρατηρήσεως, καὶ συνέθεσεν ἐξ

αὐτῶν τὸ σῶμα τῆς διδασκαλίας τοῦ «*Βιβλίου τῶν πνευμάτων*», τὸ δημοσιευθὲν κατὰ πρῶτον τῷ 1857. Πάντες γινώσκετε ὁποία ἐπιτυχία ὑπεδέχθη τὸ ἔργον τοῦτο, ἐν Γαλλίᾳ καὶ εἰς τὸ ἐξωτερικόν.

Φθάσαν δὲ σήμερον εἰς τὴν 15[1] ἔκδοσιν αὐτοῦ διεσπάρη εἰς ὅλας τὰς κλάσεις τὸ βιβλίον τοῦτο τῆς στοιχειώδους Διδασκαλίας, ἥτις δὲν εἶναι ὅλως νέα κατ' οὐσίαν, διότι ἡ Σχολὴ τοῦ Πυθαγόρου ἐν Ἑλλάδι, καὶ ἡ τῶν Δρυΐδων (Κελτῶν) ἐν αὐτῇ τῇ ἡμετέρᾳ Γαλατίᾳ, ἐδίδασκον τὰς ἀρχὰς ταύτας, αἵτινες ὅμως περιεβλήθησαν νῦν μὲ τὸ ἀληθὲς ἔνδυμα τῆς πραγματικότητος διὰ τῆς σχέσεως αὐτῶν πρὸς τὰ φαινόμενα.

Μετὰ τὸ πρῶτον τοῦτο ἔργον ἐφάνησαν διαδοχικῶς, «*Τὸ βιβλίον τῶν Μεσαζόντων ἢ ὁ Πρακτικὸς Πνευματισμός*». — «*Τί ἐστὶ Πνευματισμός, ἢ περίληψις αὐτοῦ*». — «*Τὸ Εὐαγγέλιον κατὰ τὸν Πνευματισμόν*». — «*Ὁ οὐρανὸς καὶ ὁ Ἅδης*». — Καὶ τελευταῖον «*Ἡ Γένεσις*». Ἐπῆλθε δὲ ὁ θάνατος ἤδη, ὅτε ἐν τῇ ἀκαταβλήτῳ αὐτοῦ ἐνεργητικότητι κατεγίνετο εἰς ἄλλο σύγγραμμα περὶ τῶν σχέσεων τοῦ Μαγνητισμοῦ καὶ τοῦ Πνευματισμοῦ.

Διὰ δὲ τῆς «*Πνευματιστικῆς ἐπιθεωρήσεως*» (Revue Spirita) καὶ τῆς *Εταιρίας τῶν Παρισίων*, ἧς ἦτο ὁ πρόεδρος, ἀποκατέστη τὸ κέντρον, ὅπου ἀπέληγεν τὸ ἑνωτικὸν σημεῖον ὅλων τῶν πειραματιστῶν. Πρό τινων δὲ μηνῶν αἰσθανόμενος τὸ τέλος του προσεγγίζον, προπαρεσκεύασε τοὺς ὅρους τῆς ἐνεργείας αὐτῶν τούτων τῶν σπουδῶν μετὰ τὸν θάνατόν του, διώρισε τὴν κεντρικὴν ἐπιτροπήν, ἥτις τὸν διεδέχθη, ὑπεγείρασα ἀντιζηλίας καὶ συνέστησε σχολὴν ὑπὸ μορφὴν ὀλίγον προσωπικήν· ὑπάρχει δὲ καὶ σήμερον εἰσέτι διαίρεσίς τις μεταξὺ τῶν πνευματολόγων καὶ τῶν πνευματιστῶν. Τοῦ λοιποῦ, Κύριοι, (τοιαύτη εἶναι τοὐλάχιστον ἡ εὐχὴ τῶν φίλων τῆς ἀληθείας) ὀφείλομεν νὰ εἴμεθα ὅλοι ἡνωμένοι διὰ μιᾶς ἀλληλεγγύης, μὲ τὰς αὐτὰς προσπαθείας πρὸς διευκρίνισιν τοῦ προβλήματος, καὶ μὲ τὴν γενικὴν καὶ ἀφιλοκερδῆ ἐπιθυμίαν τοῦ ἀληθοῦς καὶ ἀγαθοῦ.

Ἀντέταξαν, Κύριοι, τινές, κατὰ τοῦ ἡμετέρου ἀξίου φίλου, εἰς

---

[1] Σ. Μ. Ἀφοῦ δ' ἔφθασεν εἰς τὴν 33ην ἔκδοσιν, ἐκδίδοται νῦν στερεοτύπως.

ὃν ἀποδίδομεν σήμερον τὰ τελευταῖα καθήκοντα, ὅτι δὲν ἦτο ἀνεγνωρισμένος σοφός, διότι δὲν ὑπῆρξε πρότερον Φυσικός, Φυσιολόγος ἢ Ἀστρονόμος καὶ ὅτι ἐπροτίμησε νὰ συστήσῃ σύστημα διδασκαλίας ἠθικῆς πρὶν ἐφαρμσόῃ τὴν ἐπιστημονικὴν συζήτησιν ὡς πρὸς τὴν πραγματικότητα καὶ τὴν φύσιν τῶν φαινομένων.

Προτιμότερον ἴσως, Κύριοι, ὅτι τὰ πράγματα ἤρξαντο οὕτω. Δὲν πρέπει τις πάντοτε ν' ἀπορρίπτῃ τὴν ἀξίαν τοῦ αἰσθήματος, Πόσαι καρδίαι δὲν ἐπαρηγορήθησαν ἀπ' ἀρχῆς διὰ τῆς θρησκευτικῆς ταύτης πίστεως! Πόσα δάκρυα δὲν ἀπεξηράνθησαν! Πόσαι συνειδήσεις δὲν ἠνοίχθησαν εἰς τὰς ἀκτῖνας τῆς πνευματικῆς ὡραιότητος! Ὅλος ὁ κόσμος δὲν εἶναι εὐτυχὴς ἐδῶ. Πολλαὶ συμπάθειαι ἀπεσβέσθησαν, πολλαὶ ψυχαὶ ἀπεκοιμήθησαν διὰ τοῦ σκεπτικισμοῦ Εἰς οὐδὲν λοιπὸν λογίζεται τὸ ὅτι ὡδήγησεν εἰς τὸν Πνευματισμὸν τόσα ὄντα, ἅπερ κυμαινόμενα ἐν τῇ ἀμφιβολίᾳ, δὲν ἠγάπων πλέον τὴν ζωὴν οὔτε τὴν φυσικὴν οὔτε τὴν διανοητικήν;

Ὁ Ἀλλὰν Καρδέκ, Κύριοι, ἦτον ἐπιστήμων· διὸ ἠδυνήθη νὰ συστήσῃ τὴν πρώτην ἐκείνην ὑπηρεσίαν, καὶ νὰ τὴν διαδώσῃ τοιουτοτρόπως μακρὰν ὡς μίαν πρόσκλησιν, εἰς ὅλας τὰς καρδίας. Ἀλλ' ἦτο κυρίως «ὁ ὀρθὸς λόγος ἐνσεσαρκωμένος». Λογικὸν εὐθὺς καὶ κριτικὸν ἐφήρμοζεν εἰς τὸ αἰώνιον ἔργον του τὰς ἐνδομύχους ἐνδείξεις τῆς κοινῆς γνώμης. Τοῦτο δὲ ἦτο, οὐχὶ ἡ ἐλαχίστη ἰδιότης ἐν τῇ διατάξει τῶν πραγμάτων, ἅπερ μᾶς ἀπασχολοῦσιν, ἀλλά, καὶ δύναμαι νὰ τὸ διαβεβαιώσω, ἡ πρώτη ἐξ ὅλων, καὶ ἡ μᾶλλον πολύτιμος, ἄνευ τῆς ὁποίας τὸ ἔργον δὲν ἠδύνατο νὰ καταστῇ δημῶδες, οὔτε νὰ ῥίψῃ τὰς ἀπείρους ῥίζας του ἐν τῷ κόσμῳ· διότι τὸ πλεῖστον μέρος ἐκείνων, οἵτινες ἐπεδόθησαν εἰς τὰς σπουδὰς ταύτας, ἐνθυμοῦνται ὅτι ὑπῆρξαν ἐν τῇ νεότητί των, ἢ εἰς διαφόρους εἰδικὰς περιστάσεις αὐτοὶ οἱ ἴδιοι μάρτυρες ἀνεξηγήτων ἐκδηλώσεων· ὀλίγαι δὲ οἰκογένειαι ὑπάρχουν, αἵτινες δὲν παρετήρησαν ἐν τῇ ἱστορίᾳ των τοιαύτης τάξεως μαρτυρίας· ὁ πρῶτος λοιπὸν σκοπὸς αὐτοῦ ὑπῆρξε νὰ ἐφαρμόσῃ εἰς αὐτὰς τὴν σταθερὰν λογικὴν τοῦ ἁπλοῦ ὀρθοῦ λόγου, καὶ νὰ τὰς ἐξετάσῃ κατὰ τὰς ἀρχὰς τῆς θετικῆς μεθόδου.

Ὡς ὀργανωτὴς τῆς σπουδῆς ταύτης τῆς βραδείας καὶ δυσκόλου, προεῖδεν ὁ ἴδιος ὅτι ἡ συμμιγὴς αὕτη σπουδή, ὤφειλε πλέον νὰ

εἰσέλθῃ εἰς τὴν ἐπιστημονικὴν περίοδον. Τὰ φυσικὰ φαινόμενα, ἐφ' ὧν δὲν ἐπέμενον κατ' ἀρχάς, ὤφειλον νὰ κατασταθῶσι τὸ ἀντικείμενον τῆς πειραματικῆς κριτικῆς, εἰς ἣν ὀφείλομεν τὴν δόξαν τῆς νεωτέρας προόδου, καὶ τὰ θαύματα τοῦ ἠλεκτρισμοῦ καὶ τοῦ ἀτμοῦ. Ἡ μέθοδος αὕτη λοιπὸν ὤφειλε νὰ ἐπιληφθῇ τῶν μυστηριωδῶν ἔτι φαινομένων εἰς ἃ παρευρισκόμεθα, νὰ τὰ διευκρινίσῃ, νὰ τὰ καταμετρήσῃ καὶ νὰ τὰ ὁρίσῃ.

Διότι ὁ Πνευματισμός, Κύριοι, δὲν εἶναι θρησκεία, ἀλλ' ἐπιστήμη, ἐπιστήμη ἧς γνωρίζομεν μόλις τὸ α, β, γ. Ὁ καιρὸς τῶν δογμάτων ἔληξεν. Ἡ φύσις ἐναγκαλίζεται τὸ σύμπαν, καὶ ὁ Θεὸς αὐτός, ὃν ἐποίησαν τέως κατὰ τὴν εἰκόνα τοῦ ἀνθρώπου, δὲν δύναται νὰ θεωρηθῇ ὑπὸ τῆς νεωτέρας μεταφυσικῆς, εἰμὴ ὡς πνεῦμα, τὸ ὑπέρτατον ἐν τῇ φύσει. Τὸ ὑπερφυσικὸν δὲν ὑπάρχει πλέον. Αἱ ἐπιτευχθεῖσαι ἐκδηλώσεις διὰ τῆς μεσολαβήσεως τῶν μεσαζόντων, ὡς καὶ αἱ τοῦ μαγνητισμοῦ, καὶ τοῦ πνευματομαγνητισμοῦ, εἶναι φυσικαί, καὶ πρέπει νὰ ὑποβληθῶσιν αὐστηρῶς εἰς τὴν ἐξέλεγξιν τῆς πείρας. Θαύματα πλέον, κατὰ τὴν κοινὴν ἔννοιαν τῆς λέξεως, δὲν ὑπάρχουν, διότι γνωστοῦ γενομένου τοῦ νόμου, δι' οὗ ταῦτα ἐγένοντο, εἶναι πλέον πράγματα, ἀναγόμενα εἰς τοὺς νόμους τῆς φύσεως. Εὑρισκόμεθα δὲ ἤδη εἰς τὴν αὐγὴν ἐπιστήμης ἀγνώστου. Τίς δύναται νὰ προΐδῃ εἰς ποῖα συμπεράσματα θέλει ὁδηγήσει ἐν τῷ κόσμῳ τῆς διανοίας ἡ θετικὴ σπουδὴ τῆς νέας ταύτης ψυχολογίας;

Ἡ ἐπιστήμη θέλει διέπει τὸν κόσμον τοῦ λοιποῦ· καὶ δὲν θὰ εἶναι ξένον πρὸς τὸν ἐπιτάφιον τοῦτον λόγον τὸ νὰ σημειώσωμεν, Κύριοι, τὸ νῦν ἐκτελούμενον ἔργον αὐτῆς, καὶ τὰς νέας ἐνδείξεις, ἃς αὕτη μᾶς ἀποκαλύπτει ἀκριβῶς σύμφωνα πρὸς τὰς ἐρεύνας ἡμῶν.

Εἰς οὐδεμίαν ἐποχὴν τῆς Ἱστορίας ἡ ἐπιστήμη δὲν ἀπεκάλυψεν ἐνώπιον τοῦ ἐκπεπληγμένου βλέμματος τοῦ ἀνθρώπου, ὁρίζοντας τόσον εὐρεῖς καὶ μεγαλοπρεπεῖς ἐνταυτῷ. Γινώσκομεν ἤδη ὅτι ἡ γῆ εἶναι ἄστρον, καὶ ὅτι ἡ παροῦσα ζωὴ ἡμῶν συμπληροῦται ἐν τῷ οὐρανῷ. Διὰ τῆς ἀναλύσεως τοῦ φωτός, γινώσκομεν ὡσαύτως τὰ στοιχεῖα τὰ φλεγόμενα ἔν τε τῷ Ἡλίῳ καὶ τοῖς ἄλλοις ἄστροις, τοῖς ἑκατομμύρια καὶ τρισεκατομμύρια λευγῶν μακρὰν τοῦ γηΐνου σκοπευτηρίου ἡμῶν κειμένοις. Διὰ τοῦ ὑπολογισμοῦ κατέχομεν τὴν ἱστορίαν τοῦ οὐρανοῦ καὶ τῆς γῆς, ἔν τε τῷ ἀπομεμακρυσμένῳ πα-

ρελθόντι αὐτῶν, ὡς καὶ ἐν τῷ μέλλοντι τῷ κατὰ τοὺς ἀμετακινήτους νόμους ὑπάρχοντι. Διὰ τῆς παρατηρήσεως ἐσταθμίσαμεν τὰς οὐρανίους σφαίρας, αἵτινες ἀναρριχῶνται ἐν τῷ ἀπείρῳ. Ἡ σφαῖρα ἐφ' ἧς κατοικοῦμεν, ἀποκατέστη ἀστρῷον ἄτομον ἐν τῷ διαστήματι, ἐν μέσῳ τῶν ἀπείρων ἀβύσσων, ἡ ἰδία ἡμῶν ὕπαρξις ἐπὶ τῆς σφαίρας ταύτης εἶναι ἀπειροστημόριόν τι κλάσμα τῆς αἰωνίου ζωῆς ἡμῶν. Ἀλλ' ὅπερ, δικαίῳ τῷ λόγῳ δύναται νὰ μᾶς ἐκπλήξῃ ζωηρότερον ἔτι, εἶναι τὸ ἐκπληκτικὸν ἀποτέλεσμα τῶν φυσικῶν ἐργασιῶν τῶν ἐκτελουμένων ἐν τοῖς τελευταίοις τούτοις ἔτεσιν «*ὅτι ζῶμεν ἐν τῷ μέσῳ κόσμου ἀοράτου, ἐνεργοῦντος ἀκαταπαύστως πέριξ ἡμῶν*». Ναί, Κύριοι, τοῦτο δι' ἡμᾶς εἶναι ἀποκάλυψις ἀπέραντος. Θεωρήσατε π. χ. τὸ διακεχυμένον φῶς, κατὰ τὴν ὥραν ταύτην ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ διὰ τοῦ λάμποντος τούτου Ἡλίου· θεωρήσατε προσέτι τὸ κυάνιον τοῦτο, τὸ τόσον γλυκὺ τοῦ οὐρανίου θόλου, παρατηρήσατε δὲ καὶ τὰς ἀπορροίας ταύτας τοῦ χλιαροῦ ἀέρος, ὅστις ἔρχεται νὰ θωπεύσῃ τὰ πρόσωπα ἡμῶν, παρατηρήσατε πρὸς τούτοις τὰ μνημεῖα καὶ τὴν γῆν ταύτην. Ἔ, λοιπόν, μολονότι ἔχομεν τοὺς ὀφθαλμοὺς ἡμῶν καλῶς ἠνεῳγμένους, δὲν βλέπομεν ποσῶς ὅ,τι συμβαίνει ἐνταῦθα! Διότι ἐπὶ ἑκατὸν ἀκτίνων ἐκ τοῦ ἡλίου ἐκφερομένων, ἓν τρίτον αὐτῶν μόνον εἰσὶν ἐπιδεκτικαὶ εἰς τὴν ὅρασιν ἡμῶν, εἴτε κατ' εὐθεῖαν, εἴτε ἀντανακλώμεναι δι' ὅλων τῶν σωμάτων τούτων· τὰ δὲ δύω τρίτα ὑπάρχουσι μὲν καὶ ἐνεργοῦσι πέριξ ἡμῶν, ἀλλὰ διὰ τρόπου ἀοράτου, καί τοι πραγματικοῦ. Εἶναι δὲ θερμά, χωρὶς νὰ ἦναι φωτεινὰ δι' ἡμᾶς, καὶ ἐν τούτοις εἶναι πολὺ πλέον ἐνεργητικά, παρ' ἐκεῖνα ἅπερ βλέπομεν· διότι αὐτὰ προσελκύουσι τὰ ἄνθη ἐκ μέρους τοῦ Ἡλίου, ὅστις παράγει ὅλας τὰς χημικὰς ἐνεργείας[1], αὐτὰ ὑψώνουσιν, ὑπὸ μορφὴν ἐπίσης ἀόρατον τὸν ὑδατώδη ἀτμὸν ἐν τῇ ἀτμοσφαίρᾳ πρὸς σχηματισμὸν τῶν νεφῶν,

[1] Ὁ ἀμφιβληστροειδὴς χιτὼν τοῦ ὀφθαλμοῦ ἡμῶν εἶναι ἀναίσθητος πρὸς τὰς ἀκτῖνας ταύτας· ἀλλ' ἄλλαι οὐσίαι, π. χ. τὸ ἰόδιον καὶ τὰ ἀργυρώδη ἅλατα, φωτογραφοῦσι τὸ χημικὸν ἡλιακὸν φάσμα, ὅπερ ὁ ὀφθαλμὸς ἡμῶν δὲν βλέπει. Ἡ φωτογραφικὴ πλάξ, οὐδέποτε οὐδεμίαν εἰκόνα ὁρατὴν παρουσιάζει ἐξερχομένη τοῦ σκοτεινοῦ θαλάμου, καίτοι κατέχει αὐτήν, εἰμὴ μόνον μετά τινα χημικὴν ἐργασίαν.

ἐξασκοῦντα οὕτω ἀκαταπαύστως πέριξ ἡμῶν, διὰ τρόπου μυστικοῦ καὶ σιωπηλοῦ, δύναμιν κολοσσαίαν, ἰσοφαρίζουσαν πρὸς τὴν ἐργασίαν πολλῶν δισεκατομμυρίων ἵππων.

Ἐὰν αἱ ἀκτῖνες, αἱ θερμογόνοι καὶ χημικαί, αἱ ἐνεργοῦσαι διὰ παντὸς ἐν τῇ φύσει, εἰσὶν ἀόρατοι δι' ἡμᾶς, τοῦτο συμβαίνει διότι αἱ μὲν πρῶται πλήττουν τὴν ὅρασιν (ἰδίως τὸν ἀμφιβληστροειδῆ χιτῶνα) ἀρκετὰ ταχέως, αἱ δὲ ἄλλαι ταχύτατα Ὁ ὀφθαλμὸς ἡμῶν βλέπει τὰ πράγματα μόνον μεταξὺ δύο ὁρίων, ἑκατέρωθεν τῶν ὁποίων δὲν βλέπει πλέον. Ὁ γήϊνος ὀργανισμός, δύναται νὰ συγκριθῇ πρὸ ἅρπαν, ἔχουσαν δύο μόνον χορδάς, αἵτινές εἰσι τὸ ὀπτικόν, καὶ τὸ ἀκουστικὸν νεῦρον· διάφορον· δέ τι εἶδος κινήσεως δονεῖ τὴν πρώτην, ἕτερον δὲ τὴν δευτέραν· καὶ τοῦτο ἀποτελεῖ ὅλην τὴν ἀνθρώπινον ἀντίληψιν, οὖσαν μᾶλλον συνεσταλμένην, ἢ ἡ τῶν διαφόρων ἐν τῇ ζωῇ ὄντων ὡς π.χ. τῶν διαφόρων ἐντόμων, παρ' οἷς αἱ αὐταὶ χορδαὶ τῆς ὁράσεως καὶ ἀκοῆς εἰσι λεπτότεραι· ὅθεν ὑπάρχουσιν ἐν τῇ φύσει, πράγματι, οὐχὶ δύω, ἀλλὰ δέκα, ἑκατόν, χίλια εἴδη κινήσεων. Ἡ φυσικὴ λοιπὸν ἐπιστήμη μᾶς διδάσκει ὅτι ζῶμε οὕτως ἐν μέσῳ κόσμου ἀοράτου δι' ἡμᾶς, καὶ ὅτι δὲν εἶναι ἀδύνατον, νὰ ζῶσιν ἐπίσης ἐπὶ τῆς γῆς, ὄντα (ἀόρατα ὡσαύτως πρὸς ἡμᾶς) εἰς βαθμὸν ἀντιλήψεως διαφόρου ὅλως τῆς ἡμετέρας, ἅπερ ὄντα δὲν δυνάμεθα νὰ ἴδωμεν, ἐκτὸς ἐὰν ἐκδηλῶνται πρὸς ἡμᾶς διὰ γεγονότων ὑπαγομένων εἰς τὸν ἡμέτερον βαθμὸν τῆς ἀντιλήψεως. Ἐνώπιον τοιούτων ἀληθειῶν, αἵτινες όλις εἰσέτι ἀνακαλύπτονται, πόσον ἡ ἄρνησις ἐκ τῶν προτέρων φαίνεται ἄτοπος καὶ ἄνευ ἀξίας! Ὅταν τις συγκρίνῃ τὸ ὀλίγον ὅπερ γινώσκομεν, καὶ τὴν σμικρότητα τῆς ἀντιληπτικῆς ἡμῶν σφαίρας, πρὸς τὴν πραγματικὴν ποσότητα, δὲν δύναται νὰ μὴ συμπεράνῃ ὅτι οὐδὲν ἔτι γινώσκομεν, καὶ ὅτι τὸ ἂν ἐναπολείπεται ἡμῖν ἵνα μάθωμεν· ἐν τίνι δικαιώματι λοιπὸν ἠθέλομεν ἀπαγγείλει τὴν λέξιν «*ἀδύνατον*» ἀπέναντι τῶν γεγονότων, ἅπερ πιστοποιοῦμεν, χωρὶς νὰ δυνηθῶμεν ν' ἀνακαλύψωμεν τὴν μοναδικὴν αἰτίαν αὐτῶν;

Ἡ ἐπιστήμη μᾶς ἀποκαλύπτει θεωρίας ἐχούσας κῦρος ὅσον αἱ προηγούμεναι ἐπὶ τῶν φαινομένων τῆς ζωῆς καὶ τοῦ θανάτου, καὶ ἐπὶ τῆς δυνάμεως ἥτις μᾶς ἐμψυχόνει.

Τὸ πᾶν εἶναι μεταμόρφωσις· διότι τὰ συστατικὰ μόρια τῆς ὕλης,

ἐν τῇ αἰωνίᾳ αὐτῶν πορείᾳ μεταβαίνουσιν ἀκαταπ ύστως ἀπὸ ἑνὸς σώματος εἰς ἕτερον, ἀπὸ τοῦ ζώου εἰς τὸ φυτόν, ἀπὸ τοῦ φωτὸς εἰς τὴν ἀτμοσφαῖραν, ἀπὸ τῆς ἀτμοσφαίρας εἰς τὸν ἄνθρωπον· καὶ αὐτὸ δὲ τὸ ἴδιον σῶμα ἡμῶν μεταβάλλει ἀκαταπα στως συστατικὴν ὑπόστασιν, ὅπως ἡ φλὸξ λάμπει διὰ στοιχείων ἀκαταπαύστως ἀνανεουμένων. Καὶ ὅταν ἡ ψυχὴ ἀφίσταται, αὐτὸ τοῦτο τὸ σῶμα ἀποδίδει ὁλοτελῶς εἰς τὴν φύσιν ὅλα τὰ μόρια αὐτοῦ, ἵνα μὴ τὰ ἐπαναλάβῃ πλέον. Εἰς δὲ τὸ ἀπαράδεκτον δόγμα τῆς ἀναστάσεως τῆς σαρκὸς ὑφίσταται ἡ ὑψηλὴ διδασκαλία τῆς μεταναστεύσεως τῶν ψυχῶν.

Ἰδὼν ὁ Ἥλιος τοῦ Ἀπριλίου ὅστις ἀκτινοβολῶν εἰς τοὺς οὐρανούς, μᾶς κατακλύζει διὰ τῆς πρώτης πορφυροχρόου θερμογονίας αὐτοῦ. Νῦν αἱ πεδιάδες ἀφυπνίζονται, αἱ πρῶται βλαστήσεις ἡμιανοίγονται, ἡ ἄνοιξις ἀνθεῖ, ὁ κυανόχρους οὐρανὸς μειδιᾷ, ἡ ἀνάστασις ἐκτελεῖται· καὶ ὅμως ἡ νέα αὕτη ζωὴ δὲν σχηματίζεται εἰμὴ διὰ τοῦ θανάτου, ἐπανακτᾷ δὲ μόνον καταστροφάς! Πόθεν ὁ χυμὸς τῶν δένδρων, ἅπερ ἀναθάλλουσιν ἐν τῷ πεδίῳ τούτῳ τῶν νεκρῶν; Πόθεν ὅλα τὰ στοιχεῖα, ἅπερ συντελοῦσιν εἰς τὸ ν' ἀναφανῶσιν ὑπὸ τὰς θωπείας τοῦ Μαΐου τὰ σιωπηλὰ μικρὰ ἄνθη, καὶ τὰ μελῳδικὰ πτηνά ;— ἐκ τ ῦ θανάτου!... Κύριοι... ἐκ τῶν ἐνταφιαζομένων τούτων πτωμάτων, ἐν τῷ ἀποτροπαίῳ σκότει τῶν τάφων!... Κατὰ νόμον ὑπέρτατον τῆς φύσεως, τὸ ὑλικὸν σῶμα εἶναι ἄθροισμά τι πρόσκαιρον ἐκ μορίων, ἅπερ δὲν ἀνήκουσι ποσῶς εἰς αὐτό, καὶ τὰ ὁποῖα ἡ ψυχὴ συνηρμολόγησε κατὰ τὸν ἴδιον τύπον αὐτῆς, ἵνα κατασκευάσῃ δι' ἑαυτὴν ὄργανα, καὶ ἔλθῃ εἰς σχέσιν μετὰ τοῦ ἡμετέρου φυσικοῦ κόσμου. αἱ ἐνῷ τὸ σῶμα ἡμῶν ἀναγεννᾶται οὕτω μόριον πρὸς μόριον διὰ ἀεννάου μεταβολῆς τῶν ὑλῶν, πίπτει δὲ ἡμέραν τινὰ ὡ, ὄγκος ἀδρανής, καὶ διαλύεται ἵνα μὴ ἀνεγερθῇ πλέον, τὸ πνεῦμα ἡμῶν, ἡ προσωπικὴ ὀντότης, διατηρεῖ σταθερῶς τὴν ἀδιάλυτον αὐτῆς *ταὐτότητα*, καὶ βασιλεύει ὡς ἀνώτατος ἄρχων ἐπὶ τῆς ὕλης, δι ἧς περιεβλήθη, συνιστῶν οὕτω διὰ τοῦ μο ίμου καὶ παγκοσμίου τούτου γεγονότος τὴν ἀνεξάρτητον προσωπικότητα αὐτοῦ, τὴν πνευματικὴν αὐτοῦ οὐσίαν, τὴν μὴ ὑποτασσομένην εἰς τὸ κράτος τοῦ ἀπείρου καὶ τοῦ χρόνου, τὸ ἀτομικὸν μεγαλεῖον, τὴν ἀθανασίαν αὐτοῦ.

Ἀλλ' εἰς τί συνίσταται τὸ μυστήριον τῆς ζωῆς; διὰ τίνων δεσμῶν ἡ ψυχὴ συνδέεται μετὰ τοῦ σώματος; πῶς ἀποχωρίζεται αὐτοῦ; ὑπὸ ποίαν μορφήν, καὶ ὑπὸ ποίους ὅρους ὑπάρχει μετὰ θάνατον; ποίας ἀναμνήσεις ἔχει, καὶ ὁποίας συμπαθείας διατηρεῖ; καὶ τέλος πῶς ἐκδηλοῦται αὕτη; Ταῦτα, Κύριοι, εἶναι τόσα ἄλυτα εἰσέτι ζητήματα([1]), ὧν τὸ σύνολον θέλει ἀπαρτίζει τὴν ψυχολογικὴν ἐπιστήμην τοῦ μέλλοντος.

Τινὲς δύνανται ν' ἀρνῶνται καὶ αὐτὴν τὴν ὕπαρξιν τῆς ψυχῆς ὡς καὶ τὴν τοῦ Θεοῦ, νὰ διαβεβαιῶσι δὲ ὅτι ἠθικὴ ἀλήθεια δὲν ὑπάρχει, ὅτι δὲν ὑπάρχουσι νόμοι διανοίας ἐν τῇ φύσει, καὶ ὅτι ἡμεῖς, οἱ πνευματολόγοι, εἴμεθα ἕρμαιον ὑπερβολικῆς ἀπάτης· ἕτεροι πάλιν, ἀπ' ἐναντίας, δύνανται νὰ κηρύττωσιν ὅτι γνωρίζουσι, δι' εἰδικοῦ προνομίου, τὴν οὐσίαν τῆς ἀνθρωπίνης ψυχῆς, τὸ σχῆμα τοῦ ἀνωτάτου πνεύματος! τὴν κατάστασιν τῆς μελλούσης ζωῆς, καὶ μᾶς μεταχειρίζονται ὡς ἀθέους, διότι τὸ λογικὸν ἡμῶν ἀποποιεῖται τὴν πίστιν αὐτῶν. Καὶ οἱ μέν, καὶ οἱ δέ, Κύριοι, δὲν θὰ ἐμποδίσουν τοῦ νὰ εὑρισκώμεθα ἐδῶ ἐνώπιον τῶν μεγαλειτέρων προβλημάτων, καὶ νὰ μὴν ἐνδιαφερώμεθα διὰ τὰ ράγματα ταῦτα (ἅπερ οὐδόλως μᾶς εἶναι ξένα) καὶ νὰ μὴν ἔχωμεν τὸ δικαίωμα νὰ ἐφαρμόζωμεν ἐπ' αὐτῶν τὴν πειραματικὴν μέθοδον τῆς συγχρόνου ἐπιστήμης πρὸς ἀναζήτησιν τῆς ἀληθείας. Ἐν τῇ τάξει τῶν ἡνωμένων σπουδῶν ὑπὸ τὴν γενικὴν ὀνομασίαν «*Πνευματισμὸς*» τὰ γεγονότα ὑφίστανται· ἀλλ' οὐδεὶς εἰσέτι γνωρίζει τὸν τρόπον τῆς παραγωγῆς αὐτῶν. Ὑφίστανται δὲ τόσον καλῶς ὅσον καὶ τὰ ἐξ ἠλεκτρισμοῦ, φωτός, καὶ θερμογόνου φαινόμενα· ἀλλά, Κύριοι, ἡμεῖς ἀκόμη δὲν γνωρίζομεν οὔτε τὴν σωματολογίαν οὔτε τὴν ψυχολογίαν· διότι, τί εἶναι τὸ ἀνθρώπινον σῶμα; τί εἶναι ὁ ἐγκέφαλος; τίς ἡ ἀπόλυτος ἐνέργεια τῆς ψυχῆς; Τὰ ἀγνοοῦμεν, ὅπως ἀγνοοῦμεν, καὶ τὴν οὐσίαν τοῦ ἠλεκτρισμοῦ, καὶ τὴν τοῦ φωτός. Ἔργον λοιπὸν συνέσεως εἶναι νὰ παρατηρῇ τις ἀμερολήπτως ὅλα ταῦτα τὰ γεγονότα, καὶ νὰ προσπαθῇ νὰ ὁρίζῃ τὰς αἰτίας αὐτῶν, αἵτινες εἶ-

---

([1]) Τὰ πλεῖστα τούτων ἂν οὐχὶ ὅλα εἰσὶ σήμερον ἀρκούντως λελυμένα διὰ τῆς ὁσημέραι προσαγομένης ἐπιστήμης ταύτης. Σ. Μ.

ναι διαφόρων εἰδῶν ἴσως, καὶ πολυαριθμότεραι παρ' ὅσον ὑποθέτομεν μέχρι τοῦδε.

Ὅσον ἐκεῖνοι, ὧν ἡ ὅρασις εἶναι περιωρισμένη ὑπὸ τῆς ἀλαζονείας, ἢ τῆς προλήψεως, δὲν ἐννοοῦσι ποσῶς τὰς ἀγωνιώσας ἐπιθυμίας τῶν διανοιῶν ἡμῶν τῶν ἀπλήστων τοῦ εἰδέναι, ὅσον αὐτοὶ ἐπιρρίπτουσιν ἐπὶ τῶν τοιαύτης φύσεως σπουδῶν τὸν σαρκασμὸν καὶ τὸ ἀνάθεμα, τόσον ἡμεῖς ὑψοῦμεν ἔτι μᾶλλον τὰς θεωρίας ἡμῶν!... Σὺ ὑπῆρξας ὁ πρῶτος, ὦ διδάσκαλε καὶ φίλε! σὺ ὑπῆρξας ὁ πρῶτος ὅστις, εὐθὺς ἐν τῇ ἀρχῇ τοῦ ἀστρονομικοῦ σταδίου μου, ἔδειξας ζωηρὰν συμπάθειαν πρὸς τὰς ἐκθέσεις μου τὰς πραγματευομένας περὶ τῆς ὑπάρξεως τῶν οὐρανίων ἀνθρωποτήτων· διότι, λαβὼν ἀνὰ χεῖρας τὸ «*βιβλίον τῆς πληθύος τῶν κατῳκημένων κόσμων*» τὸ ἔθηκας ἀκολούθως ὡς βάσιν τοῦ δογματιστικοῦ οἰκοδομήματος, ὅπερ πρὸ πολλοῦ σὺ ὠνειροπόλεις. Συχνότατα συνδιελεγόμεθα ὁμοῦ περὶ τῆς οὐρανίου ταύτης ζωῆς, τῆς τόσον μυστηριώδους. Τώρα, ὦ ψυχή! σὺ γινώσκεις δι' αὐτοψίας εἰς τί συνίσταται ἡ πνευματικὴ αὕτη ζωή, εἰς ἣν ἐπιστρέφομεν πάντες, καὶ ἣν λησμονοῦμεν κατὰ τὴν ὕπαρξιν ταύτην.

Τώρα, σὺ μὲν ἐπέστρεψας εἰς τὸν κόσμον ἐκεῖνον, ὅθεν ἡμεῖς ἤλθομεν, καὶ συλλέγεις τοὺς καρποὺς τῶν ἐπιγείων σπουδῶν σου, τὸ δὲ περικάλυμμά σου κεῖται εἰς τοὺς πόδας ἡμῶν· ἡ διάνοιά σου ἐσβέσθη, οἱ ὀφθαλμοί σου ἔκλεισαν ἵνα μὴ πλέον ἀνοίξωσιν, ὁ δὲ λόγος σου ἔπαυσε καὶ δὲν θ' ἀκουσθῇ πλέον.

Γνωρίζομεν δὲ ὅτι πάντες θέλομεν καταντήσει εἰς αὐτὸν τοῦτον τὸν τελευταῖον ὕπνον, εἰς τὴν αὐτὴν ἀδράνειαν, εἰς τὴν αὐτὴν κόνιν. Ἀλλ' ἡ δόξα, ἡ ἐλπὶς ἡμῶν δὲν ἐγκλείεται εἰς τὸ περικάλυμμα τοῦτο· διότι τὸ μὲν σῶμα πίπτει, ἀλλ' ἡ ψυχὴ διαμένει καὶ ἐπιστρέφει εἰς τὸ ἄπειρον. Θὰ ἐπανευρεθῶμεν δὲ εἰς κόσμον βελτίονα. Εἰς δὲ τὸν ἀπέραντον οὐρανόν, ὅπου αἱ δυνάμεις θ' ἀποκατασταθῶσιν ἰσχυρότεραι, θέλομεν ἐξακολουθήσει τὰς σπουδάς, δι' ἃς δὲν ὑπῆρχεν ἐπὶ τῆς γῆς θέατρον ἀρκούντως εὐρὺ ἵνα τὰς περιλάβῃ.

Προτιμῶμεν μᾶλλον νὰ γνωρίζωμεν τὴν ἀλήθειαν ταύτην, παρὰ νὰ πιστεύωμεν ὅτι εὑρίσκεσαι ὁλόκληρος εἰς τὸ πτῶμα τοῦτο, καὶ ὅτι ἡ ψυχή σου κατεστράφη διὰ τῆς παύσεως τοῦ ἐλατηρίου

ἑνὸς ὀργάνου. Ἡ ἀθανασία εἶναι τὸ φῶς τῆς ζωῆς, ὅπως ὁ λάμπων οὗτος ἥλιος εἶναι τὸ φῶς τῆς φύσεως.

Καλὴν ἀντάμωσιν, ἀγαπητέ μοι Ἀλλὰν Καρδέκ, καλὴν ἀντάμωσιν.

(Κατὰ μετάφρ. τοῦ κ. Δημ. Κ.).

Ο ΜΥΣΤΙΚΙΣΜΟΣ ΤΩΝ ΑΡΧΑΙΩΝ ΕΛΛΗΝΩΝ

(Συνέχεια ἐκ τοῦ προηγουμένου φύλλου)

Τοιαύτην σύμμιξιν ὑποδηλοῖ ὁ Κικέρων, μνημονεύων περὶ τῶν ἐν Σπάρτῃ Ἐφόρων ὅτι «ἡ ἀνωτέρα ἀρχὴ τῶν Λακεδαιμόνων μὴ ἐπαρκουμένη εἰς τὰς ἐν ἐγρηγόρσει φροντίδας της κατεκλίνετο ἐν τῷ ναῷ τῆς Πανφάης πρὸς ὀνείρωξιν, καθότι ἐθεώρει ἀληθῆ τὰ καθ'ὕπνον μαντεῖα (Cicero de divinat. L, 43). Ἐζήτουν λοιπὸν νὰ ἐπιτύχωσι, διὰ τῆς ἐν τῷ ναῷ κατακλίσεως, τὴν πρόοψιν τῶν πραγμάτων.

Τὸ ἐν Φωκίδι μαντεῖον τοῦ Διονύσου ἔδιδε καὶ θεραπευτικὰς συμβουλάς, διὸ ὠνομάζετο ὁ Θεὸς οὗτος *ἰατρὸς* (Παυσ.)

Παρατηροῦμεν λοιπὸν ὅτι εἰς τὰ μαντεῖα ἐγίνετο ἡ θεραπευτικὴ αἴτησις, διὰ δὲ τῆς ἐν τῷ ναῷ κατακλίσεως ἐπετυγχάνετο τὸ προορᾷν. Ἡ τοιαύτη σύμμιξις ἀποδεικνύει φανερὰ τὸν ὑπνωτιτισμὸν καὶ τὴν τάσιν τῆς ψυχῆς πρὸς ἀμφοτέρας τὰς διευθύνσεις αὐτῆς: τὴν τοῦ ὀργανίζειν καὶ σκέπτεσθαι.

Οἱ ἰατροὶ παρὰ τοῖς Δρυΐδαις ἦσαν συγχρόνως καὶ μάντεις (Πλίν.) Ὁ Πομπόνιος Μέλας λέγει ὅτι αἱ ἱέρειαι τοῦ μαντείου ἐπὶ τῆς νήσου Σένης (ἐπὶ τῆς ἀγγλικῆς παραλίας) ἠδύναντο καὶ ἀσθενείας νὰ θεραπεύωσι καὶ τὰ μέλλοντα νὰ προορῶσι.

θʹ. Ἐν γένει μὲν ἡ διάγνωσις, ἡ πρόγνωσις καὶ ἡ συνταγολογία ἀφορῶσι μόνον τὸν ὑπνωτιζόμενον· ἀλλ' ἐπειδὴ οὗτος διατελεῖ εἰς

στενὴν σχέσιν μετὰ τοῦ μαγνητίζοντος, συμμετέχει καὶ τῶν αἰσθήσεων καὶ σκέψεων αὐτοῦ ὡς εἰ ὑπάρχει ἀνάμιξις ἀμφοτέρων τῶν νευρικῶν συστημάτων. Ἡ τοιαύτη δὲ σχέσις δύναται νὰ ὑφίσταται ἐξαιρετικῶς μεταξὺ τοῦ ὑπνωτισμένου καὶ ἄλλων ἔτι προσώπων. Οὕτω δὲ αἰσθήματα ξένων ὀργανισμῶν γίνονται αἰσθητὰ καὶ εἰς τὸν ὑπνωτισμένον, καθιστάντα αὐτὸν ἱκανὸν πρὸς τὸ διαγινώσκειν. Τοῦτο συνέβαινε καὶ κατὰ τὴν ἐν τοῖς ναοῖς κατάκλισιν. Ὁ Πρόσπερ Ἀλπῖνος λέγει ὅτι ὁσάκις δὲν ἐπετύγχανον οἱ ἀσθενεῖς νὰ ἴδωσι κατ' ὄναρ τὰ τῆς ἰάσεως φάρμακα, κατεκλίνοντο ἀντ' αὐτῶν οἱ ἱερεῖς, εἰς οὓς οἱ Θεοὶ δὲν ἠρνοῦντο τὸ θεραπευτικὸν ὄνειρον. Ὑπῆρχον ἐν τῷ ναῷ τοῦ Ἀμφιαράου ἱερεῖς ὀνειρευόμενοι δι' ἄλλους (Παυσ.).

Πρὸς τὴν κατ' εὐθεῖαν ταύτην συνάφειαν τοῦ ὑπνωτιζομένου καὶ τοῦ μαγνητιστοῦ ἱερέως προσετέθη καὶ ἡ ἑτέρα, ἡ μεταξὺ τοῦ ὑπνωτιζομένου καὶ ἄλλων ξένων προσώπων γινομένη. Πολλάκις λοιπὸν κατεκλίνοντό τινες ἐν τοῖς ναοῖς ἀντὶ ἄλλων ποθούντων συμβουλὰς κατὰ τῆς ἀσθενείας των. Ὁ Περικλῆς ἀνήγειρεν ἄγαλμα τῇ Ἀθηνᾷ, διότι αὕτη συνεβούλευεν αὐτῷ κατ' ὄναρ τὸ φυτὸν παρθένιον, δι' οὗ ἐθεράπευσε τὸν Μνησικλέα, ἕνα τῶν ἀρχιτεκτόνων τῶν Προπυλαίων (Πλούταρχ.).

Ἐγίνετο λοιπὸν χρῆσις τῆς ἐν τοῖς ναοῖς κατακλίσεως τῶν συγγενῶν καὶ φίλων ὑπὲρ τῶν ἀσθενῶν των. Οἱ στρατηγοὶ τοῦ Ἀλεξάνδρου συνεβουλεύθησαν τὸν Θεὸν ὑπὲρ αὐτοῦ θνήσκοντος. Ὁ Ἀριστείδης λέγει ὅτι αὐτός τε καὶ ὁ φίλος του Ζώσιμος κατεκλίνοντο ἐν ναῷ ὑπὲρ ἀλλήλων· πρὸς δὲ ὅτι αὐτός τε καί τις ἱερεὺς εἶδον συγχρόνως κατ' ὄναρ τὴν ὑπὸ τοῦ Ἀριστείδου ληπτέαν δόσιν φαρμάκου τινός· ἡ δὲ δόσις τόσῳ μεγάλη ἦτο ὥστε οὐδείς ποτε ἄνθρωπος εἶχε λάβει τοσαύτην καὶ ὅμως ἐπέφερεν αὕτη θαυμάσιον ἀποτέλεσμα.

ι'. Ἡ ἔνδειξις αὕτη ἡρωϊκῶν φαρμάκων, τῶν ὅλως ἀποδοκιμασμένων παρὰ τῆς ἐπισήμου ἰατρικῆς, τυγχάνει κοινὴ εἴς τε τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὴν ἐν τοῖς κατάκλισιν. Ὁ Πλίνιος ἀναφέρει περὶ ἀφεψήματος ἀγρίων ρόδων, δι' οὗ στρατιώτης τις καὶ ἄλλοι ἐκ τῆς αὐτῆς νόσου πάσχοντες ἰάθησαν. Κατὰ τὸν Αἰλιανὸν ἐθεραπεύθησάν ποτε ἐν τῷ ναῷ ναῷ τοῦ Σεράπιδος τρεῖς ἀσθενεῖς, ὧν ὁ εἷς

ἀπέχρεμπεν αἷμα, ὁ ἕτερος ἦτο φθισικὸς καὶ ὁ τρίτος εἶχε καταπίει ὠὰ ὄφεων, καὶ διὰ ταῦτα ἐθεώρουν ἑαυτοὺς κινδυνεύοντας. Ὁ πρῶτος ἐδέησε νὰ πίῃ αἷμα βοός, ὁ δεύτερος νὰ φάγῃ κρέας ὄνου καὶ ὁ τρίτος κατ' ἐντολὴν τοῦ Θεοῦ ὤφειλε νὰ δηχθῇ ὑπὸ ἐγχέλυος.

ια'. Λίαν ἄξιον λόγου προσέτι εἶνε τὸ εἴς τε τὸν ὑπνωτισμὸν καὶ τὴν ἐν ναοῖς κατάκλισιν κοινὸν φαινόμενον: τῆς ἐμμέτρου χρησμοδοτήσεως. Ὁ Ἀριστείδης λέγει: «Ἤκουσα νὰ ἐκφωνῶσιν διὰ στίχων ὁλόκληρα παραγγέλματα περὶ τοῦ πῶς δεῖ τοὺς νοσοῦντας διαιτᾷν. Οἱ ἐν ναοῖς κατακλινόμενοι ἐποίουν κατ' ὄναρ στίχους ὀρθοὺς ἑξαμέτρους ἢ ἔγγραφον τοιούτους ψυχογραφικῶς, ὅπως δηλ. οἱ νῦν ὑπνωτισμένοι καὶ ὑπνοβάται, χωρὶς ν' ἀναμιμνήσκωνται τοῦ τοιούτου ἀνεγειρόμενοι (Εὐπάσπος).

Ἐπειδὴ δ' αὐτὸ τὸ φαινόμενον παρετηρήθη κατὰ τὴν ἀκμὴν τῶν μαντείων διὰ τοῦτο καὶ ὁ ἑξάμετρος ἐθεωρεῖτο ἐφεύρεσις τῆς Πυθίας, ὁ δ' Ἀπόλλων ὄχι μόνον θεὸς τῶν μαντείων, ἀλλὰ καὶ τῶν ποιητῶν καὶ τῆς ἰατρικῆς. Οἱ Ἕλληνες ἐθεώρουν τοὺς ὑπνωτιζομένους των ὡς ἐπιπνόους ὑπὸ τοῦ Ἀπόλλωνος. Ἐπετυγχάνετο δὲ παρ' αὐτοῦ τὸ προορᾷν, ἡ ποίησις, ἡ συνταγολογία ἀπαράλλακτα ὅπως καὶ παρὰ τῶν νῦν ὑπνωτιζομένων.

Παρατηροῦμεν λοιπὸν ὅτι τὰ φαινόμενα, καθ' ἅπαντα τὰ οὐσιώδη στοιχεῖα, τυγχάνουσι τὰ αὐτὰ παρά τε τοῖς νῦν ὑπνωτιζομένοις καὶ τοῖς ἐν ναοῖς κατακλινομένοις ἀρχαίοις. Μία μόνον διαφορὰ φαίνεται ὑπάρχουσα. Ὁ Gautier παρερχόμενος ἅπαντα τὰ συμφωνοῦντα σημεῖα ἐφίστησι τὴν προσοχὴν εἰς τοῦτο: ὅτι δηλ. οἱ ἐν ναοῖς κατακλινόμενοι ἐνεθυμοῦντο κατὰ τὴν ἐξέγερσιν πάσας τὰς δοθείσας συμβουλάς, ἐνῷ οἱ ὑπνωτιζόμενοί μας οὐδενὸς πράγματος ἐνθυμοῦνται. Ἀλλ' ἡ διαφορὰ αὕτη οὔτε δυσκολίαν εἰς τὴν ἐξήγησιν παρέχει, οὔτε τὴν ταυτότητα ἀποκλείει. Γνωστὸν ὅτι ἀπὸ τὸν μαγνητιστὴν ἢ ὑπνωτιστὴν ἐξαρτᾶται τὸ νὰ ἐπιβάλλῃ εἰς τοὺς ὑπνωτιζομένους τὴν μνημοσύνην ἁπάντων τῶν περιστατικῶν τῆς ἐνυπνίου ζωῆς των ἢ μέρος μόνου τινὸς αὐτῶν. Μόνον οἱ ἀφ' ἑαυτῶν ὑπνωτιζόμενοι ἐγείρονται συνήθως ἀμνημονοῦντες. Ὅτι ὅμως ἡ λήθη αὕτη δὲν συνδέεται μεθ' ἁπασῶν τῶν ὑπνωτιστικῶν καταστάσεων ἀποδεικνύουσιν οἱ προφῆται τῆς Π. Διαθήκης, εἰς οὓς ἥ τε ἀνάμνησις καὶ λήθη συνέβαινον. Ἀναμφίλεκτον ὅμως εἶνε

καὶ ἀποδεικνύεται διὰ τῶν ἐσχάτων πειραματικοψυχολογικῶν ἐρευνῶν των Γάλλων Bernheim (Dela suggestion dans l'état hypnotique), Liebault (Du sommeil), Liégeois (De la suggestion hypnotique), Cullerre (Magnétismc et hypnotisme), Beaunis (Le somnambulisme provuqué) ὅτι ἡ ἀνάμνησις καὶ ἡ λήθη ἐξαρτῶνται ἀπὸ τὴν ἐν καιρῷ τῆς κρίσεως ἐκφρασθεῖσαν θέλησιν καὶ διαταγὴν τοῦ μαγνητιστοῦ.

Πολὺ ἀπίθανος ὅμως εἶνε ἡ ἄγνοια τοῦ τοιούτου παρὰ τοῖς ἀρχαίοις ἱερεῦσιν οἵτινες κάλλιον ἡμῶν ἐγίνωσκον τὰ φαινόμενα τοῦ ὑπνωτισμοῦ, ὅπως τοῦτο ἀποδεικνύεται ἐκ τῶν χρησμῶν καὶ μυστηρίων. Ἐν τῷ ἄντρῳ τοῦ Τροφωνίου οὗτινος τὸ μαντεῖον περιγράφει ὁ Παυσανίας, οἱ ἐκ τῶν πυνθανομένων προτιμῶντες τὴν ἀνάμνησιν ὤφειλον νὰ πίωσι πρὸ τῆς κατακλίσεως ἐκ τῆς πηγῆς τῆς Μνημοσύνης, οἱ δὲ προτιμῶντες τὴν λήθην ἐκ τῆς πηγῆς τῆς Λήθης.

Ἀπατῶνται οἱ νομίζοντες ὅτι ἡ ἐξήγησις τῶν ὀνείρων τῆς ἐν ναοῖς κατακλίσεως ἐγένετο ἐν χρηματιστικῷ μέτρῳ· ὁ διϊσχυρισμὸς τοῦ καθηγητοῦ Rittershain (Der medijinische Wunderglaube der Incubation) ὅτι οἱ ἱερεῖς ἔδιδον τὰς συνταγὰς εἶναι ἐσφαλμένος, διότι ἅπαντα τὰ ὑπομνήματα συμφωνοῦσιν ὅτι αὐταὶ ἐδίδοντο πλειστάκις αὐτοῖς τοῖς ἀσθενέσι κατ' ὄναρ. Διϊσχυριζόμενος δὲ ὁ Rittershain ὅτι οἱ ἱερεῖς διέπραττον καὶ τὴν ἐμφάνισιν τῶν θεῶν περιπίπτει εἰς τὸ χαρακτηριστικὸν σφάλμα τῶν σκεπτικῶν λογίων τῶν παραδεχομένων τὴν ἀπάτην, ἧς θύματα δῆθεν ἦσαν ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας τὰ ἐξοχώτερα πνεύματα, ἐνῷ ἀπεναντίας αὐτοὶ οἱ κριτικοὶ διετέλεσαν εἰς ἄγνοιαν ἐπὶ δύο χιλιάδας ἔτη. Αἰτία δὲ τοῦ νὰ γίνωνται ἔτι καὶ σήμερον αἱ τοιαῦται σφαλεραὶ ἐξηγήσεις εἶνε ὄχι μόνον ἡ παραμέλησις τῆς ἰατρικῆς ἱστορίας ἀλλὰ καὶ ὅτι οἱ ἰατροὶ θεωροῦσιν εἰσέτι περιττὴν τὴν σπουδὴν τοῦ ὑπνωτισμοῦ.

Τούτου ἕνεκα λίαν παράξενος φαίνεται εἰς τοὺς ἰατρούς μας ὁ ἰσχυρισμὸς ὅτι ἡ σημερινὴ ἰατρικὴ μητέρα ἔχει τὴν ἐν ναοῖς κατάκλισιν. Γνωστὸν ὅτι ἐπὶ πολλοὺς αἰῶνας οἱ ἐξοχώτεροι τῶν σοφῶν ἑλλήνων ἐταξείδευον εἰς Αἴγυπτον· τοιοῦτοι ἦσαν κατὰ τὸν Διόδωρον ὁ Ὀρφεύς, Μέλαμπος, Μουσαῖος, Ὅμηρος, Λυκοῦργος,

Ἡρόδοτος, Σόλων, Θαλῆς, Πυθαγόρας, Δημόκριτος, κλπ. Ὁ Σόλων κατὰ τὸν Στράβ. ἔζησε δεκατρία ἔτη ἐν Αἰγύπτῳ. Ἐκεῖθεν λοιπὸν μετεφυτεύθη ἡ ἐν τοῖς ναοῖς κατάκλισις εἰς τὴν Ἑλλάδα. Πολλαὶ τῶν ἐπὶ πλακῶν σημειουμένων συνταγῶν μετηνέχθησαν ὡσαύτως ἐκεῖθεν εἰς Ἑλλάδα. Τοιαῦται συνταγαὶ ἐχαράττοντο ἔκτοτε ἐπὶ τῶν παραστάδων καὶ στηλῶν τῶν ναῶν. Οὕτω π.χ. ἐχαράχθη ἡ τῷ Εὐδήμῳ δοθεῖσα συνταγὴ κατὰ τῆς δήξεως φαρμακερῶν ζώων ἐπὶ τῆς θύρας τοῦ ναοῦ τοῦ Ἀσκληπιοῦ ἐν Κῷ (Γαλ. καὶ Πλίν.). Ὁ Στράβων λέγει ὅτι «ἐν τοῖς ναοῖς γίνονται πολλὰ ἰατρικὰ θαύματα περὶ ὧν ἐπείσθησαν οἱ ἐνδοξότεροι τῶν ἀνδρῶν οἵτινες δι' ἑαυτοὺς ἢ δι' ἄλλους κατεκλίθησαν ἐν αὐτοῖς τοῖς ναοῖς» προσθέτων ὅτι «αἱ θαυμάσιαι αὗται ἰάσεις ἐχαράσσοντο ἐπὶ πλακῶν». Τούτου ἕνεκα ἀπ' αὐτῆς τῆς ἀρχαιότητος ἐγνωματεύθη ὅτι ἡ ἀρχὴ τῆς ἰατρικῆς ὀφείλεται εἰς αὐτὰς τὰς πλάκας (Στράβ. καὶ Πλίν.) Ὁ Τίβουλλος προσαγορεύει τὴν Ἶσιδα λέγων: «Βοήθει μοι, Σὺ δύνασαι νὰ καταπρπύνῃς τὰ πάθη τῶν ἀσθενῶν. Τὸ πλῆθος τῶν εἰς τὸν ναόν σου ἀνηρτημένων πινάκων ἀποδεικνύει τὸ πλῆθος τῶν ὑπὸ σοῦ προελθουσῶν ἰάσεων». Διϊσχυρίζονται μάλιστα ὅτι καὶ αὐτὸς ὁ πατὴρ τῆς ἰατρικῆς ὤφειλε μέρος τῶν γνώσεών του εἰς τοὺς τοιούτους πίνακας, οὓς εὗρεν ἐν τῷ ναῷ τῆς Κῶ (Πλίν. Στράβ.). Ὁ Γαληνὸς λέγει ὅτι ὁ Ἑρμῆς ὁ Καππαδόκης συνέλεξε συνταγὰς ἐν τῷ ναῷ τῆς Μέμφιδος. Οἱ ἰατροὶ Κέλσος, Παῦλος ὁ Αἰγινίτης καὶ Γαληνὸς μνημονεύουσι τοιούτων συνταγῶν. Ὁ Γαληνὸς λέγει προσέτι ὅτι κατὰ τὴν ἐποχήν του ἐγίνετο χρῆσις συνταγῶν θεωρουμένων τῆς Ἴσιδος.

Αὐτὸς δὲ ὁ ἴδιος, ὡς ὁμολογεῖ, ὤφειλε μέρος τῶν ἰατρικῶν γνώσεών του εἰς τὴν κατ' ὄναρ γινομένην θείαν βοήθειαν. Ὁ Ἰάμβλιχος ἀποδίδει ἐπίσης τὴν ἀρχὴν τῆς ἰατρικῆς εἰς τὰς κατ' ὄναρ θείας ἐμφανίσεις. Ὁ Ἀρτεμίδωρος λέγει: « Πλεῖσθ' ὅσοι ἰάθησαν ἐν Περγάμῳ, Ἀλεξανδρείᾳ καὶ ἀλλαχοῦ διὰ συνταγῶν· ὑπάρχουσι δ' ἄνθρωποι ἀποδίδοντες τὴν ἀρχὴν τῆς ἰατρικῆς εἰς τὰς συνταγάς». Προσθέτει δὲ ὅτι ὁ ἐκ Τύρου Γεμῖνος, ὁ ἐκ Φαλήρου Δημήτριος (ὁ περίφημος ῥήτωρ καὶ πολιτικός, μαθητῆς τοῦ Θεοφράστου) καὶ Ἀρτέμων ἐκ Μιλήτου συνέλεξαν ὁ μὲν ἐν τρισίν, ὁ δὲ ἐν πέντε καὶ ὁ τρίτος ἐν εἴκοσι καὶ δύω βιβλίοις πλεῖστα

ὀνείρατα καὶ συνταγὰς τῆς Ἴσιδος. Ἑνὶ λόγῳ κοινῶς ἐφρόνουν τοιαύτην τὴν ἀρχὴν τῆς θείας ἰατρικῆς.

Καὶ πράγματι ἀποκαλέσας ὁ Ἱπποκράτης καλλίστην τὴν ἰατρικὴν τῶν ὀνείρων, εἰπὼν δὲ ὅτι ἡ γνῶσις τῶν ὀνείρων εἶνε μέγα μέρος τῆς σοφίας καὶ ὁμιλήσας περὶ τῆς εἰς τὰς ἀσθενείας παρεμβάσεως τοῦ θείου, ὑπηνίσσετο ἀναμφιβόλως τὸν ὑπνωτισμόν, ἄλλως οὐδεμίαν ἔννοιαν ἔχουσι τὰ εἰρημένα ταῦτα τοῦ Ἱπποκράτους.

Οἱ ἐντὸς τοῦ ναοῦ λοιπὸν πίνακες, ἦσαν αἱ πρῶται συνταγαί. Ὁ μηγνητισμὸς ἦτο ἡ ὑπέροχος ἰατρική. Ἀπαρνοῦνται ἄρα τὴν ἰδίαν μητέρα των ὅσοι τῶν ἰατρῶν κηρύττουσιν αὐτὸν ὡς πλάνην.

Ἡ γενικὴ ἐφαρμογὴ τῶν ἐκ τῶν ναῶν ληφθεισῶν συνταγῶν εἰς ὁλοκλήρους τάξεις ἀσθενειῶν ἀντίκειται ταῖς ἀρχαῖς τοῦ ὑπνωτισμοῦ, καθότι αἱ συνταγαὶ τῶν ὑπνωτιζομένων δίδονται μόνον δι' ἓν πάσχον ἄτομον, ὄχι δὲ δι' ὁλοκλήρους τάξεις ἀσθενειῶν.

Πᾶσα δεισιδαιμονία περιέχει κόκκον τινὰ ἀληθείας. Ἡ ἐν τῷ ναῷ κατάκλισις γίνεται εὐκατάληπτος εἰς ἡμᾶς διὰ τοῦ Μιομερισμοῦ καὶ τοῦ ἐκ νέου ἀναπτυχθέντος ὑπὸ τοῦ Paységur μαγνητισμοῦ. Ἐν ταῖς ἐκφράσεσι τῶν ὑπνωτιζομένων μας, ταῖς δραματικὴν περιβολὴν πολλάκις ἐχούσαις, ἀνέζησαν τὰ ἀρχαῖα θεραπευτικὰ θεοπρόπια. Ὁ ἀρνούμενος τὴν ταυτότητα τοῦ ὑπνωτισμοῦ καὶ τῆς ἐν ναοῖς κατακλίσεως δέον νὰ λάβῃ ὑπ' ὄψει ἂν ἦτό ποτε δυνατὸν τὸ ἔξοχον ἔθνος, εἰς ὃ ὀφείλομεν τὴν παιδείαν ν' ἀπετυφλώθη ἐπὶ χίλια ἔτη εἰς τοιοῦτον βαθμόν, ὥστε οὔτε οἱ σοφώτεροι αὐτοῦ ἄνδρες νὰ μὴ ἴδωσι τὴν ἀπάτην. Ὁ ἀμερολήπτως τὴν ἀλήθειαν ἐκζητῶν ἂς μελετήσῃ τὴν ἀπὸ τοῦ Ἰουλίου 1886 ἐκδιδομένην «Ἐπιθεώρησιν τοῦ ὑπνωτισμοῦ» ἵνα συμφωνήσῃ μετὰ τοῦ καθηγητοῦ Kirser, ὅστις, ἀπὸ πεντήκοντα ἤδη ἐτῶν αὐστηρῶς κατηγορῶν τῶν τῆς ἐποχῆς του ἰατρῶν, ἐλπίζει ὅτι ἡ ἰατρικὴ θὰ φθάσῃ τάχιστα εἰς βαθμὸν ἀναπτύξεως, εἰς ὃν οὐδέποτε ἔφθασεν ἀφ' ἧς ἐποχῆς ὑπάρχει ἡ ἀνθρωπότης.

Ἐπειδὴ οἱ ἱερεῖς ἀπέκρυπτον τὰς περὶ ὑπνωτισμοῦ γνώσεις των διὰ λόγους, οὓς οἱ εἰσαγγελεῖς μας τάχιστα θ' ἀναγνωρίσωσι, καὶ ἐπειδὴ οἱ θεοὶ ἐθεωροῦντο ὡς οἱ ἐνεργοῦντες, ἐτέθη εἰς ἀχρηστίαν συνάμα μετὰ τῶν ναῶν καὶ ἡ ἐν αὐτοῖς κατάκλισις. Ἀλλ' αἱ γνώσεις τῶν ἱερέων τῆς Αἰγύπτου δὲν ἀπωλέσθησαν ὁλοσχερῶς. Ὁ

Προκόπιος λέγει ὅτι ὁ Ἰουστινιανὸς ἀνήγειρεν, εἰς τοὺς ὑπὲρ τῆς πίστεώς των τὸν θάνατον ὑπομείναντας ἰατροὺς Κοσμᾶν καὶ Δαμιανόν, ναόν, ἐν ᾧ οἱ ὑπὸ τῶν ἰατρῶν ἐγκαταλειπόμενοι ἀσθενεῖς κατεκλίνοντο. Καὶ ὁ Γρηγόριος ἐκ Τοὺρ βεβαιοῖ ὅτι οἱ μάρτυρες οὗτοι ἐνεφανίζοντο εἰς τοὺς ἀσθενεῖς καὶ τοὺς ἐθεράπευον.

Ἀναφέρεται εἰς τὰ πρακτικὰ τῶν Βολλανδιστῶν ὅτι παραλυτικός τις προσῆλθε πρὸς τὸν τάφον τοῦ ἁγ. Λιτάρδου, ἐπισκόπου τῆς Σέντιδος καί, ἀποκοιμηθεὶς ἐκεῖ, εἶδε τὸν ἅγιον καὶ ἔμαθε παρ' αὐτοῦ ὅτι ὁ εἷς τῶν ποδῶν του ἤθελεν ἰαθῆ.

Ὁ Γ. Φαβρίκιος λέγει ὅτι εἶδεν εἰς Πάδουα νέους καὶ νεάνιδας χωρικοὺς κατακλιθέντας ἐντὸς τῆς ἐκκλησίας τοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου, καθότι ἐδόξαζον ὅτι ὁ ἅγιος ἰάτρευε τοὺς ἀσθενεῖς.

Ἐν Ἰταλίᾳ ἡ ἐν τῷ ναῷ κατάκλισις διέμεινεν ἐν χρήσει μέχρι τοῦ τέλους τοῦ δεκάτου ἑβδόμου αἰῶνος (Dan. Vink : Amoenitates philologico-medicae 73 (1720). Ἴχνη δ' αὐτῆς εὑρέθησαν ἐσχάτως ἔτι ὅτε ἑλληνίδες κατεκλίνοντο πρὸ τῶν ποδῶν τῶν ἁγίων ὑπὲρ τῆς θεραπείας τῶν τέκνων των (Revue archeologique 1844).

Ὁ Ὁράτιος λέγει ὁ δὲ Μέσμερ ἐπαναλαμβάνει : «Muta renascentur que jam cevidere, cadent que quae nunc sunt in honore».

(Ἕπεται συνέχεια).

ΟΝΟΜΑΤΟΜΑΝΤΕΙΑ

Ο ΒΑΛΣΑΜΟΣ ΚΑΙ ΑΙ ΠΡΟΡΡΗΣΕΙΣ ΤΟΥ

ΕΝ ΤΗι ΕΝ ΠΑΡΙΣΙΟΙΣ ΜΑΣΣΩΝΙΚΗι ΣΥΝΕΔΡΙΑι ΤΩι 1785

(Συνέχ. φύλλ. Γ'.)

— Ὁρκιζόμεθα τὸ μυστικὸν, ἀνεφώνησαν ἅπαντες, ὑψώσαντες συνάμα τὰς χεῖρας πρὸς ἐπισφράγισιν τοῦ λόγου των.

— Κύριοι! ἐξηκολούθησεν ὁ Σικελὸς περιφέρων τὸ μαγνητικὸν βλέμμα του περὶ τὸ ἀκροατήριον. Καθ' ἣν στιγμὴν γεννᾶται ἓν παιδίον, κἄτι τι προηγήθη ἤδη τοῦ βίου του· αὐτὸ τὸ κἄτι τι εἶναι τὸ *Ὄνομα*. Τὸ ὄνομα συμπληροῖ τὴν γενεαλογίαν του, διότι πρὶν λάβῃ τὸ ὄνομά του τὸ τέκνον ἑνὸς βασιλέως, εἶναι, ὡς καὶ τὸ τέκνον τοῦ ἐσχάτου χωρικοῦ, ὀλίγη τις ὕλη ὠργανισμένη. Ὡσαύτως τὸ λείψανον τοῦ ἰσχυροτέρου δυνάστου, ἀπεστερημένον τῆς πομπῆς, δὲν ἐνέχει τι τὸ διακρίνον αὐτὸ ἀπὸ τὸ τοῦ χαμερπεστέρου δούλου. Τρία εἴδη ὀνομάτων ἔχομεν: τὸ οἰκογενειακόν, τὸ κύριον καὶ τὸ ἐπώνυμον ...(¹)

«Μὴ ὑπομειδιᾶτε, Κύριοι· ἡ πεποίθησίς μου εἶναι ἀκράδαντος, καθὸ στηριζομένη ἐπὶ πολλῶν πειραμάτων καὶ ἀποδείξεων λίαν ἐκπληκτικῶν. Ναί! ἕκαστος ὑμῶν *ὠνομάσθη* ταυτοχρόνως ἔν τε τῇ Γῇ καὶ τοῖς οὐρανοῖς· *προώρισται*, δηλ. ὑπεβλήθη διὰ τῶν ἀποκρύφων νόμων τῆς ἀδημιουργήτου Σοφίας, εἰς σειράν τινα δοκιμασιῶν κατὰ τὸ μᾶλλον ἢ ἧττον μοιραίων, πρὶν ἢ μάλιστα ἀποπειραθῇ τὸ πρῶτον αὐτοῦ βῆμα πρὸς τὸ ἄγνωστον μέλλον. Μὴ εἴπητε ὅτι παρομοία βεβαιότης ἂν ὑφίστατο, θὰ ἦτο ἀπελπιστική... Μὴ

(¹) Σ. Μ. Παραλείπομεν, χάριν συντομίας, τὴν ἐπεξήγησιν τῆς ἀστρολογικῆς σημασίας τοῦ ὀνόματος.

εἴπητε, ὅτι θὰ καθίστα αὔτη τὴν διάνοιαν ἀδρανῆ, τὴν ἐνεργητικότητα ἄπω σκοποῦ, τὴν θέλησιν ἄχρηστον καὶ ὅτι ὁ ἄνθρωπος ἐστερημένος οὕτω τῶν ἠθικῶν του δυνάμεων, ἔσται ἁπλοῦς τις τροχὸς τοῦ κόσμου... Ὅλαι αἱ διαμαρτυρίαι δὲν θὰ παρεμποδίσωσι νὰ ᾖ ὁ *Προυρισμὸς* πρᾶγμα, γεγονός, τὸ δὲ Ὄνομα σπουδαιότατον σημεῖον.

«Ἡ σοφὴ ἀρχαιότης ἐπίστευεν εἰς τὴν μυστηριώδη σχέσιν *τοῦ ὀνόματος* καὶ τοῦ *ὄντος*, ὅπερ ἐμφορεῖται αὐτοῦ ὥς τι θεῖον ἢ καταχθόνιον φυλακτόν, ἵνα διαφωτίζῃ τὴν ἐπὶ τῆς Γῆς διάβασίν του ἢ καὶ νὰ τὸ κατακαύσῃ. Οἱ Μάγοι ἐνεπιστεύθησαν αὐτὸ τὸ μυστικὸν εἰς τὸν Πυθαγόραν, ὅστις τὸ μετέδωκεν εἰς τοὺς Ἕλληνας. Ἐν τῷ ἱερῷ ἀλφαβήτῳ τῆς Μαγείας ἕκαστον γράμμα συνδέεται πρὸς ἕνα ἀριθμόν. Ἕκαστος ἀριθμὸς ἀνταποκρίνεται πρὸς ἓν σημεῖον τῶν ἀποκρύφων μυστηρίων (arcane)· ἕκαστον μυστήριον δηλοῖ μίαν ἀπόκρυφον δύναμιν. Τὰ 22 γράμματα, ἐξ ὧν σύγκειται ὁ κρίκος τῆς διαλέκτου, σχηματίζουσιν ἅπαντα τὰ ὀνόματα, ἅτινα κατὰ τὴν συναρμονίαν ἢ τὴν διαμάχην τῶν μυστικῶν δυνάμεων, τῶν διὰ τῶν γραμμάτων εἰκονιζομένων, καθοσιοῦσι τὸν οὕτως ὀνομαζόμενον ἄνθρωπον εἰς τὸ ἀγχίστροφον τῆς τύχης, ὅπερ κοινῶς ἀποκαλοῦμεν *εὐτυχίαν* ἢ *δυστυχίαν*. Θὰ μ' ἐρωτήσητε ὁποία τις σχέσις δύναται νὰ ὑφίσταται μεταξὺ τῶν ἀφώνων γραμμάτων, τῶν ἀφῃρημένων ἀριθμῶν καὶ τῶν ἁπτῶν πραγμάτων τοῦ πραγματικοῦ βίου ; Ἔ! Κύριοι, μήπως π. χ. δέον νὰ σᾶς ἀποκαλυφθῇ τὸ ἀδιερεύνητον μυστήριον τῆς γεννήσεως, ὅπως συγκατατεθῆτε νὰ διαλογίζησθε, νὰ περιπατῆτε, νὰ θέλητε, νὰ ἐνεργῆτε ; .. Ὁ Θεὸς μᾶς διαφωτίζει δι' ὧν μέσων συναρμόζουσι τῇ σοφίᾳ αὐτοῦ, προτιμῶν ἀείποτε τὰ ἁπλούστερα. Ἐνταῦθα δὲ ὁ *Λόγος*, ἔργον τοῦ Θεοῦ, τυγχάνει τὸ ὄργανον τῆς μαντικῆς ἀποκαλύψεως.

Ἓν πείραμα θὰ μὲ καταστήσῃ εὐληπτότερον.

«Θέσωμεν ὡς θέμα αὐτὴν τὴν δυσπιστίαν σας : «Ἔστι δυνατὸν νὰ ζητήσῃ τὸ ἀνθρώπινον πνεῦμα καὶ ν' ἀνακαλύψῃ τὰ μυστήρια τοῦ μέλλοντος, διὰ τῆς διὰ γραμμάτων ἐκφράσεως συμβεβηκότος τινὸς ἢ διὰ τοῦ ὁρισμοῦ προσώπου τινος διὰ τῶν ὀνομάτων, τῶν τίτλων, τῶν πράξεων, ἅτινα συνιστῶσι τὴν ἀτομικότητά του ;»

«Ἐνταῦθα, Κύριοι, μόνον τὴν ἐναργῆ ἔννοιαν παρατηρεῖτε, τὴν

ὑλικὴν οὕτως εἰπεῖν τοῦ ζητήματος. Ἀλλ' ἐνῷ ὑμεῖς ἀνακυκᾶτε ἐν τῷ νῷ ἑκατὸν ἐπιχειρήματα ὑπὲρ ἢ κατά, ἡ ὑψηλὴ Μαγεία ἀνέγνω ἤδη δευτέραν τινὰ ἔννοιαν, ἥτις παρίστησι τὴν ἀληθῆ ἀπάντησιν, καὶ ἰδοὺ ἡ τέχνη τοῦ ἐξάγειν αὐτὴν τὴν μυστηριώδη ἔννοιαν.

«Ἔχετε καλῶς ἀείποτε ἐν τῷ νῷ τὸν ἑξῆς ἀμετάβλητον Κανόνα (1) : . . .

Οὕτω πως προβαίνοντες εἰς τὴν λύσιν, ἐξάγομεν τὴν ἀκόλουθον σιβύλλειον ἀπάντησιν : *Ὁ Λόγος τοῦ ἀνθρώπου εἶναι ἀντανάκλασις τοῦ αἰωνίου φωτός, τοῦ φωταγωγοῦντος ἐνταῦθα πᾶσαν ζωήν. Ὁ μεμυημένος Σοφὸς γινώσκει νὰ ἀναγινώσκῃ καὶ ἀνευρίσκῃ διὰ τῶν προφερθεισῶν λέξεων τὸ οὐκ εἰς μακρὰν προγνωστικὸν τοῦ ἐν ἑκάστῃ σφαίρᾳ τῶν ἀτόμων πεπρωμένον.*

«Οὕτως ὁ Μάγος οὐχὶ μόνον ἀναγινώσκει τὸ μοιραῖον ἐν τῇ ἀστρῴᾳ σφαίρᾳ, ἀλλὰ τὸ ἀνευρίσκει συνάμα καὶ ἐν ταῖς ἁπλαῖς λέξεσιν, αἵτινες ἀναφέρουσιν ἓν γεγονὸς ἢ χαρακτηρίζουσιν ἀνθρωπίνην τινὰ ἀτομικότητα. Ἐν τῇ ἐννοίᾳ ταύτῃ λέγεται ἐν τῇ μωσαϊκῇ Γενέσει (ἔργον αἰγυπτιακῆς ἐμπνεύσεως) ὅτι ὁ Θεὸς διέταξε τὸν πρῶτον ἄνθρωπον νὰ δώσῃ εἰς ἕκαστον τῶν ζώντων τὸ ἁρμόζον *ὄνομα* : *ὀνομάζειν* δηλοῖ *προσδιορίζειν*. Ἀλλὰ προβῶμεν καὶ εἰς τὴν συμπληρωτικὴν ἑρμηνείαν τοῦ ζητήματός μας :

(Παραλείπονται δύο ἕτεροι παράγραφοι).

Τὸ Ὄνομα ἀναγγέλλει τὰ ἐν τῇ σιγῇ τοῦ μέλλοντος ἔτι κείμενα συμβάντα, οἱ δὲ ἀριθμοὶ τὰς θείας βουλάς.

«Τὰ ὀνόματα καὶ οἱ ἀριθμοί, ἰδοὺ αἱ βάσεις καὶ κλεῖς τῶν ἀδύτων, τῶν χρησμῶν.

«Σᾶς ὑπεσχέθην ἀποδείξεις. Σᾶς δίδω ὅσας τοιαύτας θελήσητε· παραχωρήσατέ μοι μόνον μικρὰν ἀτάραχον προσοχήν.»

* *
*

Μετά τινων στιγμῶν σιγήν, καθ' ἣν συνεταράσσετο ἡ περιεργία τοῦ ἀκροατηρίου, ὁ Καλλιόστρος ἐπανέλαβε τὴν ὁμιλίαν του οὕτω πως :

(1) **Σ. Μ.** Παραλείπομεν 4 παραγράφους ἐπεξηγούσας τὴν ἀστρολογικὴν μέθοδον δι' ἧς καταλήγει τις εἰς τὴν μαντικὴν ἀπάντησιν.

«Κατὰ τὸν ἱστορικόν σας Mézeray Ἰταλός τις ἀστρολόγος εἶχε προειπεῖ εἰς τὴν Κατερίνην τῶν Μεδίκων ὅτι ὁ ἅγιος Γερμανὸς θὰ τὴν ἔβλεπε θνήσκουσαν. Ἡ βασίλισσα ἔτρεμε διὰ τοῦτο τὴν ἐπέτειον ἑορτὴν τοῦ ἁγίου καὶ ἀπεμακρύνετο παντὸς μέρους φέροντος αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μάταιος τρόμος, μάταιαι προφυλάξεις· καθότι ὁ χρησμὸς ἦτο ἐξ ἐκείνων, ὧν ἡ ἔννοια διασαφίζεται μετὰ τὴν ἐκπλήρωσιν. Κατὰ τὸν θάνατόν της, ἐπὶ τῇ ἀναμνήσει τῆς προρρήσεως, παρετηρήθη ὅτι ὁ πνευματικὸς τῆς ἐκπνεούσης βασιλίσσης, ὠνομάζετο *Ἅγιος Γερμανός*, ἐπίσκοπος τῆς Ναζαρέτ.

«Αὐτὰ διηγεῖται ὁ ἱστορικός. Ἀλλ' ὅ,τι ὁ ἱστορικὸς δὲν ἠδύνατο νὰ ἐξηγήσῃ, τοῦτο ἀναφέρεται εἰς τὰ συγγράμματα τοῦ Luc Gauric, ἐπισκόπου τῆς Σιβίτα-Δουκάλ, οὗτινος ἔργον ἦτο ἡ ἀνωτέρω πρόρρησις.

«Ἡ Κατερίνη τῶν Μεδίκων, βασιλομήτωρ, ἐγένετο ἀντιβασιλὶς τὸν Ὀκτώβριον τοῦ 1560, ἐπιτροπεύουσα τὸν δεκαέτη υἱόν της Κάρολον IX. Ἡ φιλόδοξος, ἐγωΐστρια, σκληρὰ αὕτη γυνὴ εἶχε γράψει πρὸς τὸν Λοὺκ Γωρίκ, τὸν πεφημισμένον τότε ἀστρολόγον, ἵνα τὸν ἐρωτήσῃ περὶ τοῦ μέλλοντος τοῦ κράτους της. Ὁ Λοὺκ Γωρὶκ κατέστρωσε γαλλιστὶ τὴν ἀρχὴν τῆς ἐρωτήσεως τῆς ἀντιβασιλίσσης οὕτω:

«Catherine de Medicis, reine-mére devient regente de Fronce pour son fus Charles Neuf, aumois de Décembre mil cinq cent soixante.»

«Ἡ σιβύλλειος ἐξερεύνησις ἐνεργεῖται κατὰ τὸ προλαβὸν παράδειγμα. Τὴν ἐννοήσατε, Κύριοι, θ' ἀναγνώσητε λοιπὸν οἱ ἴδιοι τόσον εὐχερῶς ὅσον καὶ ὁ Λ. Γωρὶκ τὴν νέαν ἔννοιαν ἔχουσαν οὕτως:

«Saint Germain admis voitfin delareine-mére, enlit couchefunébr, exténuée en cemonde-ciparfléches de sinistres remords.»

Ὁ ἐπίσκοπος Γωρὶκ ὁμολογεῖ ἁπλοϊκῶς ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ διακρίνῃ τὴν σημασίαν τῆς λέξεως *Ἅγ. Γερμανός*· δὲν ἀπέστειλε δὲ εἰς τὴν Κατερίνην τὴν καταδικαστικὴν ἀπόφασιν τοῦ χρησμοῦ, περιορισθεὶς εἰς τὴν ἀναγγελίαν ὅτι ὁ Ἅγ. Γερμανὸς θὰ τὴν ἔβλεπε θνήσκουσαν ἐπὶ τῆς κλίνης της. Ὁ μᾶλλον ἀποτρόπαιος ἔλεγχος τῆς συνειδήσεως αὐτῆς τῆς μεγάλης κακούργου χρονολογεῖται ἀπὸ

τῆς ἡμέρας τοῦ Ἁγ. Βαρθολομαίου. Ὁ ἐπίσκοπος N. de St-Germain ὑπῆρξεν ὁ μάρτυς τῆς ἀγωνίας της, τῆς οὐχὶ ἐπὶ μετανοίᾳ τρομερᾶς ἀγωνίας, καθότι ἐξέπνευσε σπαρασσομένη ὑπὸ εἰδεχθοῦς ἀπελπισμοῦ. Τὰ ἐν τῷ μαγικῷ κύκλῳ ὑπολειφθέντα 4 ἄφωνα γράμματα C, O, D, Q καθιστάμενα ἀρχικὰ τῶν ἑπομένων λέξεων: Cruore, Oblisa, Deficit, Queritans, δηλοῦσιν ὅτι ἡ δήμιος ψυχή της ἐρρίφθη εἰς τὴν αἰωνιότητα καταρωμένη αὐτὴ ἑαυτήν.

(Παραλείπομεν ἕτερα παραδείγματα ὡς πρὸς τὰς προρρήσεις τοῦ Ruggierl περὶ τοῦ τελευταίου Valois (Henri II) τοῦ πρώτου Βουρβώνου (Henri IV) καὶ τοῦ Louis XII).

«Σπεύσωμεν ἤδη, Κύριοι, εἰς τὸ ζήτημα τοῦ μέλλοντος, ἐρωτῶντες αὐτὸ διὰ τῆς ἰδίας μαγικῆς μεθόδου. Ὡροσκοπήσωμεν, ἂν θέλητε, τὰ τοῦ βασιλέως σας Louis XIV.

«Ὑποβάλωμεν λοιπὸν εἰς τὸν χρησμὸν τὴν ἑξῆς ἁπλῆν ἐρώτησιν:

«Louis sei giéme dunom roi de France et de Nauarre, Auguste, duc de Berri, sera-t-il heureux jusqû àlafin desavie, et leguera-t-illetröne à sonfils?...

«Αὐτὴ ἡ ἔκφρασις σχηματίζεται ἐξ 116 γραμμάτων. Διὰ τῆς προεκτεθείσης λοιπὸν μεθόδου καταλήγομεν εἰς τὴν ἑξῆς ἀπάντησιν:

«Louis XVI roi fictif abbatu du trône ruinè de ses aieux se garde d'aller mourir surl'échafaud verssa trenteneuviéme année d'âge».

«Ὑπολείπονται ἐπὶ τοῦ κύκλου 6 ἄφωνα γράμματα L,O.I,S L.L, δηλοῦντα: Latescit Omen Infaustum Sactura Luctus Lethum. Ὁ ὀλέθριος δηλ. χρησμὸς ἐκτυλίσσεται ἐν τρισὶ προσδιορισμοῖς: Πτῶσιν, Ὀδύνην, Βίαιον θάνατον.

«Ἐν ἄλλοις λόγοις, ὁ Λουδοβῖκος 16ος θὰ ἐκπέσῃ τοῦ κληρωθέντος αὐτῷ παρὰ τοῦ Louis XV σαπροῦ θρόνου. Ἡ ἀπειλὴ τοῦ βιαίου θανάτου ὁρίζεται εἰς τὸ 39ον ἔτος τῆς ἡλικίας του. Ἐπειδὴ δ' ἐγεννήθη τῷ 1754, ἄρα ἡ ὀλέθριος ἐποχὴ τοῦ χρησμοῦ ἔσται τὸ 1793.

Θὰ εἴπητε ἴσως ὅτι ὁ χρησμὸς οὗτος εἶνε μεμονωμένος. Ὄχι, Κύριοι. Θέσωμεν τὸ ζήτημα καὶ ὑπὸ ἄλλας διαφόρους ἀστρολογικὰς διερευνήσεις. Ἀποτείνωμεν λοιπὸν ἑτέραν ἁπλῆν ἐρώτησιν:

«Louis Seize, Anguste duc de Berri, roi de France».

«Διὰ τῆς προηγηθείσης λοιπὸν μεθόδου διαγιγνώσκομεν ἐν τοῖς 38 τούτοις γράμμασι τὰ ἑξῆς: «Louis Roi... seize dêcidera funeste augure». Διὰ δὲ τῶν 4 ἀφώνων γραμμάτων: «Damnatur, Kapite, Belli Reus» δηλ. «*Καταδεδικασμένος εἰς ἀποκεφάλισιν ὡς στρατιωτικὸς ἔνοχος.*

...Ὁ ἀριθμὸς XVI ὁ σημαίνων τὸν δυναστικὸν βαθμὸν, ἀντιστοιχεῖ πρὸς τὸ 1ον ἱερογλυφικὸν μυστήριον, ὅπερ ἐν τῇ κρύπτῃ τῶν Πυραμίδων παρίστησι συμβολικῶς τὴν εἰκόνα, ἑνὸς πύργου μὲ κεκομμένην τὴν κορυφὴν ὑπὸ τοῦ κεραυνοῦ. Ἡ ἀπόκρυφος ἔννοια τοῦ ἀριθμοῦ 16 ἀναγγέλλει σύγκρουσιν ὑλικῶν δυνάμεων, δυναστείας καταρρεούσας, καταστροφὰς ἐκπληκτικὰς καὶ καταβλητικάς.

Ῥίψωμεν δεύτερον βλέμμα μελετητικὸν ἐπὶ τῶν αὐτῶν 38 γραμμάτων... Ἡ τοιαύτη μελέτη ἀποφέρει τὰς ἑξῆς λέξεις: «Gis, roi seize.... livré à funeste bourreau».

«Ἡ σημασία τοῦ χρησμοῦ εἶναι σαφής. Παρατηρεῖτε ἀναφαινόμενον αὐτὸν τὸν ἀριθμὸν 16, τὸ σύμβολον τοῦ κεραυνοπλήκτου πύργου, καί, διά τινος πενθήρους προσωποποιίας, τὸν χρησμὸν ἀποτεινόμενον πρὸς αὐτὸν τὸν ἴδιον βασιλέα...

— Ἀλλά, Κύριε, μυσαρῶς ἀδολεσχεῖτε, ἐφώνησάν τινες.

— Ναί! ἐπανέλαβεν ὁ Καλλιόστρος· ἀλλὰ τί θὰ εἴπητε ἂν τὰ τοιαῦτα ἐπαληθεύσωσι; Κύριοι, ἐκ τῆς Μασσωνίας, les esprits forts δὲν εἶναι πάντοτε deferts esprits! Ἐὰν ἐπανίστασθε κατὰ τῶν λεγομένων μου, ἐπανέλθετε εἰς τὸν ἐσκωριασμένον μῦθον τοῦ Ἰράμ... Ἰδοὺ ἐγὼ σιωπῶ καὶ ἀποσύρομαι...

Ἀλλὰ τὸ πλεῖστον τῶν ἀκροατῶν ἦτο μεμαγευμένον ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου. Ἡ παράδοξος ὁμιλία τοῦ Σικελοῦ ἐνεῖχε τὴν διεγερτικὴν γνῶσιν τοῦ ἀπηγορευμένου καρποῦ. Οἱ διακόψαντες λοιπὸν μάλιστα αὐτὸν ἤρξαντο τότε παρακαλοῦντες νὰ ἐξακολουθήσῃ.

«Οὐδὲν πλάττω ἐγώ, Κύριοι, ἐξηκολούθησε· διαβλέπω μόνον τὸ μέλλον διὰ τῶν σιβυλλεικῶν λάμψεων· ἀκούω τὸ παγερὸν καὶ τὸ γοερὸν τῆς κωδωνοκρουσίας· ἀκούω τὸ τηλεβόλον ἐμέσον τὴν ὀργὴν τῶν ὁδῶν κατὰ τοῦ ἐξ ἐφόδου ἁλωθέντος ἀνακτόρου. (Παραλείπομεν καὶ τὴν ἱερεμιάδα τοῦ Καλλιόστρου, ἐπὶ τοῖς συμβάμασι τῆς Μεταπολιτεύσεως).

« Ἰδού, Κύριοι, τὰ ἐπακόλουθα τῆς βασιλοκτονίας, διότι βασιλοκτονία ἐπισυμβήσεται Παρατηρήσατε αὐτὰ τὰ 6 ἄφωνα γράμματα, ἅτινα παρέλειψα νὰ ἐμψυχώσω. Αὐτὰ σημαίνουσι: «Καταδεδικασμένος εἰς τὸν θάνατον, εἰς τὴν ἐξορίαν, καὶ πάλιν εἰς τὸν θάνατον». Ἡ ψῆφος τῶν ἐχθρῶν του διαιρεῖται· ἐξ ἑνὸς ἡ θανατικὴ ποινή . . ἀφ' ἑτέρου ὁ οἶκτος ἰσορροποῦν· ἀλλὰ ἡ Εἱμαρμένη ἐπιρρίπτει ἕτερον βάρος ἐν τῇ φονικῇ πλάστιγγι καί. . . ὑπερισχύει. . .

— Δυστυχὴς Γαλλία, δυστυχὴς βασιλεύς, ἐὰν εἶσθε προφήτης! ἐμορμύριζον τότε φωναί τινες ἐκ τοῦ σαγηνευθέντος ἀκροατηρίου.

— Προσθέσατε: *δυστυχὴς βασι. λισσα* ἐξηκολούθησεν ὁ Καλλιόστρος, καθότι ἡ βασίλισσα θὰ παρακολουθήσῃ τὸν βασιλέα. . . Ἰδοὺ δέ, Κύριοι, τὸ ὡροσκόπιον καὶ τῆς βασιλίσσης.

«Marie-Antoinete Josephine Jeanne de Lorraine, archiduchesse d'Autriche, reine de Franse».

Οὕτως ἡ σιβύλλειος χρησμοδότησις διὰ τῶν 75 γραμμάτων ὑποδηλοῖ τὰ ἑξῆς: «Δυστυχὴς ἐν Γαλλίᾳ... πλουσία ἄνευ θρόνου, ἄνευ χρυσίου. . . ἐρρυτιδωμένη. . . λαμβάνουσα μερίδα ἄρτου. . δέσμιος. . . καὶ ἀποκεφαλισμένη».

. . . Ναί, Κύριοι, διαβλέπω τὴν ἄνασσαν ἄνευ θρόνου, ἄνευ ἀργυρίου, δηλ. κατερριμμένην ἐκ τοῦ κολοφῶνος τοῦ μεγαλείου εἰς τὴν φρικώδη ἀγωνίαν τῆς ἀνεχείας, κ.λ.π.

Τὰ δὲ 6 ἄφωνα μένοντα γράμματα J, H, Δ, I, I, δηλοῦντα: Le jour delachute plane sur elle... jour chargé d'horreur et d'inevitables desastres. . .

« Ἐπιθυμῶ νὰ ἠπατώμην, Κύριοι, διότι φρίκη καταλαμβάνει καὶ ἐμὲ ἐπὶ τοιούτοις προγνωστικοῖς. Ῥίψωμεν λοιπὸν εἰς τὸ χάος αὐτὰ τὰ 75 γράμματα καὶ ἐπικαλεσθῶμεν τὸν Ὑπέρτατον Κύριον τῶν τυχῶν ν' ἀναβλαστήσῃ, εἰ δυνατόν, ἀντίθετόν τινα σημασίαν. . .

« Ἀλλ' ἀτυχῶς, ἀκουσίως ἡμῶν τε καὶ ἐμοῦ, ἡ γενομένη ἐπίκλησις πρὸς τὸν ἀρχαῖον Θεὸν Γatum μᾶς ἀποκαλύπτει τὰ ἑξῆς: «Βασίλισσα τῆς Γαλλίας, τόσῳ νέα ἀκόμη ν' ἀποθάνω διὰ πελέκεως, ἀποκεφαλισθεῖσα κ.λ.π.».

« Δὲν σᾶς φαίνεται ὅτι ἀκούετε τὴν θρηνώδη φωνὴν τῆς Μαρίας-

'Αντωανέττας, προφητευσάσης αὐτῆς τῆς ἰδίας τὸ τραγικὸν δυστύχημά της;

« 'Εναπομένουσι 4 ἄφωνα γράμματα I, I, I, H, δηλοῦντα: Inormis, Immoler, Inexpiabilis, Hostia!... δηλ. « Μὲ σφαγιάζουν ἀφωπλισμένην... ἀνεξίλαστον θῦμα!..»

« *'Αφωπλισμένη!* ἀκούσατε καλά. Δὲν πίπτει ἄνασσα ὑπεραμυνομένη τοῦ στέμματός της, ἀλλ' ἀποσφάττεται γυνή, μετὰ ψυχροῦ φλέγματος. 'Ο Θεὸς ὅμως γινώσκει πόσα δυστυχήματα θὰ ἐξοπλισθῶσι πρὸς ἐκδίκησιν αὐτῆς!..»

*
* *

'Ο Καλλιόστρος διέκοψε τὴν ὁμιλίαν του, περισκοπούμενος τὸ ἀκροατήριόν του μετὰ βλέμματος ἀπαθοῦς. 'Εφαίνετο τῇ στιγμῇ ἐκείνῃ ὡς τὸ ἐνσώματον Δαιμόνιον αὐτοῦ τοῦ τρομεροῦ πεπρωμένου, ἐν ὀνόματι τοῦ ὁποίου προεφήτευεν.

'Ο Κοὺρτ δὲ Γεβελέν, ὁ σοφὸς ἀσιανολόγος, εἰς ὃν ὀφείλομεν πλείστας ἐξερευνήσεις περὶ τῶν παραδόσεων τοῦ ἀρχαίου κόσμου, διετέλει ἐπίσης ἐξεστηκώς, ὡς τοὺς ἄλλους παρακαθημένους.

— « Κύριε κόμη, εἶπεν εἰς τὸν Σικελόν, ὡροσκοπήσατε μετ' ἀπαραδειγματίστου ἱταμότητος, περὶ πολλῶν ἀπιστεύτων καταστροφῶν. 'Ερρέτωσαν τὰ ἀγαθὰ τῆς δικαιοτέρας ἐπαναστάσεως, ὅταν δέον νὰ πληρώσωμεν αὐτὰ διὰ τοιαύτης τιμῆς!... 'Αλλ' ὡς μεγαλόψυχος ἄνθρωπος, ἂν εἶσθε πεπεισμένος, δὲν σκέπτεσθε οὐδόλως νὰ διαβιβάσητε διά τινος μέσου διὰ τοὺς ἐνδιαφερομένους κάποιαν κρυφίαν εἰδοποίησιν τῶν ἐπαπειλούντων αὐτοὺς οἰωνῶν; Διότι, ἂν ὁ Θεὸς ἐπιτρέπῃ νὰ διεισδύωμεν ἐσθότε εἰς τὸ μέλλον, τοῦτο βεβαίως γίνεται, ὅπως μᾶς ὑπομνήσῃ ὅτι εἶναι ὁ ἀπόλυτος αὐτῶν κύριος καὶ ὅτι αἱ δεήσεις μας δύνανται νὰ κάμψωσιν αὐτόν. 'Ο βασιλεὺς εἶναι εὐσεβέστατος, ἡ δὲ Κυρία δὲ Λαμβάλ, φίλη τῆς ἀνάσσης, καὶ σὺ Μέγας—Διδάσκαλος τῆς τιμῆς τοῦ αἰγυπτιακοῦ σας ναοῦ. Τῇ ἐνεπιστεύθητε αὐτὰς τὰς μαντικὰς μελέτας;

— Ὄχι, κύριε, ἐπανέλαβεν ὁ Καλλιόστρος, δὲν θὰ μὲ πιστεύσῃ αὐτη· θὰ περιέπιπτον δ' οὕτω εἰς ἐπικίνδυνον καὶ ματαίαν ἀσυνεσίαν. Αἱ γυναῖκες, ὡς τὸ ἀποδεικνύουσιν αἱ ἀρχαῖαι Σιβύλλαι, καθίστανται ἐνίοτε προφητικὰ ὄργανα, τότε δὲ ἡ ἐμπνέουσα αὐτὰς

ἀπόκρυφος δύναμις ὑποστηρίζει τὴν φυσικὴν αὐτῶν ἀδυναμίαν, ἀλλ' ἐκτὸς τῆς τοιαύτης περιπτώσεως, αἱ γυναῖκες δὲν δύνανται νὰ συμμερίζωνται μετὰ τῶν ἀνδρῶν τὸ βάρος τούτων τῶν τόσῳ σπουδαίων σπουδῶν. Οἱ Μάγοι ἐπέτρεπον εἰς αὐτὰς νὰ ἐπικοσμῶσι τὰς ἑορτὰς τῆς θρησκείας, ἀλλὰ δὲν ἤνοιγον αὐταῖς τὸ στάδιον τῶν μεγάλων μυστηρίων. Ἐκτὸς τούτου, πῶς ἠδυνάμην νὰ ἔχω τὴν σκληρὰν δύναμιν ν' ἀπαντήσω εἰς τὴν κυρίαν δὲ Λαμβάλλ, ἂν ἡ περιεργία της μ' ἠρώτα περὶ ἑαυτῆς, τὸ « *Θὰ σφαγῆτε;!!* »

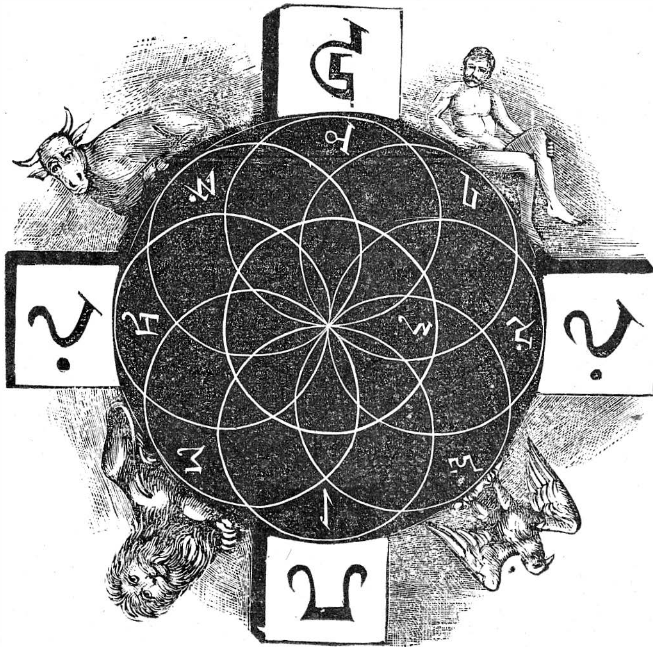
— Ἀλλ' αὐτὸ εἶναι τρέλλα, ἐφώνησεν ὁ δοὺξ δὲ Λαροσφουκώλ.

— Ὄχι, ἀπήντησεν ὁ Καλλιόστρος. Καὶ τοῦτο εἶναι προορισμός. Ἰδού, θῶμεν τὸ ζήτημα. « Marie-Thérèse-Louise de Savoie-Carignan, princesse de Lamballe ». Κατατάττοντες λοιπὸν αὐτὰ τὰ 53 γράμματα πέριξ τοῦ κύκλου, ἀναγινώσκομεν ταῦτα: « Belle,... grande,... malheureuse,... isolée,... et massacrée à Paris ».

« Ναί, ἡ κυρία Λαμβάλλ, εἶναι ἐκ τῶν *ὡραιοτέρων* τῆς Αὐλῆς... εἶναι *μεγάλη* τόσῳ διὰ τοῦ ἀξιώματος παρὰ τῇ βασιλίσσῃ, ὅσῳ καὶ διὰ τῶν ἀρετῶν της καὶ ὅμως δέον τὸ πεπρωμένον νὰ ἐκπληρωθῇ. Ἔσται *δυστυχής*· ἀποσπασθεῖσα αἴφνης πάσης ἀγάπης, παντὸς ὑποστηρίγματος, θὰ μείνῃ *μεμονωμένη* ἐν μεγάλῃ ἀμηχανίᾳ· θὰ ὑποστῇ θάνατον τρομερόν· θὰ *σφαγῇ ἐν Παρισίοις* κατὰ τὴν ἐπαναστατικὴν λαίλαπα, ὅταν ἀπολεσθῶσιν ὁ βασιλεὺς καὶ ἡ βασίλισσα. Ὑπολείπονται 8 γράμματα ἄφωνα: D,O,I,I,N,I,N,C, σημαίνοντα: « Δomum Obitus Intrat, Infaustis, Nuptiis, Infandà, Nece, Claudit », δηλ. « *Εἰσέρχεται εἰς τὴν οἰκίαν τοῦ Θανάτου διὰ δυστυχοῦς γάμου καὶ τρομερὸς θάνατος τὴν κρατεῖ ἐκεῖ* ».

«Ἡ Γαλλία εἶναι διὰ τὴν κυρίαν Λαμβάλλ αὐτὴ ἡ οἰκία τοῦ θανάτου. Ἔλαβε κατοχὴν αὐτῆς διὰ τοῦ γάμου της· ἀναμένει δὲ ἐν ἀγνοίᾳ τὴν μοιραίαν ὥραν. Αὐτὴ ἡ ἰδέα τῆς σφαγῆς μιᾶς γυναικὸς ἀνυπερασπίστου ἀναστατοῖ τὴν εὐαισθησίαν καὶ προκαλεῖ τὴν ἀπιστίαν μας. Πῶς καὶ παρὰ τίνος θὰ φονευθῇ; Πειραθῶμεν νὰ διαλευκάνωμεν αὐτὸν τὸν χρησμὸν διὰ μεταθέσεως τῆς προηγουμένης ἐκφράσεως... Ἀναγινώσκομεν λοιπόν: Mais ici,... rebelle,... roide, et massacrée,... Là,... sauvée de la prison.»

«Οὕτω λοιπόν, Κύριοι, ἔχομεν δύο σκηνάς: Ἐκεῖ ἡ Κυρία Λαμβὰλλ θὰ *ἐλευθερωθῇ ἐκ τῆς εἱρκτῆς*· ὥστε ἡ καταστροφή της ἄρχεται ἀπὸ τῆς καθείρξεως. Ἀλλ' *ἐδῶ* κατά τινα ἄλλην στιγμήν, ἐκτὸς τῆς εἱρκτῆς ἡ ἀτυχὴς πριγκήπισσα θὰ ἐντύχῃ ἐν κινδυνώδει συναντήσει: θ'ἀντιστῇ κατά τινος μυσαρᾶς θελήσεως ἢ κατά τινος ἀπαισίου θεάματος· θὰ πέσῃ ἄναυδος ἐκτάδην ἕνεκα νευρικῆς τινος συστολῆς καὶ θὰ σφαγῇ ἄνευ οἴκτου παρὰ τῶν μαρτύρων τῆς φρί-

κης, ἣν δὲν ἠδυνήθη νὰ καταστείλῃ. Μένουσιν ἄφωνα 5 γράμματα: H, E, G, N, N, ἅτινα μία ρωμαία σιβύλλα θὰ μετέφραζεν οὕτω: Hinc Erepta Gemens Nefariè Necatur. «*Ἀπαχθεῖσα ἐκεῖθεν στενάζουσα σφαγήσεται παρὰ κακούργων*. .

«Ἀλλὰ σταθῆτε ὀλίγον. . . νομίζω ὅτι δράττομαι ἤδη, διὰ τοῦ μυστηρίου τῶν μεταθέσεων, διαφευγούσης τινὸς λάμψεως. Τὸ μέρος ἔνθα θὰ ὑποκύψῃ ἡ ἀτυχὴς πριγκήπισσα μοὶ φαίνεται ἐν σκιόφωτι· μοὶ φαίνεται ὅτι δύναμαι νὰ ἐπεξηγήσω ταῦτα διὰ τῶν λέ-

ξεων. *Στενοχωρημένην... επαναληφθεῖσαν... τὴν ἀποσφάττουν.... εἰς τὴν γωνίαν....τῆς ὁδοῦ Βαλλέ....* Ὑπάρχει τοιαύτη ὁδὸς ἐν Παρισίοις.

— Βεβαίως, ἀπήντησεν ὁ Κοὺρτ δὲ Γεβελὲν, συνορεύουσα μετὰ τοῦ ξενοδοχείου Φὰρς καὶ τῆς ὁδοῦ Ἁγ. Ἀντωνίου.

Καλὰ λοιπὸν, ἐπανέλαβεν ὁ Καλλιόστρος, ἡ ὁδὸς αὕτη ἔσται τὸ θέατρον τῆς σφαγῆς...

Νὰ ἐγκαταλείψῃ γλυκεῖαν πατρίδα, ἵνα μεταφυτευθῇ ἐν τῇ καταιγίδι· νὰ διέλθῃ ὡς μετέωρον τὰς λαμπρότητας τῶν Βερσαλλιῶν καὶ ν' ἀποσβεσθῇ ἐν τῇ γωνίᾳ μιᾶς ἀθλίας ὁδοῦ, ὁποία μοῖρα!.(1).

«Παύω, Κύριοι, ἄνευ φόβου μή τοι πλέον τοῦ δέοντος ὡμίλησα, καθότι ὑμεῖς θὰ κρατήσητε καθὸ εὐπατρίδαι, τὸν ὅρκον σας. Ἐζητήσατε ἀπόδειξιν τοῦ ὅτι ἡ αἰγυπτιακὴ μύησις τυγχάνει ὑπερτέρα τῆς Ἀγγλογαλλικῆς Μασωνίας· ἡ ἀλήθεια ἔγκειται πρὸς τὸ μέρος μου, ἡ ἀπάτη πρὸς τὸ ὑμέτερον μέρος, ἡ δὲ ἱστορία θὰ τὸ ἀποδείξῃ.

— Εἰς τὰ 1793; ἐφώνησεν ὁ Κοὺρτ δὲ Γεβελέν. Ταύτην τὴν ἐποχὴν προσδιωρίσατε διὰ τὴν τελευταίαν πρᾶξιν τῆς βασιλικῆς τραγῳδίας. Ἀλλὰ, κύριε κόμη, ἀφοῦ ὡρίσατε τὴν χρονολογίαν τῆς ὑπερτάτης κρίσεως, δὲν δύνασθε ἐπίσης νὰ προσδιορίσητε καὶ τὴν τῆς πρώτης πράξεως;

[1] Ἡ Κυρία δὲ Λβάλλαμ ἦτο χήρα τοῦ υἱοῦ τοῦ δουκὸς δὲ Πανθιέβρ Κρατηθεῖσα μετὰ τῆς βασιλικῆς οἰκογενείας κατὰ τὴν ἡμέραν τῆς 10 Αὐγ. 1792, καθείρχθη κατ' ἀρχὰς ἐν τῷ Ναϊτικῷ, εἶτα δὲ ἐν τῷ Σοφρωνιστηρίῳ· λέγεται ὅτι ὁ πενθερός της εἶχεν ἐπιτύχει διὰ χρημάτων τὴν ἀποκάθειρξίν της. Εἷς τῶν σφαγέων (ὁ Τρουχὼν) διετάχθη νὰ τὴν συνοδεύσῃ. Ἀλλ' ἐπὶ τῇ θέᾳ τῶν ἐπισωρευμένων πτωμάτων καὶ τοῦ ῥέοντος αἵματος ἀνὰ τὴν ὁδόν, δὲν ἠδυνήθη νὰ κρατηθῇ ἡ κυρία Λαμβάλλ τοῦ νὰ βάλῃ φωνὴν φρίκης, ὁ Τρουχὼν τὴν παρέσυρεν ὠχριῶσαν καὶ ἀναίσθητον· ἀλλ' ὅτε ἀφίχθησαν εἰς τὴν τελευταίαν οἰκίαν τῆς ὁδοῦ Βελλέτ, εὑρέθη ἔναντι τεσσάρων ἀνθρώπων, ὧν ἡ ἱστορία διετήρησε τὰ ὀνόματα· ὁ πρῶτος τὴν κατέρριψε χαμαὶ διὰ ῥαβδοκοπήματος, οἱ δὲ ἄλλοι τὴν διεμέλισαν διὰ τῆς σπάθης, τοῦ πελέκεως καὶ τῆς λόγχης. Ὁ Σαρλὸτ ἀπέκοψε τὴν κεφαλὴν καὶ ἀφοῦ τὴν περιήγαγον ἐπὶ πολὺν χρόνον ἀνὰ τὰς ὁδούς, τὴν ἔρριψαν τέλος ἐπί τινος σωροῦ ἀκαθαρσιῶν εἰς τὴν γωνίαν ἑνὸς τέρμονος.

— Ναί, ἀπήντησεν ὁ Καλλιόστρος. Ἂν δὲν ἀπατῶμαι, ἡ Γαλλία διαιρεῖται εἰς τρία σώματα: τὸ Ἱερατεῖον, τοὺς Εὐπατρίδας καὶ τὴν Μέσην Τάξιν. Τὰ δύο πρῶτα σώματα διακατέχουν τὸ πλεῖστον τῶν κτημάτων καὶ τὰ ἀνώτερα δημόσια ὑπουργήματα καὶ ἀξιώματα· ἡ Τρίτη τάξις λοιπὸν μόνον ἐνδιαφέρεται ὑπὲρ τῆς ἐξεγέρσεως καὶ τῆς ἐπαναστάσεως. Ὡς πρὸς τὴν ἔναρξιν τοῦ κινήματος, τὸ ὡροσκόπιον τῆς γεννήσεως τοῦ Λουδοβίκου 16ου (ὅπερ λυποῦμαι μὴ δυνάμενος ἤδη νὰ σᾶς ὑποβάλω) σημειοῖ αὐτὴν εἰς τὸ 1789. Ὄντως· ἐπὶ τοῦ μαγικοῦ σχήματος ἡ θέσις τοῦ Ἡλίου προμηνύει ἐξέγερσιν ὡπλισμένων ἐχθρῶν κατὰ τοῦ βασιλέως, ἄρα κατὰ τὴν κυκλικὴν πλάκα τῶν χρόνων (1) τὰ ἔτη 1774 (ἀνάρρησις) μέχρι τοῦ 1793 (βίαιος θανατος) ἀνήκουσιν εἰς τὸν 8ον κύκλον τοῦ Κρόνου, ὅστις συνίσταται ἐκ 36 ἐτῶν (1765-1800) κατὰ δὲ τὸ διάστημα τοῦ κύκλου τούτου τὸ *Δαιμόνιον τοῦ Ἡλίου* ἑνοῦται πρὸς τὸ τοῦ *Κρόνου* πρὸς διευθέτησιν τῶν ἐτῶν 1768, 1775, 1782, 1789 καὶ 1796, τῆς ἔχθρας διὰ τὸν βασιλέα χρονολογίας, προοιωνισθείσης διὰ τὸ ἔτος 1793, διαβλέπω συνεπῶς ὅτι ἡ ἐπαναστατικὴ ἐξέγερσις ἡ παρὰ τοῦ Ἡλίου προοιωνιζομένη, ἄρξεται κατὰ τὸ 1789, ὅπερ εἶνε τὸ πλησιέστερον ἡλιακὸν ἔτος πρὸς τὸ 1793.

Ἡ γνώμη αὕτη σᾶς φαίνεται βεβαίως σκοτεινή, καθὸ ἀγνοοῦντες τὰ μυστήρια τῆς Ὡροσκοπίας· ἀλλὰ παραδεχθῆτέ την πρὸς στιγμὴν καὶ ἐρευνήσωμεν διὰ τοῦ σιβυλλείου κύκλου, πρὸς ὃν ἤδη ἐξῳκοιώθητε, ὁποία ἀπόκρυφος σημασία δυνατὸν νὰ συνδέηται πρὸς αὐτὴν τὴν προσυνειλημμένην ἐφημερίδα, περὶ μέλλοντος, τέσσαρα ἔτη ἀπέχοντος.

«Révolution faite en milleseptcent quatre vingt-neuf parle Tiers-Etatcontre Louis seize, roi de France.

«Ἐκ τῶν 85 τούτων γραμμάτων ἀναπηδᾷ τὸ προγνωστικὸν φονικωτάτης ἐπαναστάσεως, ἐντετονισμένον διὰ λέξεων λίαν ἀπαισίων: «*Ἡ καθημαγμένη δημοκρατία ἀποκτείνει βασιλέα καὶ βασίλισσαν, δεσμώτας ἐν πύργῳ καὶ καπνίζει τὸν ἐν αἰχμαλωσίᾳ υἱόν των!* . . .

Ἐναπομένουσιν 5 γράμματα ἄφωνα Y, C, Q, T, Z, δηλοῦντα: Vastatio, Cruor, Querela, Teror, Zonatin δηλ. ἡ θριαμ-

βεύουσα Ἐπανάστασις ἔσται «κύκλος καταστροφῶν, αἵματος, στεναγμῶν, φρίκης».

«Τὸ καταβάλλειν τὴν κεφαλὴν τοῦ ἡττημένου εἶναι ἐνίοτε ἡρωϊκή τις πρόσκλησις πρὸς τοὺς ἐκδικήσοντας αὐτόν· ἀλλὰ τὸ ἀποκτείνειν γυναῖκα, ἔστω καὶ ἐστεμμένην, τοῦτο εἶναι χαμέρπεια· τὸ δὲ ἀφαιρεῖν τὸν ἀέρα ἀφ' ἑνὸς παιδίου, αὐτό, Κύριοι, δὲν ἔχει ὄνομα, οὐδ' εἰς αὐτὴν τὴν φονικὴν διάλεκτον. Καὶ μολαταῦτα ἡ Γαλλικὴ Ἐπανάστασις δὲν θὰ ᾖ ὑπεύθυνος ἐφ' ἁπάσαις ταῖς φρικαλεότησι, οὐδὲ θὰ μειωθῇ τὸ ἐν ταῖς ἀρχαῖς αὐτῆς μεγαλεῖον. Ὁ χρησμὸς εἰπὼν *Δημοκρατία καθημαγμένη* ἠθέλησε νὰ χαρακτηρίσῃ τοὺς ἀνθρώπους ἐκείνους, οἵτινες διακηρύττοντες τὴν ἰσότητα διὰ τῆς καρατομήσεως, θὰ δώσωσιν εἰς τὴν Ἐπανάστασιν ὡς σκῆπτρον τὸν πέλεκυν, ὡς διάδημα τὴν καλύπτραν τῶν καταδίκων, ὡς θρόνον τὸ ἰκρίωμα, ὡς μανδύαν τὰ σκῦλα τῶν νεκρῶν. Θὰ ἴδητε ὑμεῖς αὐτὰ τὰ θηρία τοῦ φθίνοντος αἰῶνος, καθὼς καὶ τὴν ὥραν ἐκείνην, καθ' ἣν ἡ ἀποκτηνωθεῖσα Γαλλία θὰ πιστεύῃ ὅτι ὁ ἐπὶ τῆς δυναστικῆς συμποσιακῆς σφαγῆς ἱστάμενος δήμιος θὰ κατάρξητε μιᾶς δυναστείας!..

(Παραλείπονται 5 § ἀναγράφουσαι τὰ ὡροσκόπια τῶν δύο υἱῶν τοῦ Λουδοβίκου 16ου).

«Ἐρωτῶντες ἤδη τὴν Μοῖραν, ὁποῖον τέλος ἕξει ἡ θυελλώδης Δημοκρατία σας, ἀναγινώσκομεν ἐν τῇ ἁπλῇ ἐκφράσει τοῦ ζητήματος: *Ἐπανάστασις γαλλική*» τὴν ἑξῆς μαντικὴν ἀπάντησιν: Εἷς Κόρσος νοτέ θὰ τὴν περατώσῃ.» Ἐκ τούτου συμπεραίνομεν ὅτι μετὰ τὴν καταστροφὴν τῆς βασιλείας εἷς ἄνθρωπος προερχόμενος, καὶ διὰ τῆς ψήφου τοῦ γαλλικοῦ λαοῦ ἐκλελεγμένος θ' ἀνυψώσῃ ὑπὸ νέον τίτλον τὸ ἀπὸ τὰς χεῖρας τοῦ Λουδοβίκου 16ου ἐκπεσὸν κράτος...

«Οὐ φροντὶς ἤδη, Κύριοι, διὰ τὴν πίστιν ἢ τὴν ἀπιστίαν ὑμῶν. Τὸ μέλλον ἐναπόκειται εἰς τὸν Θεόν· ἀλλὰ καὶ ὁ ἄνθρωπος καθὸ κατ' εἰκόνα τοῦ Θεοῦ πλασθείς, δύναται νὰ διίδῃ τὴν εἰκόνα τοῦ μέλλοντος. Πράξατε ὅπως ἐγώ· ἡ μέθοδος εἶναι εὐχερής· θὰ ἴδητε καὶ ὑμεῖς ὡς ἐμέ.»

Μετὰ τοὺς λόγους τούτους γέρων τις ὑψηλοῦ ἀναστήματος, μὲ κόμην ἀργυρόχρουν, μὲ βλέμμα βαθὺ καὶ ρεμβόν, ὠρθώθη ἠρέμα ἐν

τῷ μέσῳ τοῦ ἀκροατηρίου. Ἦτο ὁ Ἰάκ. Καζόττ, ἄνθρωπος τῶν γραμμάτων, συγγραφεὺς τοῦ συγγράμματος Diable amoureux καὶ ὃν ἡ γενναιότης τῆς θυγατρός του ἀπέσπασεν ἀπὸ τὰς χεῖρας τῶν σφαγέων τῆς Μονῆς κατὰ τὰς ἡμέρας τοῦ 7βρ. 1792. Ἡ αὐστηρὰ ὡραιότης καὶ ἡ ἔξαρσις τῶν χαρακτηριστικῶν του, γράφει ὁ Λαμαρτῖνος τῷ ἀπέδιδον μεγαλεῖον προφήτου. Συνέβαινε δὲ καὶ πολλάκις νὰ ἔχῃ ἔνθεον προφητικὴν εὐγλωτίαν· ψυχὴ ἐκστατική, διέβλεπεν ἐπὶ τῇ προσεγγίσει τῆς Ἐπαναστάσεως δοκιμασίαν τινὰ πυρός, εἰς ἣν ὁ Θεὸς θὰ ὑπέβαλλε τὴν Γαλλίαν, ἵνα τὴν στέψῃ διὰ τοῦ μαρτυρίου. Κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν ἐφρικία ἐπὶ τοῖς λόγοις τοῦ Καλλιόστρου.

«Μίαν τελευταίαν λέξιν, παρακαλῶ, ἐφώνησε μὲ πάλλουσαν καρδίαν ἐκτείνας συνάμα τὰς χεῖρας πρὸς τὸν Καλλιόστρον. Ἡ οὕτω σοφὴ τέχνη σας δὲν δύναται νὰ μᾶς προείπῃ τὸ ὄνομα αὐτοῦ τοῦ διὰ τὸν θρόνον προωρισμένου Κόρσου, ὅστις θὰ διαδεχθῇ τοὺς Βουρβώνους.»...

—Ἆ! κύριε, ἀπήντησεν ὁ Καλλιόστρος χαιρετῶν αὐτόν· προεφητεύσατε ἤδη ὑμεῖς ὁ ἴδιος· διότι ἡ ἀπάντησίς μου ἐνυπάρχει ἐν τοῖς 112 γράμμασι, ἐξ ὧν σύγκεινται αἱ 27 λέξεις, ἃς ἐπροφέρατε. Ἐπιτρέψατε μίαν ἁπλῆν μετάθεσιν, καὶ αὕτη θὰ διαγράψῃ τὸ ὄνομα καὶ τὸ πεπρωμένον τοῦ ἀγνώστου προσώπου, περὶ οὗ ἡ περιέργιά σας ἐνδιαφέρεται[1]... re corse heloique κλπ.

* *
*

Οἱ Ἐλευθεροτέκτονες μεγιστάνες διετέλουν ἐν ἐκπλήξει. Καίτοι μὴ πιστεύοντες τοὺς χρησμοὺς τούτους, οὐχ ἧττον παρετήρουν μετὰ

[1] Κατὰ τὴν ἐποχὴν τῆς προρρήσεως ταύτης ὁ Βοναπάρτης ἐμαθήτευεν ἐν τῇ στρατιωτικῇ σχολῇ, ἀποφοιτήσας αὐτῆς τῇ 17 Σεπτεμβρίου 1785 μετὰ διπλώματος ὑπαξιωματικοῦ. Ἡ ἰσχὺς τῆς ἐμφύτου ἐπισκοπήσεως τοῦ Καλλιόστρου ὑπῆρξε τότε τόσῳ ταχεῖα καὶ φαεινή, ὥστε διῆλθε πάραυτα δι' ἀετείου πτήσεως τὰς δύο ἀκρότητας τῆς ναπολεοντείου ἐποποιΐας: τῆς δόξης καὶ τῆς κακοδαιμονίας. Τοποθετήσατε τὰς 27 λέξεις τῆς τοῦ Καζὸττ ἐπερωτήσεως· ἐπισυνάψατε εἶτα διαδοχικῶς εἰς τὰ γράμματα τοὺς ἀριθμοὺς 1-112 καὶ χρησμὸς ἐκφαίνεται διὰ τῶν ἑξῆς μεταθέσεων: **Le**, 15, 29, — **corse**, 77,70,71,72,73. — **Heroique**, 87,88,87,99,7,84,85,92. —

τρόμου αὐτὸν τὸν παράδοξον ξένον. Ὁ Κοὺρ-δὲ-Γεβελέν, περιπαθῶς διακείμενος περὶ τὰς ἀποκρύφους ἐπιστήμας, ἐγνωμοδότησεν ὑπὲρ τῆς μασσωνικῆς συμμαχίας μετὰ τοῦ Σικελοῦ Μάγου. Οἱ Εὐπατρίδαι ὅμως οἱ ἀποτελοῦντες τὴν πλειονοψηφίαν ἐφοβοῦντο μὴ τυχὸν διακινδυνεύσωσι, διὰ τῶν συνεχῶν σχέσεων μετὰ τοιούτου δυστραπέλου προφήτου, οὗτινος τὸ παράβολον ἐφαίνετο λίαν κινδυνῶδες. Ὁ Δοὺξ δὲ Ροσφουκὼλ μάλιστα, καίτοι φανατικὸς ὀπαδὸς τοῦ Καλλιόστρου, περὶ οὗ ἐπίστευσεν ὅτι ἐγίνωσκε τὰ τῆς κατασκευῆς τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, πρῶτος αὐτὸς κατεψηφίσατο τῆς προτάσεως. Ἀλλὰ ὁ Καλλιόστρος δὲν θὰ ἐδέχετο τὴν τοιαύτην συμμαχίαν εἰμὴ ἐπὶ τῷ ὅρῳ νὰ ἐκλεχθῇ ὁ *Μέγας* Διδάσκαλος ἐφ' ὅλων τῶν ἀπορρήτων τελετῶν καὶ θεσμῶν, ἔχων συνάμα ἀπόλυτον κῦρος ἀναδιοργανώσεως αὐτῶν.

* *
*

Αἱ συνεδρίαι διεκόπησαν. Τὸ πρόγραμμα τῶν δέκα σπουδαίων ζητημάτων ἐγκαταλείφθη, ἐλλείψει στοιχείων, ἀνταποκρινομένων πρὸς τὴν διαλεύκανσιν αὐτῶν.

Ἡ Μασσωνία ἀπώλεσε τὸ διάδημα τῶν ἐπιστημονικῶν ἀξιώσεών της, ἀλλὰ μετ' οὐ πολὺ ἀντικατέστησεν αὐτὸ διὰ τῆς ἐρυθρᾶς καλύπτρας τῆς Τρομοκρατίας. Ὅτε ἡ Γενικὴ Συνέλευσις (τῶν

Se, 97,7. — **Nomerra**, 6,11,14,10,42,54,94 — **Napoleon**, 104, 22,43,50,60,61,63,82. — **Bonapart**, e,98,103,2,30,53,3,58,80,83.— **Sera**, 105,8,9,38. — **Elu**, 44,48,51. **Sur**, 52,100,101. **Le**, 21,55. **Trone**, 91,93,17,39,59 **Ruiné**, 28,1,14,41,68. — **Bientöt**, 102, 57,78,49,24,110,7. — **Par**, 74,106,5. -- **Un**, 27,62. — **Très**, 32,31, 96,33. — **Dur**, 56,18,109. — **Destin**, 77,112,36,40,86,111. — Τὰ 8 ἄφωνα D3, V37, T 46,181,u84,T85,190,D95. Ἐναποθέσατε ὅλους αὐτοὺς τοὺς ἀριθμοὺς κατὰ τὴν τακτικήν των σειρὰν καὶ τότε ἡ ἐρώτησις τοῦ Καζὸττ ἀνασυντίθεται [1].

---

[1] Σ. Μ. Ὁ ἀρ. 1 ἀκολ. τὸ γράμμα u
2 ἡμ. » n
3 » » d
4 » » e
5 » » r κ.λ.π.

δηλ. Un dernier κ.λ.π.

τριῶν Τάξεων τῆς Γαλλίας) τοῦ 1789, αὐτὴ ἡ σύνοδος τῶν τρικυμιῶν, ἤρξατο τῶν συνεδριῶν της ἐν Βερσαλλίαις καὶ ὁ Βασιλεὺς παρέστη, ὁ Μιραβῶ, μέλος τῆς στοᾶς Καντέρ, στραφεὶς πρὸς τοὺς πλησίον συναδέλφους καὶ δεικνύων τὸν Λουδοβῖκον 16ον, εἶπεν αὐτοὺς τοὺς παρὰ τῆς ἱστορίας περισυλλεγέντας λόγους: *'Ιδοὺ τὸ θῦμα!* Τὴν πρώτην πρὸς τὰ ὅπλα φωνὴν ἔρρηξεν ὁ Κ. Δεμουλέν, μέλος τῆς στοᾶς τῶν *'Εννέα ἀδελφῶν*· ὁ δὲ Γιλλοτῖνος καθὼς καὶ ὁ Δαντὸν ἦσαν τῆς αὐτῆς ταύτης στοᾶς μέλη.

Τὸ μυστικὸν τῶν ἀνωτέρω προρρήσεων δὲν διετηρήθη αὐστηρῶς. Κἄτι τι τούτου ἐξητμίσθη εἴς τινας κύκλους ὑψηλούς. Ὁ καρδινάλιος Ῥοχάν, ὁ εἰς ἀκανθώδεις ῥαδιουργίας ἐκτρεπόμενος καὶ ὁ μὴ διαβλέπων εἰμὴ ῥόδα μέχρι τῆς στιγμῆς τοῦ κεντήματος, μετέβη παρὰ τῷ Καλλιόστρῳ, ὑπὸ τὴν πρόφασιν ἀλχημικῶν σπουδῶν καί, μεταξὺ λόγων, τῷ εἶπε: «Ἤκουσα προχθὲς ἐν τῷ ἀντιθαλάμῳ τοῦ βασιλέως ζωηράν τινα συζήτησιν τῶν εὐπατριδῶν ἐπὶ τοῦ πεπρωμένου· καθὸ κληρικὸς δὲν ἐνέκρινα εὔθετον νὰ λάβω μέρος εἰς τὴν συζήτησιν, ἅτε ὀλίγας γνώσεις θεολογικὰς ἔχων καὶ ἴσως θὰ περιέπιπτον εἰς σφαλεράν τινα γνώμην. Οἱ ὀπαδοὶ τοῦ πεπρωμένου ἐφαίνοντο οἱ μᾶλλον δυνατοὶ ἐν τῇ γνώμῃ των, λέγοντες συνεχως: ἐρωτήσατε μᾶλλον τνν κύριον δὲ-Καλλιόστρον. Θὰ ἔδιδον τὸ ἥμισυ τοῦ φιλοσοφικοῦ λίθου, ἂν κατεῖχον αὐτόν, εἰς ὅντινα θὰ ἠδύνατο νὰ μοὶ εἴπῃ τὸ ὡροσκόπιόν μου. Τί λέγετε;

—Ἐξοχώτατε, ἀπήντησεν ὁ Καλλιόστρος, ἐὰν ἐπρόκειτο διὰ τοῦ τοιούτου μόνον μέσου νὰ εὐαρεστήσω τὴν ἐξοχότητά Σας, σπεύδω ἀμέσως νὰ σᾶς εὐχαριστήσω, χωρὶς ν' ἀπαιτήσω δι' αὐτὸ τίμημα ἄλλο, εἰμὴ τὴν ἐξακολούθησιν τῆς εὐνοίας σας.

—Καὶ τί θὰ πράξητε;

—Εἴπῆτέ μοι τὰ ὀνόματα, τὰ ἐπώνυμα καὶ τὴν χρονολογίαν τῆς γεννήσεώς σας, ὅπως εἶναι ἐγγεγραμμένα ἐν τῷ ἡμερολογίῳ τῆς Αὐλῆς... Ὅσα περισσότερα τοιαῦτα ὑπάρχουσι, τόσον εὐχερέστερον θὰ δυνηθῶ νὰ ἐξαγάγω τὸ προγνωστικόν σας.

—Ἆ, κύριε, τοῦτο θὰ ἦναι θαυμάσιον.

—Ὄχι, τοῦτο εἶναι φυσικόν. Ἀναμένω ὅπως γράψω τὰς ζητηθείσας πληροφορίας...

(*Ἕπεται συνέχεια*)

Η

ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ ΤΟΥ ΙΟΥΔΑΙΟΥ

Η ΠΑΛΗ ΤΩΝ ΠΡΟΛΗΨΕΩΝ

(Συνέχεια.)

Ἐπὶ τοῖς λόγοις τούτοις, οἵτινες ἀπεδείκνυον ὅτι ἡ ἀπόφασις τοῦ τραπεζίτου ἔμεινεν ἀκλόνητος, ἡ νευρικὴ διέγερσις τῆς Βαλερίτας ἀφίκετο εἰς τὸ ἀπόγαιον· φρικιάσεις τὴν ἐκλόνιζον, ἡ καρδία της ἐπάλλετο σφοδρῶς, ἀπελπισμὸς μετὰ λύσσης ἐσάλευον σχεδὸν τὸ λογικόν της.

— Ἃ ! εἶσθε ἄσπλαγχνος ! ἀνέκραξε λαβοῦσα τὴν κεφαλήν σας μεταξὺ τῶν χειρῶν· εἰς μάτην λοιπὸν ἀπεφάσισα νὰ ἔλθω· μοὶ ὁμιλεῖτε περὶ πραγμάτων, ἅτινα δὲν δύνανται ν' ἀποπλύνωσι τὸ αἶσχος τῆς γεννήσεώς σας· πάντοτε θὰ εἴπωσιν ὅτι ὑπανδρεύθην ἕνα ἑβραῖον ἐννοήσατε λοιπὸν ὅτι οὐδεὶς πλοῦτος, οὐδεμία ἐκπαίδευσις δύνανται νὰ πληρώσωσιν τοιαύτην ἄβυσσον. Θεέ μου ! δύνασθε νὰ εὕρητε ἄλλην γυναῖκα ἐκτὸς ἐμοῦ ἂν δ' ἀληθῶς ἡ ἀγάπη σας εἶνε τόσῳ μεγάλη ὅσον λέγετε, σώσατέ μας, ἀλλὰ μὴ μ' ἐξαναγκάζετε εἰς δεσμὸν προξενοῦντα ἀνυπέρβλητον ἀποστροφήν. Ἐστὲ γενναῖος, κύριε Μάγερ, καὶ θὰ σᾶς θεωρῶ ὡς φίλον, μετὰ... (ἡ φωνή της διεκόπη).

— Μετ' ἀποστροφῆς ! συνεπλήρωσεν ὁ Σαμουὴλ τὴν φράσιν κλονισθεὶς ὡς ὑπὸ σφαίρας βληθεὶς ἐπὶ τῇ σκληρᾷ καὶ ἀπερισκέπτῳ ταύτῃ ὁμολογίᾳ τῆς νεάνιδος.

— Ὄχι, ὄχι, μετ' εὐγνωμοσύνης, διέκεψεν ἡ Βαλερία· θέλω

νὰ πιστεύσω εἰς τὸ μεγαλεῖον τῆς ψυχῆς σας, οὐδεμίαν δέ ταπείνωσιν θεωρῶ ὑπερβολικὴν προκειμένου νὰ σώσω τοὺς οἰκείους μου.

Παράφορος, ἐκνενευρισμένη ἐκ τῶν παντοειδῶν συγκινήσεων τῆς ἡμέρας, μὴ ἐννοοῦσα σχεδὸν τί ἔπραττεν ἡ Βαλερία ἐγονυπέτησε.

Ὁ νεανίας φρικιάσας ἐπὶ τούτοις ἥψατο πρῶτον διὰ τρεμούσης χειρὸς τοῦ καθύγρου μετώπου του, ἔσπευσεν εἶτα ν' ἀνεγείρῃ τὴν κόμησσαν· ἀλλὰ μεταμεληθείς, ὠπισθοδρόμησε κατὰ ἓν βῆμα. ὀργὴ καὶ πάθος ἐκόχλαζον ἐντός του· ἀπήντησε δὲ διὰ φωνῆς ὑποκώφου καὶ πλήρους πικρίας.

— Δὲν τολμῶ, κόμησσα, νὰ σᾶς ἐγείρω διὰ τῶν μεμολυσμένων χειρῶν μου· ὀφείλω λοιπὸν νὰ ὑποστῶ τὴν καταισχύνην τοῦ νὰ ἴδω εἰς τοὺς πόδας μου μίαν γυναῖκα, γυναῖκα μάλιστα προτιμῶσαν τὸν θάνατον ἀντὶ τῆς ἀγάπης μου.

Μεθ' ὅλας ὅμως τὰς προσβολὰς ταύτας οὐδόλως θὰ παραιτηθῶ ὑμῶν, διότι σᾶς ἀγαπῶ καὶ τοιαύτην, οἵα εἶσθε σκληρὰ καὶ τυφλή, ἕνεκα ἀθλίας προλήψεως· δὲν θὰ σᾶς φονεύσω, διότι θέλω νὰ ζήσητε δι' ἐμέ!

Ἡ Βαλερία ἀνετινάχθη τότε εἰς τοὺς πόδας της· ἕνεκα τοῦ ἀποτόμου δὲ τούτου κινήματος ἀπεσπάσθη ὁ μανδύας της καὶ ἔπεσε κατὰ γῆς· ἀλλ' ἡ νεᾶνις χωρὶς νὰ ἐννοήσῃ τοῦτο ὕψωσε τὰς χεῖρας καὶ μὲ ὀφθαλμοὺς ἀκτινοβολοῦντας:

— Κατάρα ἐφ' ὑμῶν καὶ παντὸς ὅ,τι ἂν ἐπιχειρήσητε, ἄσπλαγχνε ἄνθρωπε ἀνεφώνησε διὰ συγκεκομμένης φωνῆς· στραφεῖσα εἶτα ὥρμησε πρὸς τὸν εἰς τὴν ἔξοδον ἄγοντα διάδρομον· ἀλλὰ μετά τινα βήματα αἱ δυνάμεις τὴν ἐγκατέλιπον, ἡ κεφαλὴ συνεστράφη, κλονισθεῖσα δ' ἔπεσεν ἀναίσθητος.

Ὁ Σαμουὴλ εἶχε λάβει μηχανικῶς τὸν μανδύαν καὶ ἀκολουθήσει τὴν νεάνιδα· ἰδὼν δ' αὐτὴν καταπεσοῦσαν ἐλησμόνησε τὰ πάντα καὶ δραμὼν πρὸς αὐτὴν τὴν συνεκράτησε καὶ τὴν ἔφερεν ἐπί τινος ἑδωλίου· ἀλλὰ παρατηρήσας ὅτι ἡ Βαλερία ἔμενεν ἐντελῶς ἀναίσθητος τὴν ἐξέτεινεν ἐπὶ τοῦ ἑδωλίου, ἔθεσεν ὑπὸ τὴν κεφαλήν της τὴν ἐπωμίδα της καὶ καλύψας αὐτὴν διὰ τοῦ μανδύου της ἔδραμεν εἰς τὸν κοιτῶνά του, ὁπόθεν ἔφερε ποτήριον οἴνου καὶ φιάλην ἀρωματικοῦ ὑγροῦ, ὅπερ τῇ ἔδωκε ν' ἀναπνεύσῃ. Μετά τινα λεπτὰ ἡ κόμησσα ἤνοιξε τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλὰ τὸ ἄτονον βλέμμα

της καὶ ἡ ἀδυναμία ἐδείκνυον ὅτι γενικὴ κατάπτωσις τῶν δυνάμεων ἠκολούθησε τὴν ἀπέλπιδα ἐξέγερσίν της. Ἄνευ ἀντιστάσεως ἀφῆκε νὰ τῇ χύσῃ ἐν τῷ στόματι σταγόνας τινὰς οἴνου· ἀλλ' ὅταν ὁ Σαμουὴλ ἠθέλησε νὰ τὴν ἐγείρῃ εἰς τοὺς πόδας της ἐπανέπεσεν αὕτη ἐξηντλημένη. Ὁ νεανίας τεταραγμένος ἀπέσπα τὰς τρίχας τῆς κεφαλῆς του.

— Τί νὰ κάμω ! ἐψιθύρισε. Παιδὶ ἀπερίσκεπτον, δὲν ἐσκέφθητε τὸν κίνδυνον ὃν διατρέχετε, ἂν σᾶς ἔβλεπέ τις ἐδῶ ; Θὰ καταστρέψητε τὴν ὑπόληψίν σας. Ἴδωμεν· μὴ τρέμετε οὕτω, προσέθηκε κλίνων ἐπ' αὐτῆς, εἰπῆτέ μοι πῶς ἤλθετε ἐδῶ ; Ἔχετε ὄχημά τι ἢ ἀκόλουθόν τινα περιμένουσαν;

— Πλησίον τῆς θυρίδος ἡ φίλη μου Ἀντωανέττα, ἐψιθύρισεν ἡ Βαλερία καταβάλλουσα πάσας τὰς ἐναπομεινάσας δυνάμεις της μετὰ φωνῆς μόλις ἀκουομένης.

Ἔσπευσε τότε ὁ Σαμουὴλ εἰς τὴν ἔξοδον καὶ ἐκεῖ εἶδε σκιὰν γυναικείαν συνεσπειρωμένην ἐν τῷ σκότει τοῦ κοιλώματος.

— Εἶσθε ἡ δεσποινὶς Ἀντωανέττα ; ἐψιθύρισεν ὁ τραπεζίτης.

— Ναί, ἀλλά, πρὸς Θεοῦ ποῦ εἶνε λοιπὸν ἡ Βαλερία ; ἀπήντησε φωνή τις ἐξησθενημένη.

— Μετὰ τὰς συγκινήσεις ἃς ὑπέστη, εἶνε ἀδιάθετος, ἀλλ' ἐκπλήττομαι, δεσποινίς, ὅτι ἐλάβατε μέρος εἰς τόσῳ ἀπερίσκεπτον ἐπιχείρησιν δυναμένην νὰ κατακριθῇ τόσῳ αὐστηρῶς. Ἔχετε ὄχημα ;

— Ναί, ἐκεῖ εἰς τὴν ἄκραν.

— Τότε ἔλθετε, δεσποινίς, προσπαθήσατε νὰ κατευνάσητε τὴν φίλην σας, ἵνα ἐπανέλθῃ εἰς κατάστασιν νὰ ἐπιστρέψῃ οἴκαδε.

Ἐξαγαγὼν δὲ τὸ ὡρολόγιόν του καὶ προχωρήσας εἰς τὸν δρομίσκον προσεπάθησε νὰ ἴδῃ τὴν ὥραν εἰς τὸ φῶς φανοῦ τινος.

— Πλησιάζουν αἱ ἕνδεκα· πρέπει νὰ σπεύσωμεν· πιθανὸν νὰ παρατηρήσωσι τὴν ἀπὸ τοῦ μεγάρου τοῦ κόμητος ἔλλειψίν σας· ἔλθετε, δεσποινίς.

Μ' ὅλην τὴν συγκίνησίν της ἡ Ἀντωανέττα ἔρριψε περίεργον βλέμμα ἐπὶ τοῦ νεαροῦ Ἰσραηλίτου, ὃν κατ' ὄνομα μόνον ἐγίνωσκε καὶ ὅστις ἐκράτει εἰς τὰς χεῖρας του τὸ μέλλον τοῦ Ῥοδόλφου καὶ τὴν ἰδίαν αὐτῆς εὐτυχίαν. Ἡ πρώτη αὕτη ἐντύπωσις ἦτο εὐνοϊκὴ

διὰ τὸν Σαμουήλ. Ὁ θελκτικὸς καὶ εὐγενὴς νεανίας οὗτος οὐδόλως ἀνταπεκρίνετο πρὸς τὴν εἰκόνα τοῦ δυσώδους καὶ ῥυπαροῦ ἰουδαίου ὃν παρίστα εἰς τὴν φαντασίαν της τὸν ἠκολούθησεν ὅθεν καθησυχάσασα ὀλίγον· ἀλλ' ἰδοῦσα τὴν Βαλερίαν ἐξηντλημένην καὶ ἐξηπλωμένην ἐπὶ τοῦ ἐδωλίου ἔσπευσε πρὸς αὐτὴν ἀνησύχως.

— Νεράϊδα, ἀγαπητή μοι, πῶς εἶσαι; τὴν ἠρώτησε σφίγγουσα τὴν χεῖρά της, ἔλα, σύνελθε, εἶνε ἀπαραίτητον τοῦτο· ἄγωμεν οἴκαδε· θὰ δυνηθῇς νὰ βαδίσῃς;

— Θὰ προσπαθήσω, ἐψιθύρισεν αὕτη.

Βοηθουμένη δ' ὑπὸ τῆς φίλης της ἠγέρθη καὶ ἔκαμε βήματά τινα κλονιζομένη· ἀλλά, καταληφθεῖσα ὑπὸ αἰφνιδίας ἀδυναμίας, δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατηθῇ ἐπὶ τῶν ἐξησθενημένων ποδῶν της, καὶ θὰ ἔπιπτεν ἂν ὁ τραπεζίτης δὲν τὴν ὑπεστήριζε.

— Τί νὰ κάμωμεν, Θεέ μου; ἐφώνησεν ἡ Ἀντωανέττα· ἆ! φαίνεται, κύριε, ὅτι εἰς μάτην ἐγένετο ἡ θυσία καὶ ὅτι μένετε ἄκαμπτος ἐνώπιον αὐτῆς τῆς δυστυχοῦς οἰκογενείας.

— Μή με καταδικάζετε τόσῳ ἐπιπολαίως, δεσποινίς, εἶπε ζωηρῶς ὁ Σαμουήλ· λάβετε ὑμεῖς τὴν θέσιν μου· ἂν ἠγαπᾶτε, θὰ ἠδύνασθε νὰ παραιτηθῆτε ἐκείνου ὅστις θὰ σᾶς ἦτο προτιμότερος τῆς ζωῆς;

— Ὄχι, ἀπήντησεν εἰλικρινῶς ἡ νεᾶνις, πρὸ τοῦ πνεύματος τῆς ὁποίας ἐπαρουσιάσθη ἡ εἰκὼν τοῦ Ῥοδόλφου.

— Τότε ἐστὲ ἐπιεικὴς πρὸς τὴν ἀδυναμίαν μου. Τώρα θὰ φέρω τὴν κόμησσαν Βαλερίαν μέχρι τῆς ἁμάξης καὶ θὰ σᾶς χρησιμεύσω ὡς ὁδηγὸς μέχρι τοῦ κήπου τοῦ κόμητος δὲ Μ. Ἔλθετε!

Χωρὶς δὲ ν' ἀναμείνῃ ἀπάντησιν ἀνήγειρεν εἰς τοὺς βραχίονάς του τὴν Βαλερίαν οὐδόλως ἀνθισταμένην καὶ ἔδραμε μὲ αὐτὴν πρὸς τὴν ἔξοδον. Συγκεκινημένη ἡ δεσποινὶς δ'-Ἐβερστάϊν ὑπὸ αἰσθημάτων ἀνειφατικῶν τὸν ἠκολούθησε· παρετήρει ἕκαστον τῶν κινημάτων του μετὰ περιεργείας καὶ δυσπιστίας· ἀλλ' ἡ φυσική της εὐθύτης τὴν ἠνάγκαζε ν' ἀναγνωρίσῃ ὅτι, ὁ Σαμουὴλ Μάγερ, κατὰ τὸ ἐξωτερικὸν καὶ τὴν συμπεριφοράν, οὐδόλως διέφερε τῶν νεανιῶν τῶν συχναζόντων εἰς τὰς συνήθεις αὐτῇ συναναστροφάς. Ἡ κομψὴ ἁπλότης τῆς τε φυσιογνωμίας καὶ τῆς ἐνδυμασίας του οὐδεμίαν ὁμοιότητα εἶχον πρὸς τὸν τύπον τῆς ἀηδοῦς καὶ ῥυπαρᾶς φυλῆς, ἣν εἶ-

χεν ἰδεῖ εἰς τὰς κωμοπόλεις τὰς γειτονευούσας πρὸς τὸ κτῆμά της, ἡ δὲ λευκὴ καὶ λεπτοφυὴς αὐτοῦ χείρ, ἥτις ἐξετείνετο ἐπὶ τοῦ μέλανος μανδύου τῆς Βαλερίας οὐδένα ἔφερεν ἐκ τῶν κρίκων ἐκείνων οὓς ἐφαντάζετο ἡ Ἀντωανέττα ὅτι ἐκόσμουν τοὺς δακτύλους παντὸς ἰουδαίου. «Ἀληθῶς, δὲν εἶνε οὐδόλως εἰδεχθής, ὡς τὸν ἐφανταζόμην, διενοήθη ἡ μνηστὴ τοῦ Ῥοδόλφου· τίς οἶδε; ἴσως συμβιβασθῶσιν ὅλα κάλλιον παρ' ὅπως ἠλπίζομεν»

Τὴν στιγμὴν ἐκείνην ἔστη ὁ Σαμουὴλ εἶχον ἀφιχθῆ εἰς τὴν θυρίδα.

— Εὐαρεστήθητε νὰ διατάξητε, δεσποινίς, νὰ πλησιάσῃ τὸ ὄχημα, εἶπε χαμηλοφώνως.

Πλησιάσαντος τοῦ ὀχήματος, ἔθεσε τὴν ἀναίσθητον Βαλερίαν ἐντὸς αὐτοῦ, ἐβοήθησε τὴν Ἀντωανέτταν ν' ἀνέλθῃ καὶ καθήσας αὐτὸς εἰς τὸ ἀπέναντι πρόσθιον μέρος ἐπανέκλεισε τὴν θυρίδα

Ὀφείλω νὰ σᾶς βοηθήσω νὰ τὴν μεταφέρητε εἰς τὸν κῆπον, διότι ὑμεῖς δὲν θὰ δυνηθῆτε, προσέθηκε πρὸς δικαιολογίαν του.

Μετά τινα λεπτὰ ἀφίκοντο εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου τοῦ κόμητος δὲ-Μ.. ἡ Ἀντωανέττα κατέβη πρώτη, ἔρριψε χρυσοῦν νόμισμα εἰς τὸν ἡνίοχον καί, ἀνοίξασα τὴν μικρὰν θύραν, ἔρριψε βλέμμα εἰς τὰ ἐντός· τὸ πᾶν ἦτο σιωπηλόν.

— Γρήγορα καταβῆτε μετ' αὐτῆς, ἐψιθύρισεν ἡ νεαρὰ κόμησσα· ὡδήγησε δὲ τὸν Σαμουὴλ φέροντα τὸ θελκτικὸν φορτίον του πρὸς σύδενδρόν τι μέρος παρὰ τὴν εἴσοδον ἔνθα εὑρίσκετο ἓν ἀνάκλιντρον.

— Εὐλογητὸς ὁ Θεός! ἐσώθημεν, εἶπεν ἡ Ἀντωανέττα ποιοῦσα τὸ σημεῖον τοῦ σταυροῦ· τώρα, κύριε, δέχθητε τὰς εὐχαριστίας μου καὶ ἀπομακρύνθητε τὸ ταχύτερον τοῦ κήπου τούτου.

Στεναγμὸς βαθὺς ἐξῆλθε τοῦ στήθους τοῦ Σαμουήλ· ἀλλὰ χωρὶς ν' ἀπαντήσῃ διηυθύνθη πρὸς τὴν ἔξοδον· φθὰς εἰς τὴν θυρίδα ἔστη πρὸς στιγμήν.

— Εὐαρεστήθητε, δεσποινίς, νὰ διαβιβάσητε πρὸς τὴν κόμησσαν Βαλερίαν ὅτι τῇ παρέχω ὀκταήμερον προθεσμίαν ὅπως ἀνακτήσῃ τὴν ὑγείαν της καὶ λάβῃ μίαν ἔμφρονα ἀπόφασιν· εἴπῆτέ την ἐπίσης ὅτι σφάλλεται ὑποκύπτουσα εἰς πρόληψιν ἀσυμβίβαστον

μὲ τὸν αἰῶνά μας καὶ ἀποκρούουσα ἄνδρα ἀγαπῶντα αὐτὴν μεθ' ὅλης τῆς δυνάμεως τῆς ψυχῆς του !

Ο ΠΑΤΕΡ ΜΑΡΤΙΝΟΣ ΔΕ ΡΟΔΕΥ

Ἐξελθὼν ὁ Σαμουὴλ εἰς τὴν ὁδὸν εὑρέθη ἄνευ ἐπενδύτου καὶ πίλου· τὸ ὄχημα εἶχεν ἀναχωρήσει· ἀλλ' ἅπασαι αὗται αἱ συμπτώσεις οὐδεμίαν ἐντύπωσιν ἐνεποίησαν ἐν τῷ πνεύματι τοῦ νεανίου, λίαν τεταραγμένου τυγχάνοντος μετὰ τὰ ἄνω συμβάντα. Οὐδόλως ἀναλογισθεὶς τὴν ἔκπληξιν, ἣν ἠδύνατο νὰ παραγάγῃ ἡ ἐνδυμασία του, ἐπανέλαβε μεγάλοις βήμασι τὴν πρὸς τὸ οἴκημά του ἄγουσαν· ἡ ἀνάγκη τῆς ἀπομονώσεως καὶ οὐχὶ τὸ λογικὸν τῷ ἐνέπνευσε τὴν ἰδέαν ν' ἀποφύγῃ τὴν μεγάλην ὁδόν, ἥτις ἦτο εἰσέτι πλήρης κόσμου, καὶ νὰ εἰσέλθῃ εἰς παρακείμενον δρομίσκον, ὀλίγον διαβατικόν, σιωπηλὸν καὶ ἔρημον ἤδη

Ἐπλησίαζεν εἰς τὴν οἰκίαν του, ὅτε, εἰς τὴν γωνίαν τῆς ὁδοῦ συνεκρούσθη πρὸς ἄνθρωπόν τινα οὗτινος ἤθελε νὰ προπορευθῇ, βαδίζοντος βραδέως μὲ τὰς χεῖρας ὄπισθεν· ἡ σύγκρουσις τόσῳ σφοδρὰ ἐγένετο, ὥστε ὁ πῖλος τούτου ἀνετινάχθη μακράν, ἀποκαλύψας τὴν κεκαρμένην κεφαλὴν ἱερέως τινός.

— Συγγνώμην, σεβασμιώτατε, εἶπεν ὁ Σαμουὴλ ἀναλαβὼν τὸν πῖλον καὶ προσφέρων αὐτὸν πρὸς τὸν ὠργισμένον κληρικόν

Ἀλλὰ σχεδὸν ταυτοχρόνως ἐξέβαλον ἀμφότεροι φωνὴν ἐκπλήξεως.

— Πῶς! εἶσθε σεῖς, κ Μάγερ, εἶπεν ὁ ἱερεύς· ἀγαπᾶτε, ὡς βλέπω τοὺς νυκτερινοὺς περιπάτους καὶ μάλιστα ἄνευ πίλου ! Ὤ ! ὤ ! αὐτὸ εἶνε κάπως κουφότης δι' ἄνδρα τῶν σοβαρῶν ὑποθέσεων . . . καὶ τόσῳ αὐστηρόν· λέγω τοῦτο καθότι ἔρχομαι ἀπὸ τὴν οἰκίαν ἀνθρώπου, τεθλιμμένου ἕνεκεν ὑμῶν, τοῦ κόμητος δηλ. δὲ Μ...

— Εἴσθε ἐν γνώσει τῶν ὅσων διατρέχουν μεταξὺ τοῦ κόμητος καὶ ἐμοῦ ; ἠρώτησεν ἔκπληκτος ὁ Σαμουήλ.

Ἐγνώριζε τὸν Πάτερ-Μαρτῖνον, καθὸ δημοτικώτατον ἐν Πέστῃ ἱεροκήρυκα καὶ μέλος πασῶν τῶν φιλανθρωπικῶν ἑταιριῶν, ἀλλ' ἠγνόει ὅτι οὗτος εἶχε σχέσεις μετὰ τῆς οἰκογενείας δὲ Μ . .

— Εἶμαι ὁ πνευματικὸς τοῦ κόμητος καὶ τῆς οἰκογενείας του, εἶπεν ὁ ἱερεύς· μολονότι δὲ δὲν ἔχω κανὲν δικαίωμα εἰς τοῦτο, θὰ σᾶς ὑπενθυμίσω ὅμως, κ. Μάγερ, ὅτι ἡ θρησκεία σας, ὅπως καὶ ἡ ἰδική μας, ἀπαγορεύει τὸ νὰ εἶνέ τις ἄσπλαγχνος πρὸς τὸν πλησίον του· ἐκτὸς δὲ τούτου, ἐκεῖνο ὅπερ ἀπαιτεῖτε εἶνε ἀδύνατον νὰ πραγματοποιηθῇ.

Ἐρύθημα διαβατικὸν ἀνῆλθεν ἐπὶ τῶν παρειῶν τοῦ νεαροῦ ἰσραηλίτου

— Καὶ διατί : ἠρώτησε σταματήσας, διότι εἶχον ἤδη φθάσει εἰς τὴν εἴσοδον τοῦ κήπου του· θέλω νὰ βαπτισθῶ, καὶ νομίζω ὅτι ἡ ἰδέα τοῦ νὰ κάμητε ἕνα χριστιανόν, ν' ἀπαλλάξητε τὴν ψυχήν μου ἀπὸ πίστεως ἣν καταδικάζετε, θὰ σᾶς εὐχαριστήσῃ, σεβασμιώτατε Πάτερ !

Ὁ ἱερεὺς ἐκίνησε τὴν κεφαλήν.

— Ἡ πρόθεσίς σας εἶνε ἀξιέπαινος, ἀλλ' ἀναμφιβόλως θὰ θελήσητε, ὡς πολλοὶ τῶν ὁμοθρήσκων σας, ν' ἀσπασθῆτε τὴν προτεσταντικὴν πίστιν, ἥτις, κατ' ἐμέ, εἶνε αἵρεσις ἐπίσης ὡς καὶ ὁ νόμος τοῦ Μωϋσέως.

— Λανθάνεσθε, σεβασμιώτατε Πάτερ· ἐπιθυμῶ νὰ γίνω καθολικὸς καὶ νὰ συμμερισθῶ τὴν πίστιν ἐκείνης ἣν ἀγαπῶ· ἂν λοιπὸν ἡ κόμησσα ἐνδίδῃ εἰς τὸν πόθον μου, ὑμᾶς, πάτερ μου, θὰ παρακαλέσω νὰ μὲ παραδεχθῆτε ὡς νεοφώτιστον· ἐλπίζω ὅτι δὲν θὰ ἀποποιηθῆτε νά με διδάξετε τὰ σύμβολα τῆς θρησκείας σας, καί, μέχρις οὗ καταστῶ ἄξιος τοῦ βαπτίσματος, νὰ γίνετε τὸ διάμεσον τῶν ἐλεημοσυνῶν μου πρὸς τοὺς πτωχούς, διότι ἡ ἀνάγκη καὶ ὄχι ἡ σκληροκαρδία μὲ καθιστᾷ ἄκαμπτον ἀπέναντι τοῦ κόμητος δὲ-Μ...

Μειδίαμα εὐμενὲς καὶ πλῆρες εὐχαριστήσεως ἠκτινοβόλησεν ἐπὶ τοῦ προσώπου τοῦ Πατρὸς δε-Ροθεϋ· δὲν ἦτο κακὸς ἄνθρωπος, ἀλλὰ φανατικὸς εἰς τὴν δοξασίαν του· ὁ σκοπὸς τοῦ βίου του ἦτον'

ἀποσύρῃ τῆς κολάσεως ὅσας πλείστας ψυχὰς καὶ νὰ εὐρύνῃ τὸν κύκλον τῶν εὐεργεσιῶν του. Ἡ ἰδέα τοῦ προσηλυτισμοῦ τοῦ ἑκατομμυριούχου τραπεζίτου τὸν ἐδελέασε βεβαίως, τὰ δ' ἀναμενόμενα μεγάλα ποσά, ἅτινα ὁ ζῆλος τοῦ βαθυπλούτου νεοφωτίστου ἤθελε προσαγάγει ἀπέσβεσαν τοὺς τελευταίους ἐνδοιασμούς του.

— Αὐτὸ τὸ ὁποῖον μοὶ εἴπατε, νέε φίλε μου, μεταβάλλει μεγάλως τὴν γνώμην μου· βέβαια! δὲν θ' ἀποκρούσω μίαν ψυχὴν ἀναγνωρίζουσαν τὰς πλάνας της καὶ ποθοῦσαν τὴν σωτηρίαν της ἐν τῷ κόλπῳ τῆς ἱερᾶς μας Ἐκκλησίας Ἐμπιστεύθητε ὅθεν εἰς ἐμέ, ἀλλὰ δὲν εἶνε ἐδῶ ὁ κατάλληλος τόπος πρὸς συνομιλίαν περὶ τοιούτων σπουδαίων πραγμάτων· ἔλθετε παρ' ἐμοὶ αὔριον μετὰ τὴν λειτουργίαν ἵνα ὁμιλήσωμεν σπουδαίως.

Ὁ Σαμουὴλ ηὐχαρίστησε τὸν ἱερέα ἐπὶ τῇ καλῇ προαιρέσει του, καί, μετὰ χαιρετισμὸν εὐμενῆ ἀφ' ἑνός, ὑποκλινῆ δ' ἀφ' ἑτέρου, οἱ δύο ἄνθρωποι ἀπεχωρίσθησαν

— Ἀ! Βαλερία, ἐψιθύρισεν ὁ νεανίας εἰσερχόμενος, ποῦ θὰ μὲ παρασύρῃ ἀκόμη ὁ διὰ σὲ παράφορος ἔρως μου;

— Τῇ ἐπαύριον τῆς ταραχώδους ταύτης ἑσπέρας, ἦτο ἤδη προκεχωρημένη ἡ ἡμέρα, ὅτε ἡ Βαλερία ἐξύπνησε μεθ' ὕπνον βαρὺν καὶ πυρετώδη· ἀκτὶς φωτός, ὀλισθαίνουσα διὰ τῶν παραπετασμάτων, ἐθώπευε τὰς ἐκ μυοσωτίδων ἀνθοδέσμας τοῦ τάπητος καὶ ἐφώτιζε διὰ μυστηριώδους ἀμυδροῦ φωτὸς τὴν παρθενικὴν παστάδα, τὴν διὰ λευκοῦ ὁλοσυρικοῦ ἐπιπλωμένην καὶ πλουσιοπαρόχως διεσκευασμένην διὰ μυρίων ἀνωφελῶν κοσμημάτων.

Δι' ἀπηυδηκότος βλέμματος ἠτένισεν ἡ Βαλερία τὰ γνωστὰ ταῦτα πράγματα· ἡ κεφαλή της ἦτο βαρεῖα, ἡ καρδία πεπιεσμένη· συνησθάνετο ἀορίστως πως, ὅτι κακῶς ἐπέρασε τὴν τρομερὰν συνέντευξιν τῆς προτεραίας, ἀλλὰ πῶς ἐπανῆλθεν; Ἠγνόει τοῦτο Διὰ νευρικοῦ κινήματος ἠγέρθη καὶ ἀπεμάκρυνε τὰ παραπετάσματα τῆς κλίνης. Εἰς τὸ προσκέφαλόν της ἐκοιμᾶτο ἡ Ἀντωανέττα, ἡμιενδεδυμένη καὶ ἐξηπλωμένη ἐπί τινος ἑδωλίου· ἦτο ὠχρὰ καὶ ἐξηντλημένη· ἐπί τινος ἕδρας εὑρίσκετο ὁ μέλας μανδύας καὶ τὸ ἐκ τριχάπτου κάλυμμα, ἅτινα ἔφερε τὴν προτεραίαν. Στενάξασα βαθέως, ἡ Βαλερία ἐπανέπεσεν ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων.

— Ἡ καϋμένη ἡ Ἀντωανέττα, ἐψιθύρισε, συμμερίζεται ὡς

ἀδελφὴ ὅλας τὰς θλίψεις μου· ἀλλὰ πόσον δεινὴ εἶνε ἡ τύχη μου!

Θερμά τινα δάκρυα ἔρρευσαν ὡς μαργαρῖται ἐπὶ τῶν παρειῶν της· εἰς μάτην εἶχε ταπεινωθῆ· τὸ τρομερὸν φάσμα τῆς καταστροφῆς ἐκράτει τὴν χεῖρα ὑψωμένην ἐπὶ ἐκείνων, οὓς ἠγάπα, καί, ἐν τῇ φαντασίᾳ της, ἔβλεπε τὸ τρομερὸν σκάνδαλον τῆς δημοπρασίας, τῆς ἀτιμίας, ἥτις θὰ ἠνάγκαζε τὸν πατέρα της καὶ τὸν Ροδόλφον νὰ παραιτηθῶσι τῆς ὑπηρεσίας, καί, τέλος, τὰς φλυαρίας τῶν γνωστῶν, τὰ περίεργα καὶ χλευαστικὰ βλέμματα τῶν κακεντρεχῶν φίλων, τῶν ζηλευουσῶν τὴν ὡραιότητα καὶ τὰ ἐν τῷ κόσμῳ ἐπιτυχίας της. Ἀλλὰ μήπως ὀλιγώτερον θὰ ἐγέλων καὶ θὰ ἐχλεύαζον ἂν ὑπανδρεύετο ἕνα ἰουδαῖον; Μὲ τί ὕφος, μὲ τί βλέμμα θὰ ὑπεδέχοντο τὴν κυρίαν Μάγερ; Ψυχρὸς ἱδρὼς ἐκάλυψε τὸ μέτωπον τῆς Βαλερίας «Τί νὰ κάμω, Θεέ μου! τί νὰ κάμω;» ἐπανελάμβανε μετ' ἀγωνίας, μετέπεσεν εἶτα ἡ διάνοιά της εἰς τὸν Σαμουήλ, καὶ χωρὶς νὰ καταλάβῃ διατί, τὸν παρέβαλε πρὸς γέροντά τινα στρατηγόν, φιλάργυρον καὶ ἀμβλύνουν, ὅστις τὴν εἶχε ζητήσει εἰς γάμον, καὶ ὅστις ὅμως δὲν θὰ ἐπλήρωνε τὰ χρέη τῆς οἰκογενείας της. Ἀπέναντι τοῦ γέροντος τούτου τοῦ ἐψιμμυθιωμένου, τοῦ φαυλοβίου, τοῦ ἀπαιτητικοῦ καὶ ἐγωϊστοῦ, ὁ ὠχρὸς καὶ ἐνεργητικὸς νεανίας ἐφαίνετο ὑπερβαλόντως ὑπέροχος. Ὦ! ἂν ἡ καταγωγή του δὲν ἐνέπνεε τοιαύτην ἀκατανίκητον ἀποστροφήν! «Ἰησοῦ Λυτρωτά! βοήθησόν με, φώτισόν με!» ἐψιθύρισεν ἡ νεᾶνις, συνάπτουσα τὰς χεῖρας καὶ ὑψοῦσα τοὺς ὑγροὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν σταυρὸν τὸν κείμενον ἄνωθεν τῆς κλίνης.

Ἡ ἐξέγερσις τῆς Ἀντωανέττας διέκοψε τὰς θλιβερὰς σκέψεις τῆς Βαλερίας Ἡ δεσποινὶς δ'-Ἐβερστέϊν βεβαιωθεῖσα, ὅτι ἡ φίλη της ἦτο καλλίτερα, διέταξε νὰ φέρωσι τὸ πρόγευμα καὶ μόνον ὅταν ἡ Βαλερία ἠγέρθη τῆς κλίνης καὶ ἐξηπλώθη ἀναπαυτικῶς ἐπὶ τοῦ ἀνακλίντρου τοῦ κομμωτηρίου, συγκατένευσε νὰ διηγηθῇ τὰς λεπτομερείας τῆς εἰς τὴν οἰκίαν ἐπιστροφῆς των καὶ νὰ ἐπαναλάβῃ τὰς τελευταίας λέξεις τοῦ Σαμουήλ, ὅστις τῇ παρεῖχεν ὀκταήμερον προθεσμίαν, ὅπως ἀναλάβῃ καὶ λάβῃ ὁριστικὴν ἀπόφασιν.

— Ἡσύχασον λοιπόν· ἀνέλαβε τὰς δυνάμεις σου καὶ δέου· τίς οἶδεν; ἴσως ἐντὸς τῶν ὀκτὼ ἡμερῶν ὁ Θεὸς μᾶς δείξῃ διέξοδον, ἐπρόσθεσε.

— Μὴ λικνιζόμεθα μὲ φαντασιώδεις καὶ ἀπραγματοποιήτους ἐλπίδας, εἶπε μετὰ θλίψεως ἡ Βαλερία· ἔχεις μολοντοῦτο δίκαιον· ὀφείλω νὰ προσευχηθῶ· ἡ θρησκεία μόνον δύναται νά με φωτίσῃ καί με ὑποστηρίξῃ· αὔριον θὰ ὑπάγω νὰ ἐξομολογηθῶ εἰς τὸν πάτερ-δε-Ροθέϋ

Ἡ ἐπιθυμία τῆς νεαρᾶς κομήσσης τοῦ νὰ συμβουλευθῇ τὸν πνευματικόν της ἐπέπρωτο νὰ πραγματοποιηθῇ ταχύτερα, διότι, περὶ τὰς τρεῖς ὥρας τὴν εἰδοποίησαν ὅτι ὁ σεβασμιώτατος ἤθελε νὰ τὴν ἴδῃ· εὐτυχὴς ἐπὶ τῇ ἀπροσδοκήτῳ ταύτῃ συμπτώσει διέταξε νὰ τὸν εἰσαγάγουν ἀμέσως. Ἡ Βαλερία ἠγνόει ὅτι ὁ πνευματικὸς αὐτῆς ὁδηγὸς ἦτο ἤδη ὑπὲρ τοῦ περιφρονημένου μνηστῆρος. Ὁ πάτερ Μαρτῖνος, τωόντι, εἶχε περάσει λίαν εὐχαρίστως τὴν πρωΐαν, διότι ἐπιστρέφων ἀπὸ τὴν λειτουργίαν συνήντησεν εἰς τὸν οἶκόν του τὸν Σαμουὴλ μεθ' οὗ συνδιελέχθη ὑπὲρ τὰς δύο ὥρας· τὸ πνεῦμα, ἡ συμπεριφορά, αἱ ἰδέαι τοῦ νεαροῦ ἰσραηλίτου τῷ ἐνεποίησαν εὐνοϊκωτάτην ἐντύπωσιν. Ὅτε, δ' ἀποχαιρετῶν ὁ Σαμουὴλ τῷ ἐξέφρασε τὴν ἐπιθυμίαν νὰ συμπράξῃ ἀνωνύμως εἰς φιλανθρωπικόν τι ἔργον, περὶ οὗ εἶχε κάμει λόγον ὁ ἱερεύς, καὶ τῷ ἐνεχείρισε γραμμάτιον ἐκ 30,000 φιορινίων, ὁ ἀγαθὸς ἀββᾶς ἀπεφάσισε κατὰ καθῆκον νὰ λυτρώσῃ μίαν τοιαύτην ψυχήν, ἧς ὁ προσηλυτισμὸς θὰ ἦτο τόσῳ ὠφέλιμος εἴς τε τὴν ἐκκλησίαν καὶ τοὺς πτωχούς.

Κατὰ τὴν εἴσοδον τοῦ πάτερ-Μαρτίνου ἠθέλησεν ἡ Βαλερία ν' ἀνεγερθῇ, ἀλλ' οὗτος ἔσπευσε, καὶ, καθήσας παρ' αὐτῇ, τῇ εἶπε μὲ ἀγαθότητα: «Κάθησε, ἀγαπητόν μοι τέκνον· πόσον εἶσαι ὠχρὰ καὶ καταβεβλημενη!... Νά σοι εἴπω τὴν ἀλήθειαν εἶχον, ἔλθει νὰ ὁμιλήσω εἰς τὸν πατέρα σας, ὅστι 'ἐξῆλθε, ἀλλὰ μαθὼν παρὰ τοῦ θυρωροῦ ὅτι εἶσθε ἀδιάθετος, ἀνέβην, καὶ εὐχαριστοῦμαι διὰ τοῦτο, διότι παρατηρῶ, ὅτι κάποια πικρὰ θλῖψις σᾶς βασανίζει. Θά μοι ἐμπιστευθῆτε τὴν θλίψιν σας; Τίς θὰ τὴν ἐννοήσῃ κάλλιον τοῦ ἀγρυπνοῦντος ἐπὶ τῆς ψυχῆς σας; Ὁμιλήσατε λοιπὸν ἐλεύθερα καὶ ἐλπίζω ὅτι ὁ Κύριος θὰ μ' ἐμπνεύσῃ νά σε ἀνακουφίσω.

Εἰθισμένη παιδιόθεν ν' ἀποκαλύπτῃ εἰς τὸν πνευματικόν της πᾶσαν σκέψιν καὶ πᾶσαν πτυχὴν τῆς ἀθώας καὶ ἁγνῆς ψυχῆς της, ἡ Βαλερία ὡμολόγησε ἀπροκαταλύπτως τὴν ἀλήθειαν, μὴ ἀποσιωπήσασα ἢ μόνον τὸ τῆς προτεραίας συμβάν της.

— Ὦ! πάτερ μου, ἐπέρανεν αὕτη τὸν λόγον μετὰ δακρύων εἰς τοὺς ὀφθαλμούς, εἴπητέ μοι τί πρέπει νὰ κάμω. Νομίζω καθῆκόν μου νὰ σώσω τὸν πατέρα μου καὶ τὸν Ροδόλφον, καὶ ὅμως φοβοῦμαι μὴ ἀπολέσω τὴν ψυχήν μου συζευγνυομένη πρὸς ἕνα αἱρετικόν, διότι, καί τοι ἀπεφάσισε νὰ ἐγκαταλίπη τὴν βδελυρὰν πίστιν του, ἀγνοῶ τίνα θρησκείαν ὁ ἀπεχθὴς οὗτος ἄνθρωπος προτίθεται ν' ἀσπασθῇ.

Ὁ πάτερ-Μαρτῖνος ἔθεσε τὴν χεῖρα ἐπὶ τῆς κεκλιμένης κεφαλῆς τῆς νεάνιδος.

— Κόρη μου, ἀποδίωξον ἀπὸ τῆς καρδίας σου πάντα φόβον, εἶπε μειλιχίως καὶ κατανυκτικῶς· ποία θυσία ἠδύνατο νὰ ἦ μᾶλλον εὐάρεστος τῷ Ὑψίστῳ ἢ ἑνὸς τέκνου προσφέροντος ὑπὲρ τῆς σωτηρίας τοῦ πατρὸς τὴν εὐδαιμονίαν καὶ τὴν ζωήν του; Ἀλλ' ἐκτὸς τούτου, ἐπίτρεψόν μοι νὰ σοὶ εἴπω, ὅτι μεγάλη ἔσται ἡ ἀμοιβή σου ἐν οὐρανῷ ἐπὶ τῇ ἀπαλλαγῇ μιᾶς ψυχῆς ἀπὸ τῆς σκοτίας καὶ τῆς κολάσεως. Γνωρίζω ὀλίγον τὸν νεανίαν τοῦτον· ἔχει καλὰ προτερήματα, εἶνε ἐλεήμων εἰς τὸ ἔπακρον, καὶ νομίζω, ὅτι δὲν τῷ λείπουσιν ἢ αἱ θεῖαι ἀλήθειαι τῆς ἁγίας ἡμῶν θρησκείας, ὅπως καταστῇ ἔντιμον καὶ χρήσιμον μέλος τῆς Ἐκκλησίας καὶ τῆς κοινωνίας. Ἵνα σὲ καθησυχάσω ὁλοτελῶς, θὰ σοὶ εἴπω, ὅτι ὁ κ. Μάγερ πληροφορηθεὶς ὅτι εἶμαι ὁ πνευματικός σας, ἀπετάθη ἤδη πρός με. Ὁ ἔρως του τὸν ὤθησε νὰ μοὶ παρακαλέση νὰ τῷ διδάξω τὰς ἀληθείας τῆς θείας ἡμῶν θρησκείας· θέλει διὰ χειρός μου νὰ βαπτισθῇ καὶ πᾶν ὅ,τι μοὶ εἶπεν ἀξιοῦται τῆς ἐπιδοκιμασίας μου. Δὲν ἀπόκειται εἰς ἡμᾶς νὰ κρίνωμεν τὰς βουλὰς τοῦ Ὑψίστου, τοῦ ἐκλέξαντός σε ὡς ὄργανον σωτηρίας πολλῶν ἀνθρώπων, καθότι αὐτὸ τὸ σκληρὸν μάθημα θὰ συγκρατήσῃ, νομίζω, τὸν ἀδελφόν σας ἀπὸ τὴν ὀλισθηρὰν ἄβυσσον τῶν κοσμικῶν παραπτωμάτων. Ἔγειρον ὅθεν τὴν κεφαλὴν ἀγαπητὴ κόρη, καθότι ἐκεῖνο, ὅπερ θὰ πράξῃ, οὐδόλως ἄτιμον εἶνε, ἀλλ' ἀπεναντίας ἔξοχος αὐταπάρνησις, ἥτις θὰ λάβῃ τὴν ἀμοιβήν της ἐν τῇ συναισθήσει τῆς ἐκτελέσεως τοῦ ἱεροῦ καθήκοντος.

Ἡ Βαλερία ἔκλινε τὴν κεφαλήν, κρουνὸς δὲ δακρύων ἔρρευσεν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν της.

— Γένοιτο λοιπὸν κατὰ τὸ θέλημα τοῦ Θεοῦ! ἐψιθύρισε· εὐλο-

γήσατέ με, πάτερ, καὶ δέεσθε ἵνα ὁ Θεὸς μοὶ δώσῃ τὴν δύναμιν νὰ ἐπιτελέσω ἐπαξίως τὴν θυσίαν.

— Ἡ δύναμις τοῦ Ὑψίστου ἐκδηλοῦται ἐν τοῖς ἀδυνάτοις εἶπεν ἐγερθεὶς ὁ ἱερεὺς καὶ ἐκτείνας τὰς χεῖρας ἐπὶ τῆς κεκλιμένης κεφαλῆς τῆς νεάνιδος· τώρα δέ, τέκνον μου, θὰ ἴδω τὸν πατέρα σου νὰ συζητήσω μετ' αὐτοῦ περὶ τῆς σοβαρᾶς ταύτης ὑποθέσεως.

Μείνασα μόνη ἡ Βαλερία ἐρρίφθη ἐπὶ τῶν προσκεφαλαίων καὶ ἔκλεισε τοὺς ὀφθαλμούς· σχετική τις γαλήνη διεδέχθη τὴν συνταράξασαν αὐτὴν καταιγίδα. Ἡ συνείδησις τοὐλάχιστον καθησύχασε· ὁ σεβάσμιος ἱερεύς, εἰς οὗ τοὺς λόγους τυφλῶς ἐπίστευε, τὴν ἐβεβαίωσεν ὅτι ἐξετέλει πρᾶξιν διττῶς ἀξίαν, σώζουσα τὸν πατέρα, τὸν ἀδελφὸν καὶ τὴν ψυχὴν τοῦ νεαροῦ ἰσραηλίτου· τὸ τρομερὸν φάσμα τῆς καταστροφῆς καὶ τῆς ἀθλιότητος εἶχεν ἐπίσης ἀπομακρυνθῆ διὰ παντός· ἡ γαλήνη τοῦ γήρατος τοῦ πατρὸς καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ροδόλφου εἶχον ἐξασφαλισθῆ· ὅλον αὐτὸ τὸ μέγα βάρος εἶχε πέσει ἀπὸ τῆς καρδίας της. Ἀλλ' ὁποῖος βίος τὴν ἀνέμενεν; ὁποία θὰ ἦτο ἡ θέσις της ἀπέναντι αὐτοῦ τοῦ μνηστῆρος, αὐτοῦ τοῦ συζύγου, ὃν οὐδέποτε εἶχε διαλογισθῆ μετὰ ὑπεροπτικῆς ὑπερηφανείας; Νέα τότε πάλη, ἀλλόκοτος καὶ ἀκατανόητος δι' αὐτὴν τὴν ἰδίαν, συνήφθη ἐν τῇ καρδίᾳ της· ἡ θυσία τῇ ἐφαίνετο ὑπερβαίνουσα τῶν δυνάμεών της· ἐφαντάζετο τὴν συνδιάλεξιν τῆς προτεραίας καὶ ὁτὲ μὲν ἡ ταπείνωσις, ἣν εἶχεν ὑποστῆ ἕνεκα τῆς ἀρνήσεως τὴν ἐπλήρου μίσους καὶ ἀηδίας, ὁτὲ δὲ ἀκατανίκητος συμπάθεια τὴν εἵλκυε πρὸς τὸν ὡραῖον τοῦτον ἄνδρα μὲ τὸ ἀκτινοβολοῦν βλέμμα, οὗτινος τὸ ἐπίμονον πάθος τὴν ἐγοήτευε. — Ἡ εἴσοδος τῆς Ἀντωναίττας διέκοψε τὴν ἀλλόκοτον ταύτην ἐνδόμυχον πάλην της. Αἱ δύο νεάνιδες ἐρρίφθησαν εἰς τὰς ἀγκάλας ἀλλήλων.

— Τετέλεσται, ἐψιθύρισε κλαίουσα ἡ Βαλερία· ὁ ἀγαθὸς πάτερ Μαρτῖνος μοὶ ἔδωκε νὰ ἐννοήσω τὸ καθῆκόν μου· ὁ γάμος ἀπεφασίσθη.

— Τώρα λοιπὸν θὰ σοὶ ὁμολογήσω κἀγὼ πρᾶγμά τι, ὅπερ μέχρι τοῦδε ἀπεσιώπησα, φοβουμένη μήπως ἐξ ἐγωϊσμοῦ ἤθελεν ἐπηρεάσει τὴν ὁριστικὴν ἀπόφασίν σου. Γνώρισον ὅτι ἡ σωτηρία τοῦ Ροδόλφου ἐξασφαλίζει ἐπίσης τὴν ἰδικήν μου εὐδαιμονίαν· ἐν τῇ ἀπελπισίᾳ του δὲν ἠδυνήθη νὰ συγκρατήσῃ τὴν ὁμολογίαν τοῦ πρὸ

με έρωτός του· σὺ δὲ ἀναμφιβόλως θὰ ἐμάντευσες πρὸ πολλοῦ τὰ πρός αὐτὸν αἰσθήματά μου· ὥστε ἐμνηστεύθημεν.

Ἐλαφρὸν ἐρύθημα ἐχρωμάτισε τὰς ὠχρὰς παρειὰς τῆς Βαλερίας.

— Ὢ ! ἰδοὺ μία ἀπροσδόκητος εὐχαρίστησις, ἣν μοὶ ἀποφέρει ἡ θυσία μου καὶ ἥτις ἐλαττώνει τὴν πικρίαν της· ἡ ἡσυχία τοῦ πατρός μου, ἡ εὐτυχία σοῦ καὶ τοῦ Ροδόλφου δὲν ἀξίζωσι τὴν καταστροφὴν τῆς ζωῆς μου;

Ὀδυνηρὰ συγκίνησις ἐζωγραφήθη ἐπὶ τοῦ προσώπου τῆς δεσποινίδος δ' Ἐβερστέϊν.

Ἀγαπητὴ Βαλερία, διατὶ ν' ἀποκρούῃς τὸ δυνατὸν ἑνὸς μέλλοντος αἰσίου ; Διατὶ ὁ Σαμουὴλ, χριστιανὸς γενόμενος καὶ σύζυγός σου νὰ μὴ συντελέσῃ πρὸς τὴν εὐδαιμονίαν σου ;

— Τί λέγεις ; Δύναμαι ποτὲ νὰ ζήσω ἐν οἰκειότητι, μὲ αὐτὸν τὸν ἄνθρωπον, ὃν ἀποστρέφομαι, νὰ ὑποστῶ τὰς θωπείας του, τοὺς ἀσπασμούς του καὶ νὰ εἶμαι εὐτυχής ;...

Φρικιάσασα ἐπὶ τούτοις ἐκάλυψε τὸ πρόσωπόν της.

Ἡ Ἀντωανέττα ἐκίνησε τὴν κεφαλὴν ἀποδοκιμαστικῶς.

— Πολὺ ὑπερβολικὴ γίνεσαι, νεράιδά μου, καὶ ἐπιβαρύνεις ἑκουσίως τὸ φορτίον σου. Ἐγὼ εἶδον χθὲς τὸν κ. Μάγερ καὶ ἐπείσθην, ὅτι κακῶς τὸν εἶχον ἐκλάβει· εἶνε λίαν ὡραῖος ἄνθρωπος μετὰ χαρακτηριστικῶν μάλιστα οὐδόλως ἐνεχόντων τὸν τύπον τῆς γενεᾶς του, ἡ συμπεριφορά του εἶνε ἀνεπίληπτος, ἡ ὁμιλία του ἐκλεκτή· ἅμα δ' ὡς βαπτισθῇ, παύει τοῦ νὰ εἶνε Ἰουδαῖος, καθίσταται δὲ ἄνθρωπος ὡς οἱ λοιποὶ πάντες.

Αἱ ἐκτιμήσεις τῆς Ἀντωανέττας ἐπήνεγκον τὴν γαλήνην εἰς τὴν φίλην της, καί, μετὰ τὸ εἰς τὰς δύο νεάνιδας ἐν τῷ δωματίῳ παρατεθὲν δεῖπνον, ἐνθουσιώδης ἀπόφασις διεδέχθη τὸν ἀπελπισμόν της.

Κρότος βημάτων μετὰ κλαγγῆς πτερνιστήρων διέκοψε τὴν συνομιλίαν τῶν νεανίδων. «Ἔρχονται τέλος ὁ παπᾶς καὶ ὁ Ροδόλφος» εἶπεν ἡ Βαλερία ἐγερθεῖσα ἐν συγκινήσει καὶ δραμοῦσα πρὸς τὸν κόμητα, ὅστις, ὠχρὸς καὶ ἐξηντλημένος εἶχε σταματήσει ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ. Ἦτο ἀνὴρ πεντηκονταετὴς περίπου, ὡραιότητος πάντη ἀριστοκρατικῆς, θαυμασίως διατηρουμένης· τὸ θέλγητρον τῶν σχέ-

σεών του καὶ ἡ φυσικὴ τοῦ μεγάλου ἄρχοντος ἀμεριμνομέριμνα μεθ' ἧς κατεσπατάλει μυθώδη ποσά, τῷ εἶχον ἐπισύρει τὴν φιλίαν πολυαρίθμων ἀνδρῶν ἐκ τῶν ὁμοίων του· ὅσον δ' ἀφορᾷ τὰ τέκνα του, ταῦτα ἐλάτρευον αὐτὸν τὸν ἐπιεικῆ καὶ ἀγαπητὸν πατέρα, σεβόμενα καὶ αὐτὰ τὰ ἐλαττώματά του· καὶ αὐτὴ ἀκόμη ἡ τρομερά των θέσις ἡ ὀφειλομένη εἰς τὰς καταστρεπτικὰς ὀρέξεις του καὶ εἰς τὸ κακὸν παράδειγμα, ὅπερ ἐμιμήθη ὁ Ροδόλφος, δὲν ἠδυνήθησαν νὰ κλονίσουν τὴν ἀμοιβαίαν ἀγάπην· οὐδεμία ἰδέα μομφῆς διῆλθε τοῦ νοῦ των κατὰ τοῦ ἀγαπητοῦ πατρός.

Βλέπουσα ἡ Ἀντωανέττα τὴν κατέχουσαν τὸν μέλλοντα πενθερόν της συγκίνησιν ἐπλησίασε πρὸς τὸν Ροδόλφον καὶ τὸν ὡδήγησεν εἴς τι δωμάτιον παρακείμενον.

— Πατέρα μου, πατέρα, τὸ πρᾶγμα πηγαίνει καλά, μὴ θλίβεσαι τόσον πολύ, ἐφώνησεν ἡ Βαλερία σύρουσα τὸν πατέρα εἰς ἓν ἑδώλιον καὶ ἀναγκάσασα αὐτὸν νὰ καθήσῃ.

Ἄφωνος ὁ κόμης δὲ-Μ... ἔσυρε σιωπηλῶς τὴν θυγατέρα του πρὸς τὸ στῆθος.

— Πολυαγάπητόν μου τέκνον, ἐψιθύρισεν ἐν τέλει, θὰ δυνηθῇς νὰ συγχωρήσῃς πατέρα ἀνάξιον, ὅστις ἐπιλαθόμενος τῶν καθηκόντων αὐτοῦ καὶ τοῦ μέλλοντος τῶν τέκνων του, τὰ ἔφερεν εἰς τοιοῦτον θλιβερὸν τέλος;

Ἡ Βαλερία ἠγέρθη καὶ διὰ θωπευτικοῦ κινήματος ἔφερε τὰς μικρὰς αὐτῆς χεῖρας ἐπὶ τῶν παρειῶν καὶ τῆς ὑποφαίου ἀλλὰ πυκνῆς καὶ βοστρυχώδους εἰσέτι κόμης τοῦ πατρός· ἀφελὴς ἔκφρασις θαυμασμοῦ καὶ πατρικῆς στοργῆς ἐξέλαμψε τότε ἐκ τῶν ὡραίων γαλανῶν ὀφθαλμῶν τοῦ γηραιοῦ κόμητος.

— Τί νὰ συγχωρήσω εἰς σὲ τὸν κάλλιστον καὶ τὸν μᾶλλον ἀφωσιωμένον τῶν πατέρων; Μήπως εἶνε σφάλμα σου, ἄν, πεπροικισμένος πλουσιοπαρόχως ὑπὸ τοῦ Θεοῦ, δὲν δύνασαι νὰ ζήσῃς εὐτελῶς ὥς τις ἄσημος ἀστός; Ὄχι, ὄχι, σὺ δὲν πταίεις οὐδόλως, ἡ τύχη ἐξετέλεσε τὰ πάντα, ἴσως δὲ καὶ τὸ θέλημα τοῦ Ὑψίστου, προορίσαντός με νὰ σώσω μίαν ψυχήν!

Ὁ κόμης, διὰ κινήματος μεστοῦ περιπαθείας, ἐνηγκαλίσθη τὴν Βαλερίαν, πικρὰ δὲ δάκρυα ἔρρευσαν ἐκ τῶν ὀφθαλμῶν του.

— Ἡ γενναιότης σου, τέκνον μου, μὲ τιμωρεῖ πλεῖον καὶ αὐτῆς

τῆς μομφῆς· ἀλλὰ δικαιοῦμαι ν' ἀποδεχθῶ τόσω εἰδεχθῆ θυσίαν ;

— Πρέπει, πάτερ, νὰ τὴν δεχθῇς, διότι ἑκουσίως ὑποβάλλομαι εἰς αὐτήν, ἀφοῦ αὕτη ἐξασφαλίζει τήν τε ἡσυχίαν σου καὶ τὸ μέλλον τοῦ Ροδόλφου ὁ Θεὸς θὰ μας βοηθήσῃ, ὅλα δὲ θὰ τελειώσουν κάλλιον παρ' ὅπως ἐλπίζομεν· μόνον ἀνάλαβε τὴν εὐθυμίαν σου.

— Σοὶ φαίνεται εὔκολον τοῦτο τὴν στιγμὴν ταύτην, τέκνον μου, ἀλλὰ τί θὰ συμβῇ κατὰ τὴν στιγμὴν τοῦ ἔργου, πῶς θὰ ὑποφέρῃς τὴν παρουσίαν τοῦ ἀνθρώπου τούτου ; Πρέπει νά σε προειδοποιήσω ὅτι ἡ βάσανος θ' ἀρχίσῃ ἀμέσως, καθότι ὁ πάτερ-Μαρτῖνος ἦλθε καί μου ἀπέσπασε τὴν ἄδειαν νὰ φέρῃ μεθαύριον τὸν Μάγερ εἰς τὸ γεῦμα διὰ νὰ γίνωσιν οἱ μυστικοὶ ἀρραβῶνες, οὓς θὰ κοινοποιήσωμεν μόνον μετὰ τὴν βάπτισίν του, ἥτις κατὰ τὸν ἴδιον πάτερ-Μαρτῖνον, πιθανὸν νὰ γίνῃ ἐντὸς τεσσάρων ἢ πέντε μηνῶν.

— Θὰ ἔχω τὴν δύναμιν, πάτερ· προτιμότερον δὲ νὰ γίνῃ ὡς τάχιστα ὅ,τι εἶνε ἀναπόφευκτον, ἀπήντησεν ἡ Βαλερία, ἣν ἤρξατο καταλαμβάνουσα ἡ ἐπικίνδυνος ἐκείνη νευρικὴ ἔξαψις· ἐν τοιαύταις στιγμαῖς οὐδὲν πρόσκομμα, οὐδεμία δυσκολία ἠδύνατο νὰ τὴν ἀναχαιτίσῃ.

Ἐνῷ αἱ διαχύσεις αὗται ἀντημείβοντο μεταξὺ τοῦ πατρὸς κα τῆς θυγατρός, ἀφ' ἑτέρου ἐλάμβανε χώραν σπουδαία συνδιάλεξις μεταξὺ τοῦ Ροδόλφου καὶ τῆς μελλούσης μνηστῆς του. Ἅμα ὡευρέθησαν μόνοι, ὁ νέος ἀξιωματικὸς ἐνηγκαλίσθη τὴν Ἀντωανέτταν περιπαθῶς.

— Μνηστή μου μετ' ὀλίγον δὲ λατρευτή μοι σύζυγε, ἐσώθημεν. Ἀλλὰ τί θὰ ἐγενόμην ἄνευ σοῦ κατὰ τὴν τρομερὰν ταύτην δοκιμασίαν ; Ἐπανάλαβέ μοι καὶ πάλιν, ὅτι μ' ἀγαπᾷς.

Πρὸς στιγμὴν ἐστήριξεν ἡ Ἀντωαννέτα τὴν κεφαλήν της ἐπὶ τοῦ νεανίου, ἀλλ' ἀμέσως ἤγειρεν αὐτὴν μὲ ἀκτινοβολοῦντας ὀφθαλμούς.

— Σὲ ἀγαπῶ, Ροδόλφε, μυριάκις πλέον τῆς ζωῆς μου, ἀλλὰ πρὶν ἢ θέσω τὴν χεῖρά μου ἐν τῇ ἰδικῇ σου, ὀφείλεις νά μοι δώσῃς μίαν ὑπόσχεσιν· τὸ θέλεις ;

— Ναί, βεβαίως, δὲν δικαιοῦσαι ν' ἀπαιτῇς τὰ πάντα ;

— Λοιπόν ! ὁρκίσθητι ἐπὶ τῆς τιμῆς σου καὶ ἐπὶ τοῦ ἔρωτός

μᾶς, ὅτι δὲν θὰ ἐγγίσῃς πλέον τὰ παιγνιόχαρτα, ὅτι οὐδέποτε πλέον θὰ πλησιάσῃς εἰς τὴν πρασίνην ἐκείνην τράπεζαν, ἐφ' ἧς παίζετε εἰς τὴν τύχην τὴν περιουσίαν, τὴν τιμήν μας, τὴν ζωήν σας. Ἡ θλιβερὰ θυσία, ἣν ἡ δύστηνος Βαλερία ὑφίσταται διὰ τὰ σφάλματα ἄλλων δὲν πρέπει ν' ἀποβῇ εἰς μάτην, ἡ δὲ τιμὴ τοῦ ὀνόματός μας δὲν πρέπει νὰ ἐξαρτᾶται ἀπὸ τὴν τύχην τοῦ παιγνιδίου, διότι δὲν θὰ ἐπέζων ἐκ τοῦ τρόμου, βλέπουσα ὑπὸ τοὺς πόδας σου τὴν χαίνουσαν ἄβυσσον, εἰς ἣν θὰ ἐπίπτομεν. Τὸ παρελθὸν ἀπεσβέσθη καὶ ἐλησμονήθη· ἀλλ' ὅμωσόν μοι, ἂν με θέλῃς διὰ σύζυγον, ὅτι θὰ δεικνύῃς πάντοτε εἰς ἐμὲ αὐτὴν τὴν ἐμπιστοσύνην, ἥτις μᾶς ἥνωσεν, ὅτι οὐδέποτε θὰ ὑπογράψῃς ὑποχρέωσίν τινα, ἄνευ τῆς συγκαταθέσεώς μου, καὶ τότε, μετὰ γαλήνης καὶ εὐτυχίας θ' ἀρχίσωμεν νέον βίον. Αἰσθάνομαι ἐν ἐμαυτῇ ἀρκοῦσαν δύναμιν καὶ ἀγάπην, ἵνα συντελέσω ν' ἀγαπήσῃς τὸν τακτικὸν βίον, τὸν ἀπηλλαγμένον βίον τῶν χυδαίων ἐκείνων καὶ καταστρεπτικῶν ἀπολαύσεων.

Ὁ Ροδόλφος ἤκουεν ἔκπληκτος καὶ ἐρυθρὸς μέχρις ὤτων· πρὸς στιγμὴν εἶχεν αἰσθανθῇ ἑαυτὸν προσβληθέντα, ἀλλὰ τὸ ἑλκυστικὸν ὕφος τῆς ἀγαπητῆς ταύτης φωνῆς, ἡ βαθεῖα καὶ εἰλικρινὴς ἀφοσίωσις τοιαύτης ἐναρέτου γυναικός, ἡ ἀκτινοβολοῦσα ἐν τοῖς ὑγροῖς ὀφθαλμοῖς τῆς Ἀντωανέττας, δὲν ἀπέτυχον τοῦ σκοποῦ των. Ἡ ἰδία αὐτοῦ συνείδησις ὡμολόγει ὅτι αὕτη εἶχε δίκαιον, ὅτι βίος ἥσυχος καὶ τακτικὸς ἦτο προτιμότερος τῆς κολάσεως τῶν τελευταίων ἡμερῶν, ὁ δ' ἔρως καὶ ἡ τύψις τοῦ συνειδότος ἐπετέλεσαν τὰ ἐπίλοιπα. Διὰ τελευταίαν φορὰν, ὁ πειρασμὸς ἀντικατώπτρισεν εἰς τὴν μνήμην τοῦ νεαροῦ ἀξιωματικοῦ τὰς μεθυστικὰς συγκινήσεις τῆς αἰθούσης τοῦ χαρτοπαιγνίου, τὰς στιγμιαίας ἀγαλλιάσεις, ἃς ὤφειλε νὰ παραιτήσῃ διὰ παντός· ἀλλὰ δύναμίς τις τῆς βουλήσεώς του ἀπέσβεσε τὴν γοητευτικὴν ταύτην εἰκόνα· τὸ ἐκ τῆς γενναίας ἀποφάσεως ἀκτινοβολοῦν βλέμμα του ἐβυθίσθη εἰς τὸ τῆς μνηστῆς του, ἥτις μετ' ἀγωνίας ἠκολούθει πάσας τὰς φάσεις τῆς φυσιογνωμίας του.

(Ἕπεται συνέχεια.)

Παρὰ τῷ κ. Ἀθαν. Βρυζάκη (όδ. Πανεπιστημίου 26) εὑρίσκονται πρὸς πώλησιν τὰ ἑξῆς βιβλία:

1. **Τὰ Μαγνητιστικὰ καὶ Πνευματιστικὰ Φαινόμενα.**
2. **Τὸ ἐν Παρισίοις Διεθνὲς Συνέδριον τῶν Ψυχολόγων.**
3. **Ἡ Ἀρχαιότης τῆς Ἐπιστήμης.**
4. **Διατί ἡ ζωή;** — Τοῦ δεινοῦ καὶ ἐμβριθοῦς συγγραφέως Leon Denis κατὰ μετάφρασιν τοῦ ἐν Βραΐλᾳ εὐπαιδεύτου κ. Δ. Σ.

Πρὸς τοὺς ἀξιοτίμους Συνδρομητὰς

Μεταβαίνων εἰς Ρωμουνίαν ἐπί τινας μῆνας παρακαλῶ τοὺς φίλους συνδρομητὰς καὶ αναγνώστας ἵνα κατὰ τὴν ἀπουσίαν μου, ἀπευθύνωνται διὰ πᾶν ἀφορῶν εἰς τὸν «Νέον Πυθαγόραν», πρὸς τὸν ἐνταῦθα κ. Ἀθ. Βρυζάκην, όδ. Πανεπιστημίου 26, ἢ πρὸς ἐμὲ τὸν ἴδιον εἰς Βραΐλαν, ὑπὸ τὴν διεύθυνσιν κ. **Θ. Λεφάκη.**

Πρὸς τὰς ἐπ' ἀνταλλαγῇ τῶν φυλλαδίων ἀξιοτίμους ἐφημερίδας.

Εὐχαρίστως ἀποδεχόμεθα τὴν προταθεῖσαν ἀνταλλαγήν, ἀλλ' ἀπὸ τοῦ τρίτου φυλλαδίου μας, μὴ δυνάμενοι ἀτυχῶς νὰ τὸ πράξωμεν ἀπὸ τοῦ α', καθὸ εἰς ὀλίγα ἀντίτυπα ἐκτυπωθέντος καὶ μὴ ἐπαρκέσοντος ἴσως διὰ τοὺς τακτικοὺς συνδρομητάς. Τούτου ἕνεκα δὲν ἠδυνήθημεν νὰ παραδεχθῶμεν οὐδὲ τὴν κατὰ φυλλάδια πώλησιν τῶν πρώτων φυλλαδίων μεθ' ὅλην τὴν ζωηρὰν ζήτησιν αὐτῶν.